

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AGATHA CHRISTIE

Öümle Randevu

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org>

Petra'nın sarp kayalıklarının tepesindeki şişmiş ceset, iğrenç bir Buda heykeline benziyordu. Bayan Boynton'un bileğindeki minik iğne izi onun cinayete kurban gittiğini gösteren tek kanıtı.

Cinayetin 24 saat içinde çözülmesi gerekiyordu. Hercule Poirot, Kudüs'te kulak misafiri olduğu sözleri anımsadı.

"Onun bir an önce ölmesi gerek, anlıyorsun değil mi?" Bayan Boynton, Poirot'nun tanıdığı en iğrenç kadındı...

"Nil'de Ölüm adlı romandan iki misli daha heyecanlı."

Observer

Agatha Christie

ISBN 978-975-21-0885-1

9

789752

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KİTABIN ORJİNAL ADI

APPOINTMENT
WITH DEATH

YAYIN HAKLARI

AGATHA CHRISTIE ©
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. ©

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

2. BASIM / EYLÜL 2007
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0885 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap <https://rantey.org>

AGATHA CHRISTIE

Öümle Randevu

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Ücretsiz PDF Kitaplar <https://rantey.org>

Petra yolculuğunu unutmamaları
için
Richard ve Myra Mallock'a

Bunlardan birinin ölümle randevusu vardı:

- Sarah King : Güzel bir İngiliz kızı. Yeni doktor olmuştu.
- Theodore Gerard : Orta yaşlı bir Fransız. Tanınmış bir psikiyatr.
- Bayan Boynton : Şişman, iğrenç bir kadın, iki ayaklı bir kötülük timsali.
- Lennox Boynton : Bayan Boynton'un büyük oğlu. Otuz yaşlarında yakışıklı fakat mutsuz bir adam.
- Nadine Boynton : Lennox'un karısı. Güzel ve sakin bir kadın.
- Raymond Boynton : Lennox'un kardeşi. Sinirli ve çekingen bir genç.
- Carol Boynton : Raymond'un kardeşi. Endişeli olduğu her halinden anlaşılan bir kız.
- Ginevra Boynton : Bayan Boynton'un en küçük kızı. Kızılımsı sarı saçlı, dalgın bir güzel.
- Lady Westholme : Ünlü milletvekili. Fazla ukala bir kadın.
- Jefferson Cope : Genç bir Amerikalı. Nadine Boynton'un hayranlarından.
- Amabel Pierce : Eski bir dadı. Lady Westholme'un dalkavğu.
- Albay Carbuay : Yaşlı bir İngiliz. Cinayetden hoşlanmayan bir adam.

ve

HERCULE POIROT

Hercule Poirot'nun elinde şu ipuşları vardı:

- İki enjektör...
- Bir miktar digitalis...
- Bir kol saati...
- Bir kurban yeri...
- Kırık bir şişe...
- Küçük, madeni bir kutu...
- Yetersiz bir şahit...
- Birbirini tutmayan yalanlar...
- Bir iğne izi...
- Acayip bir konuşma...

Hercule Poirot şu soruları cevaplandırmak zorundaydı:

- Bayan Boynton, çocuklarına neden izin vermişti?
- Onunla konuşan Arap kimdi?
- Dr. Gerard'ın iğnesi ne olmuştu?
- Kudüs'teki otelde konuşanlar kimlerdi?
- Bayan Boynton'u yemeğe çağırarak için neden bir uşak yollamışlardı?
- Raymond'la Carol'un planları neydi?
- Nadine ne saklıyordu?
- Ginevra'nın anlattığı hikâyenin gerçekte bir ilgisi var mıydı?
- Neden Lennox önce kampa kaçta döndüğünü bilmediğini iddia etmişti?
- Raymond'un iddiası doğru olabilir miydi?

BİRİNCİ KISIM

Bölüm 1

I

"Anlıyorsun, değil mi? Onun muhakkak öldürülmesi lazım!"

Bu soru sakın gece havasında hafif yankılar yaptı adeta. Sonra tıpkı görünmeyen bir kuş gibi Ölü Deniz'e doğru süzülüp gitti.

Elini pencerenin tokmağına atmış olan Hercule Poirot bir an öyle kala kaldı. Sonra da kaşlarını çatarak, kesin kararını vermiş gibi bir tavırla camı kapattı. Böylece o tehlikeli gece havasının içeriye dolmasına engel olacaktı. Poirot'ya, daha pek küçükken temiz havanın içeriye girmesinin hiç de doğru olmadığı fikri aşılarmıştı. Bu inançla büyütülmüştü. Belçikalı dedektif özellikle gece havasının sağlık için çok sakıncalı olduğuna inanırdı.

Hercule Poirot penceredeki perdeleri kapattıktan sonra yatağına doğru gitti. Bir taraftan da kendi kendine gülümsüyordu.

"Anlıyorsun, değil mi? Onun muhakkak öldürülmesi lazım!"

Doğrusu Hercule Poirot gibi bir dedektifin Kudüs'te geçirdiği bu ilk gece böyle dikkati çekecek sözler duyması pek garipti.

Belçikalı dedektif kendi kendine, "Nereye gidersem gideyim," diye mırıldandı. "Muhakkak bana cinayeti hatırlatacak bir şeyle karşılaşıyorum."

Agatha Christie

Vaktiyle kendisine anlatılan bir hikâyeyi hatırlamıştı. Tekrar yavaşça güldü. Meşhur romancı Anthony Trollope'la ilgiliydi bu hikâye. Trollope gemiyle Atlantik'i aşarken iki yolcunun, bir gazetede tefrika edilen son romanını eleştirdiklerini duymuştu.

Yolculardan biri, "Çok güzel..." diyordu. "Fakat artık şu her şeye burnunu sokan o ihtiyar cadıyı öldürmesi iyi olur."

Trollope neşeyle gülerek yolculara, "Size minnettarım baylar," diye cevap vermişti. "Şimdi kamarama gidip o kadını hemen öldüreceğim!"

Hercule Poirot biraz önce duyduğu sözlere neyin sebep olduğunu düşünüyordu. Belki iki kişi bir roman veya piyes yazmaktaydılar.

Belçikalı dedektif yine gülerek, "*Belki ileride biri bu sözleri hatırlar,*" dedi. "*Ve bunlara daha korkunç ve tehlikeli bir anlam verir.*"

Poirot aniden duyduğu seste acayip bir asabiyet ve heyecan olduğunu hatırladı. Sesin titremesinden konuşanın müthiş bir sinir krizi geçirdiği sanılabiliirdi. Bu sözleri söyleyen genç bir adamdı galiba... Veya bir çocuk...

Hercule Poirot karyolasının başucundaki ışığı söndürürken, *bu sesi tekrar duyduğum zaman muhakkak tanıyacağım,* diye düşündü.

II

Raymond ve Carol Boynton, dirseklerini pencerenin pervazına dayamış, başlarını da birbirlerine yaklaştırmışlardı. Birlikte gecenin koyu mavi derinliklerine bakıyorlardı. Raymond sinirli bir tavırla tekrarlardı. "Onun öldürülmesi şart. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ölümle Randevu

Carol Boynton hafifçe kımıldadı. Kalın ve boğuk bir sesle, "Korkunç bir şey bu," dedi.

"Herhalde *bu durumdan* daha korkunç değil!"

"Orası öyle..."

Raymond sinirli sinirli, "Bu böyle devam edemez," diye bağırdı. "Devam edemez... Bir şeyler yapmamız *lazım*... Yayabileceğimiz *başka bir şey* de yok..."

Carol mırıldandı. "Bir fırsatını bulup kaçabilseydik..." Fakat sesinden buna pek ihtimal veremediği belliydi. Kendisi de farkındaydı bunun.

"Kaçamayız..." Genç adamın sesi üzgün ve ümitsizdi. "Bunun mümkün olmadığını sen de biliyorsun, Carol."

Kız titredi. "Biliyorum, Raymond... biliyorum."

Genç adam birdenbire acı bir kahkaha attı. "Kalkıp gidemiyoruz. Başkaları duysaydı muhakkak bizim deli olduğumuzu söylerlerdi..."

Carol ağır ağır, "Belki de..." diye cevap verdi. "Biz gerçekten deliyiz."

"Bundan eminim zaten. Değilsek bile pek yakında olacağız. Tabii bazıları çoktan çıldırdığımızı iddia edebilirler. Burada durmuş büyük bir soğukkanlılıkla annemizi nasıl öldüreceğimizi planlamaya çalışıyoruz."

Carol sert bir sesle, "O bizim öz annemiz değil," dedi.

"Evet, orası doğru..." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Raymond, "Sen de benimle aynı fikirdesin değil mi, Carol?" diye sordu.

Carol ciddi bir tavırla cevap verdi. "Evet... onun ortadan kalkmasının gerektiğine inanıyorum."

Sonra da birdenbire bağırdı. "Deli o! Onun deli olduğundan eminim! Eğer akıllı olsaydı, normal olsaydı, bize böyle işkence

Agatha Christie

yapmazdı! Senelerdir, 'bu böyle devam edemez!' diyoruz. Fakat yine de *devam* edip gidiyor! Kendi kendimize, *elbet o da ölecek!* diye düşünüyoruz. Ama kadının öldüğü de yok. Bana kalırsa o hiçbir zaman ölmeyecek. Ancak..."

Raymond onun sözlerini tamamladı. "*Biz onu ortadan kaldırırsak o başka.*" Sesi hiç titremiyordu.

"Evet."

Carol pencerenin kenarına dayadığı ellerini çekerek yumruklarını sıktı.

Ağabeyisi sanki havadan sudan söz ediyormuş gibi gayet sakin ve kaygısız bir tavırla devam etti. Fakat zaman zaman sesinde beliren hafif titreme onun derinden derine ne kadar heyecanlı olduğunu ortaya koyuyordu.

"Bu işi ikimizden birinin yapması gerek. Bunun nedenini anlıyorsun, değil mi? Lennox'un Nadine'i düşünmesi lazım... Ginevra'ya gelince... Onu bu meseleye karıştıramayız."

Carol titredi. "Zavallı Ginevra! O kadar korkuyorum ki..."

"Biliyorum... Durum gittikçe fenalaşıyor değil mi? İşte onun için çabucak bir şeyler yapmak lazım... Bu meseleyi Ginevra iyice çıldırmadan halletmeliyiz."

Carol birdenbire ayağa fırlayarak alnına düşen koyu kumral saçlarını geriye itti. "Raymond... Bunun gerçekten *yanlış* bir şey olduğunu sanmıyorsun, değil mi?"

Ağabeyisi yine o aynı sakin sesle cevap verdi. "Hayır, sanmıyorum. Bence bu kuduz bir köpeği öldürmekten farksız. Etrafındakilere zarar veren bir yaratık o. Kendisine engel olmalıyız. İşte o kadar. Onun kötülüğüne de ancak bu şekilde engel olabiliriz."

Carol, "Fakat -ne olursa olsun bizi- bizi yine de elektrikli sandalyeye oturturlar," diye mırıldandı. "Onlara bu kadının nasıl bir

Ölümle Randevu

insan olduğunu anlatamayız. Herkese masal gibi gelir bu. Zaten bir bakıma onun işkenceleri *manevi*."

Raymond, "İşin içyüzünü kimse öğrenemeyecek," dedi. "Benim mükemmel bir planım var. Ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüm. Bizim için hiçbir tehlike yok."

Carol aniden ağabeyisine doğru döndü. "Raymond... nedense aniden değiştin. Sende bir değişiklik var. Sana bir şey *olmuş*. Bütün bunlar aklına nereden geldi? Karar vermene ne sebep oldu?"

"Bana bir şey olduğunu da nereden çıkardın?" Raymond bu sözleri söylerken, başını çevirmişti.

"Bu tahminimde yanıldığımdan eminim. Raymond, yoksa bütün bunlara o trendeki kız mı sebep oldu?"

"Ne münasebet! Onun bu işle ne ilgisi var. Rica ederim Carol, saçmalayıp durma. Biz şimdi seninle benim..."

"Senin planını mı inceleyelim? Planının mükemmel olduğundan emin misin?"

"Evet. Öyle sanıyorum. Tabii uygun bir fırsat çıkmasını beklememiz lazım. Ve ondan sonra... işler yolunda giderse... hepimiz de... özgürlüğümüze kavuşacağız."

"Özgürlüğümüze mi kavuşacağız?" Carol, hafifçe içini çekti. Başını kaldırıp yıldızlara baktı. Sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bütün vücudu sarsılıyordu.

"Carol, neyin var?"

Genç kız, "Gece ne kadar güzel..." diye hıçkırdı. "Bu mavilik... Yıldızlar... Biz de bütün bunların bir parçası olabilseydik... Hepimiz de acayıp, anormal ve sapıgız... Böyle olacağımıza normal insanlara benzeseydik..."

"Merak etme... O... öldüğü zaman biz de normal insanlar gibi olacağız."

Agatha Christie

"Emin misin? Artık çok geç değil mi?"

"Hayır! Hayır! Hayır!"

"Acaba..."

"Carol eğer istemiyorsan..."

Genç kız, kendisini teselli etmeye çalışan ağabeyisinin kolunu itti. "Hayır! Ben de seninleyim. İstedğin şekilde hareket edeceğim. Bundan vazgeçecek de değilim. Çünkü diğerlerini... ve bilhassa Ginevra'yı düşünmem lazım. Ginevra'yı *kurtarmalıyız!*"

Raymond bir an durdu. "O halde... planımı tatbik edecek miyiz?"

"Evet!"

"O halde planımı sana anlatayım..." Raymond başını kız kardeşine doğru eğdi.

Bölüm 2

Sarah King, Kudüs'teki Süleyman Oteli'nin yazı odasında, büyük masanın yanında ayakta duruyordu. Dalgın dalgın kâğıtları ve dergileri karıştırmaktaydı. Doktordu genç kız. İhtisasını yeni yapmıştı. Şimdi düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmış, dalgın dalgın masaya bakıyordu.

Holün kapısından içeriye giren uzun boylu, orta yaşlı Fransız bir iki dakika kadar genç kızı süzdü. Sonra da ağır ağır ilerleyerek, masanın diğer tarafına gitti. Göz göze gelince, Sarah adamı tanıdığını belirten bir şekilde gülümseyerek, hafif bir işaret yaptı. Genç kız, Kahire'den yola çıktıkları zaman bu yabancıнын kendisine yardımcı olmaya çalıştığını hatta bavullarından birini taşıdığını da hatırlamıştı.

Birbirlerine merhaba dedikten sonra, Dr. Gerard, "Kudüs'ü beğendiniz mi?" diye sordu.

"Bazı yönlerden çok kötü," dedi Sarah ve ilave etti.

"Örneğin çok garip bir din."

Fransız gülümsedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum." İngilizcesi adeta kusursuzdu. "Aklınıza gelen her türlü tarikat birbirlerine sataşıp kavga ediyorlar."

Agatha Christie

"Ya o korkunç yapılara ne dersiniz?" dedi Sarah.

"Evet gerçekten."

Sarah derin derin içini çekti.

"Elbisem kolsuz diye bugün beni içeri almadılar," dedi. "Kollarımı kendi yarattığı halde Tanrı onlardan hoşlanmıyor."

Dr. Gerard güldü. Sonra, "Kahve ısmarlamak üzereydim. Benimle birlikte kahve iç mişiniz, miss..."

"Adım King. Sarah King."

"Benim ismim ise... Müsadenizle..." Yabancı bir kart çıkararak genç kıza uzattı.

Sarah karta şöyle bir baktı. Sonra da gözleri büyük bir sevinç ve saygıyla iri iri açıldı. "Dr. Theodore Gerard? Ah! Sizinle tanıştığımı ne kadar memnun olduğumu bilemezsiniz. Çok heyecanlandım. Bütün eserlerinizi okudum tabii. Şizofreni hakkındaki düşünceleriniz gerçekten çok ilgi çekici."

"*Eserlerimi mi okudunuz?*" Dr. Gerard şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı.

Sarah adeta derin bir saygıyla açıkladı. "Şey... ben de doktor sayılırım. Anlayacağınız ihtisasımı yeni tamamladım."

"Ah... Anlıyorum..."

Dr. Gerard kahve söyledi. Dış salondaki masalardan birine oturdular. Fransızı, Sarah'nın tıp konusundaki başarılarından ziyade genç kızın pırıltılı siyah saçları ve biçimli kırmızı dudakları ilgilendiriyordu. Sarah'nın kendisine büyük bir hayranlık ve hürmetle bakması da Dr. Gerard'ı pek eğlendirmekteydi.

"Burada uzun zaman mı kalacaksınız?" diye sordu.

"Hayır. Sadece birkaç gün. Daha sonra Petra'ya gitmek istiyorum."

Ölümle Randevu

"Ya?... Ben de oraya gitmeyi düşünüyordum. Ama yolculuğun uzun sürmemesi şartıyla. Zira ayın 14'ünde Paris'te olmam lazım."

"Sanırım bir hafta sürüyor bu. İki gün gidiş iki gün dönüş... İki gün de kalınıyor."

"O halde yarın sabah seyahat bürosuna gidip gerekli hazırlıklar yaptırayım."

Salona bir grup girmişti. Çabucak bir köşeye yerleştiler. Sarah onları büyük bir ilgiyle seyrediyordu.

Sonra sesini alçaltarak, "Yeni gelenleri gördünüz mü?" diye sordu. "Onları geçen gece trende fark ettiniz mi bilmem? Bu grup da Kahire'den bizimle aynı zamanda ayrıldı."

Dr. Gerard monoklunu gözüne takarak salonun köşesine doğru baktı. "Amerikalı mı onlar?"

Sarah başını salladı. "Evet... Amerikalı bir aile. Fakat... onlar biraz acayip insanlar sanırım."

"Acayip mi? Neden?"

"Onlara şöyle dikkatli bakın... Bilhassa şu yaşlı kadına."

Dr. Gerard, genç kızın bu isteğini yerine getirdi.

Fransızın ilk olarak dikkatini uzun boylu, tembel tavırlı bir adam çekti. Otuz yaşlarında kadardı o. Yüzü hoştu fakat yüzündeki ifadeden bir hayli zayıf iradeli olduğu anlaşılıyordu. Acayip bir şekilde, sanki her tarafı uyuşmuş gibi hareket ediyordu. Yanında ondan genç, son derece yakışıklı bir delikanlıyla fevkalade güzel bir kız oturmaktaydı. Eski Grek tanrılarına benziyordu delikanlı.

Dr. Gerard, *bu gençte bir acayıplık var*, diye düşündü. "Evet, evet... *Sinirlerinin iyice gerilmiş olduğu belli.*"

Genç kızın, delikanlının kardeşi olduğu anlaşılıyordu. Zira birbirlerine çok benziyorlardı. Kızın da son derece heyecanlı olduğu Fransızın gözünden kaçmadı. Grupta başka bir genç kız da var-

Agatha Christie

dı. Kızılımsı sarı saçları başını adeta bir hale gibi çevrelemişti. Genç kızın elleri sürekli hareket halindeydi. Kucağındaki mendili çekiştiriyor, didik didik ederek yırtıyordu. Buna karşılık yanındaki genç kadın gayet sakindi. Beyaz tenli, simsiyah saçlı bu kadının ince yüzü insana Luini Madonna'larını hatırlatıyordu. O hiç diğerleri gibi heyecanlı ve sinirli değildi.

Grubun tam ortasındakine gelince...

Dr. Gerard, o Fransızlara has samimi tiksintiyle, aman Tanrım, diye düşündü. "Ne iğrenç yaratık bu. Ne korkunç bir kadın... Yaşlı... Şişman... Her tarafı şiş... Çarpuk çarpuk bir Buda heykeline benziyor. Veya ağının ortasında bekleyen iri, şişman bir örümceğe."

Fransız, Sarah'ya dönerek, "*Anneleri* hiç de güzel değil..." diye mırıldandı. "Öyle değil mi?" Sonra da omuzlarını silkti.

Sarah, "Kadında sinsî kötülük saçan bir hava yok mu?" dedi. "Size öyle gelmedi mi?"

Dr. Gerard, yaşlı kadını tekrar süzdü. Bu kez ona güzellik meraklısı bir adam değil de, bir doktor gözüyle bakıyordu. "Vücudu su tutuyor... Kalbindeki bozukluktan dolayı..." Tıbbi bir iki kelime daha ekledi.

"Evet, evet. Bunlar da var..." Sarah işin tıp tarafıyla pek meşgul değildi anlaşılan. "Ben şunu kastediyordum. Diğerlerinin kadına karşı takındıkları tavır pek garip."

"Onlar kim, biliyor musunuz?"

"Aile adları Boynton. Anne. Evli oğlu. Onun karısı. Küçük oğlu ve iki kızı."

Dr. Gerard mırıldandı. "*Boynton ailesi* dünyayı dolaşıyor."

Ölümle Randevu

"Evet... Fakat bu görüşlerinde bir acayiplik var. Hiçbiri de başkalarıyla konuşmuyor. Yaşlı kadın izin vermedikçe hiçbir şey yapamıyorlar."

Gerard, "Anlaşılan kadın tam anlamıyla ailenin reisi," dedi.

Sarah, "Bence o zalim bir kadın," diye cevap verdi.

Dr. Gerard omzunu silkerek Amerikan kadınlarının bütün dünyayı idare ettiklerini söyledi. Herkes biliyordu bu gerçeği.

"Evet, evet... Fakat mesele yalnız bu değil." Sarah ısrara başlamıştı. "Kadın... nasıl anlatayım bilmem ki? Hepsini avucuna almış. Etrafındakilerin hepsini de sindirmiş. Bu da çok çirkin bir şey."

Gerard aniden ciddi bir tavır takındı. "Çok kudretli olmak bir kadın için hiç de iyi bir şey değildir," diyerek ağır ağır başını salladı.

Sonra da çabucak yan gözle Sarah'ya baktı. Genç kız dikkatle Boynton ailesini süzüyordu. Daha doğrusu Boyntonlardan birini... Dr. Gerard, o Fransızlara has anlayışlı tebessümle içini çekti. Sonra da yavaşça kızın ağzını aramış gibi, "Siz onlarla konuştunuz değil mi?" diye sordu.

"Evet... Yani... içlerinden biriyle konuştum."

"Şu delikanlıyla değil mi? Yani kadının küçük oğluyla..."

"Evet. Trenle Kantara'dan buraya gelirken... O koridorda duruyordu. Kendisiyle konuştum."

Sarah'nın öyle mahcup olmuş gibi bir hali yoktu. Tam hayat kadınıydı. İnsanlar kendisini ilgilendiriyordu. Dostça hisler beslediği, yalnız biraz sabırsız olduğu da belliydi.

Gerard sordu. "Onunla konuşmamıza ne sebep oldu?"

Genç kız omzunu silketti. "Kendisiyle konuşmamam için bir sebep yoktu ki. Yolculuk sırasında rastladığım kimselerin çoğuyla konuşurum. İnsanlar beni çok ilgilendirir. Düşünceleri... Hisleri..."

Agatha Christie

"Yani onları mikroskop altında incelersiniz."

Sarah, "Evet, böyle de denilebilir," diye itiraf etti.

"Bu seferki tecrübeniz siz de nasıl bir etki bıraktı?"

"Şey..." Kız bir an tereddüt etti. "Doğrusu durum biraz acayipti... Bir kere genç adam saçlarının dibine kadar kızardı..."

Gerard alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bu o kadar acayip bir şey mi?"

Sarah güldü. "Yani genç adamın benim utanmaz, adi bir yaratık olduğumu... kendisine sokulmaya çalıştığımı sandığını mı ima ediyorsun? Hayır... Onun böyle bir şey düşündüğünü sanmıyorum. Erkekler böyle kadınları hemen ayırt edebilirler. Öyle değil mi?"

Merakla Fransıza bakıyordu. Dr. Gerard başını salladı.

Sarah hafifçe kaşlarını çatarak, "Bana genç adam..." diye mırıldandı. "Nasıl anlatayım bilmem ki?... O bana hem heyecanlanmış hem de fena halde sarsılmış gibi geldi. Gereksiz denilecek kadar heyecanlanmış, aynı zamanda gülünç denilecek bir şekilde de korkmuştu. Bu da acayip tabii. Çünkü Amerikalı gençlerin çoğu inanılmayacak kadar hislerine hâkimdirler. Mesela... yirmisindeki bir Amerikalı genç, aynı yaştaki bir İngiliz delikanlısından daha tecrübelidir. Dünyayı ondan çok daha iyi tanır... Bahsettiğim bu genç ise yirmisinden büyük."

"Sanırım yirmi üç... yirmi dört yaşlarında o..."

"O kadar var mı?"

"Var sanırım."

"Evet... Belki siz haklısınız. Fakat nedense o çok daha genç duruyor..."

"Ruhsal bakımdan gelişmemiş. Hâlâ 'çocuk' tarafı üstün."

"Yani ben haklı mıyım? Yani... onda normal olmayan bir taraf var. Öyle mi?"

Ölümle Randevu

Dr. Gerard, genç kızın heyecanı karşısında hafifçe gülümseyerek, omzunu silkti. "Sevgili Miss King, içimizde tamamıyla normal olanımız var mı? Fakat delikanlıda ruhi bir bozukluk olabileceğini kabul ediyorum."

"Bunun o korkunç kadınla bir ilgisi olduğundan eminim!"

Gerard, "Kadından nefret ettiğiniz anlaşılıyor," diye mırıldandı.

"Ediyorum ya... Kadının bakışları... öyle korkunç ve kötü ki."

Gerard, "Oğulları cazip genç kızlarla ilgilenmeye başlayan anaların çoğunun bakışlarında aynı kötülük görülür," dedi.

Sarah sabırsızlıkla omzunu silkti. İçin için, Fransızların hepsi de aynı, diye düşünüyordu. "Akılları fikirleri sekste." Fakat kendisi de işinin ehli bir psikoloji doktoruydu. Bu yüzden birçok dertlere seks sorunlarının neden olduğunu kabul ediyordu.

Aniden irkilerek daldığı düşüncelerden uyandı. Raymond Boynton, kalkmış salonun ortasındaki masaya doğru gidiyordu. Delikanlı oradaki dergilerden birini aldı. Raymond tekrar yerine dönerken Sarah'nın yanından geçti. O zaman genç kız başını kaldırarak, onunla konuşmaya başladı.

"Bugün etrafı dolaştınız mı?" İlk aklına gelen sözleri söylemişti. Aslında delikanlının nasıl bir tepki göstereceğini merak ediyordu.

Raymond yarı yolda durakladı. Kıpırmızı kesildi. Sinirli bir at gibi hafifçe gerileyerek, aile grubunun ortasında oturan şişman kadına doğru endişeyle baktı.

Sonra da, "Oh..." diye mırıldandı. "Ah... Şey... Evet... Tabii, tabii. Ben..."

Sonra sanki aniden kendisini mahmuzlamışlar gibi hızla elindeki dergiyi ileri uzatarak ailesine doğru gitti.

Agatha Christie

O acayip, Buda'ya benzeyen kadın bunu almak için şişman elini uzattı. Fakat Dr. Gerard, kadının gözlerini delikanlının yüzüne dikmiş olduğunu fark etmişti. Bu acayip yaratık, genç adama teşekkür etmek gereğini duymadı bile. Sadece hafifçe bir şeyleri homurdandı. Sonra doktor kadının başını hafifçe çevirdiğini gördü. Şimdi Bayan Boynton büyük bir dikkatle Sarah'ya bakıyordu. Ablak yüzü gayet ifadesizdi.

Sarah saatine bir göz attıktan sonra telaşla bağırdı. "Zaman sandığından daha geçmiş!" Ayağa kalktı. "Bana kahve ikram ettiğiniz için çok teşekkür ederim, Dr. Gerard. Şimdi gidip birkaç mektup yazmam lazım."

Doktor ayağa kalktı ve kızın elini sıktı.

"Tekrar görüşeceğimizi umarım."

"Tabii, tabii. Belki Petra'ya gelirsiniz."

"Gelmeye çalışacağım'dan emin olabilirsiniz."

Sarah, Dr. Gerard'a gülümseyerek, döndü. Salondan çıkmak için Boyntonların yanından geçmesi gerekiyordu.

Merakla onları süzmekte olan Dr. Gerard Bayan Boynton'un gözlerini oğlunun yüzüne diktiğini fark etti. Delikanlının kadınla göz göze geldiğini de gördü. Sarah geçerken Raymond Boynton başını hafifçe çevirdi. Ama genç kıza doğru değil de, aksi tarafa. Bunu ağır ağır istemeye istemeye yapmıştı. İnsana sanki ihtiyar Bayan Boynton, Raymond'a bağlı gözle görünmeyen bazı ipleri çektişirivermiş gibi geliyordu.

Sarah King de Raymond Boynton'un kendisini görmemezlikten geldiğinin farkına varmıştı. Kız, bu hareketten incinecek kadar genç ve duygusaldı. Halbuki yataklı vagon, sarsıla sarsıla ilerlerken koridorda ne kadar da dostça bir şekilde konuşmuşlardı. Mısır'ın üzerlerinde bıraktığı etkileri karşılaştırmışlar, eşekçi çocuklarla,

Ölümle Randevu

sokak satıcılarının sözlerini tekrarlayarak kahkahalarla gülmüşlerdi.

Sarah, o zaman onda heyecanlı ve şirin bir okul çocuğu hali vardı, diye düşündü. "Belki o heyecanında insanın kalbini burkan bir şeyler de gizliydi. Ve şimdi... hiçbir sebebi olmamasına rağmen gayet çekingen ve kaba bir şekilde davrandı. Evet, bayağı terbiyesizlik etti."

Sarah sinirli sinirli, "Bir daha onunla uğraşacak değilim," dedi. Zira Sarah, kibirli olmamakla beraber haklı olarak kendisini biraz beğenirdi. Erkeklerin kendisinden hoşlandıklarını bilirdi. Böyle bir hareketi kolay kolay hazmedecek de değildi.

Belki bu delikanlıya haddinden fazla bir dostluk göstermişti. Zira bilmediği bir sebepten dolayı nedense ona acımişti. Fakat artık Raymond'un kaba, terbiyesiz ve kendini beğenmiş bir Amerikan genci olduğunu anlıyordu.

Sarah mektup yazacağı yerde tuvalet masasının başına geçti. Siyah pırıltılı saçlarını geriye tarayarak, aynadaki endişe dolu ele gözlere dikkatle baktı. Bir süre durumunu düşündü.

Genç kız daha kısa bir zaman önce duygusal bir sıkıntı geçirmişti. Bir ay önce kendisinden dört yaş büyük olan nişanlısından ayrılmıştı. Genç adam da doktordu. Sarah'yla birbirlerine çok bağlı olmakla beraber, huyları çok benziyordu. Bu yüzden de sık sık münakaşa, hatta kavga eder olmuşlardı. Sarah kimsenin idaresine giremeyecek kadar kişilik sahibiydi. Genç kız da, kişilikli birçok kadın gibi güçlü erkeklere hayran olduğunu sanıyordu. Daima kendi kendisine, bir erkek tarafından idare edilmek istediğini söylemişti. Halbuki karşısına kendisine hükmedecek gibi bir erkek çıkınca bu durum hiç de hoşuna gitmemişti. Nişanı bozmak, Sarah'ya bir hayli pahalya mal olmuştu. Fakat genç kız fiziki cazibe-

Agatha Christie

nin insanı mutlu etmeye yeterli gelmeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Bu yüzden nişanlısından ayrılır ayrılmaz, bilerek seyahate çıkmıştı. Çalışmaya başlamadan önce olanları unutmak istiyordu.

Sarah geçmişî düşünmekten vazgeçecek şimdiki zamana döndü. "Acaba Dr. Gerard kendisiyle işi hakkında konuşmaya izin verir mi? Adamın harikulade çalışmaları var! Ah, benimle ciddi bir şekilde konuşsa. Belki... Petra'ya gelirse..." Sonra tekrar aklına o acayip kaba Amerikalı genç geldi.

Genç kız, delikanlının o acayip şekilde hareket etmesine ailesinin salonda bulunmasının sebep olduğundan emindi. Buna rağmen Raymond Boynton'a karşı yine de hafif bir küçümseme duyuyordu. Bir insanın annesinin etkisi altında böylesine kalması... pek gülünçtü. Özellikle bir *erkeğin*...

Fakat Sarah yine de acayip bir duygu seline kapıldı. "Bu işte acayip bir şey olduğu gerçek..." Genç kız birdenbire, "O çocuğu kurtarmak lazım," diye bağırdı. "Bunu ben yapacağım!"

Bölüm 3

Sarah salondan çıktıktan sonra Dr. Gerard daha bir süre yerinde oturdu. Sonra da kalkıp masaya giderek, o günkü *Le Matin* gazetesini aldı. Elinde gazete ağır ağır ilerleyerek Boynton ailesinin bir iki metre ilerisindeki bir koltuğa yerleşti. Fransız iyice meraklanmıştı.

İngiliz kızının bu Amerikan ailesine gösterdiği ilgi adamı önce bir hayli eğlendirmişti. Dr. Gerard buna Sarah'nın Raymond Boynton'a karşı duyduğu ilginin sebep olduğunu hemencecik anlamıştı tabii. Fakat bu ailenin hiç de alelade olmayan hali doktorda o ilim adamlarına has tarafsız ilginin uyanmasına neden olmuştu.

Dr. Gerard gazetesinin arkasından gizlice Boynton ailesini süzmeye başladı. Önce o güzel İngiliz kızının ilgilendiği delikanlıya baktı. Sonra da, evet... diye düşündü. "Gerçekten yakışıklı bir delikanlı tam genç kızların yüreklerini hoplatacak bir tip. Sarah King, kişilikli bir kız. Sinirleri sağlam. Kendisi soğukkanlı ve iradeli bir kız. Bu delikanlı ise hassas, anlayışlı, nazik ve kolay tesir altında kalacak bir tip." Fransız o doktorlara has keskin gözüyle Raymond Boynton'un sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu hemen fark etti. Buna bir hayli de şaşıtı. Sağlığının yerinde olduğu hemen anlaşılan,

eğlenceli bir yolculuk geçirdiği sanılan bir gencin bu hale düşmesinin sebebi ne olabilirdi? Delikanlının müthiş bir sinir krizi geçirmek üzere olduğu o kadar belliydi ki.

Doktor, Raymond'dan sonra yavaşça diğerlerini tetkik etti. Kumral saçlı genç kızın Raymond'un kardeşi olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Aynı tiptiler onlar. İnce kemikli, biçimli, asil yüzlü gençlerdi. Elleri ince, çene hatları kusursuz ve boyunları da uzundu. Başlarını da aynı şekilde hareket ettiriyorlardı. Genç kız da bir hayli sinirliydi. Elinde olmadan bazı hareketler yapıyor, gözleri gereğinden fazla parlıyordu. Üstelik gözlerinin altında mor halkalar da belirmişti.

Konuştugu zaman kelimeler hızla birbirini takip ediyor, genç kız adeta nefessiz kalıyordu. Daima tetikte olduğu, kendini bırakmadığı da aşikârdı.

Dr. Gerard, "*O da korkuyor,*" diye karar verdi. "*Evet, kız çok korkuyor.*"

Boyntonların konuştukları arada sırada kulağına çalınıyordu. Havadan sudan günlük konulardan söz ediyorlardı.

"Süleyman'ın ahırlarına gidebiliriz... Acaba bu annemi fazla yormaz mı? Sabahleyin Ağlama Duvarı'nı görsek... Tapınağı da... Adı neydi? Ömer Camii tabii, Lennox..."

Alelaide turistlere has konuşmalardı bunlar. Buna rağmen Dr. Gerard, sanki bu sözlerin gerçekte hiçbir ilgisi yokmuş gibi acayip bir duyguya kapıldı. Bütün bunlar dipte, derinliklerde dalgalanan, sözle anlatılması mümkün olmayan bazı şeyleri maskeleyen bir örtüydü sanki... Tekrar *Le Martin*'in arkasından aileye gizlice bir göz attı.

Lennox? Bu şişman Bayan Boynton'un büyük oğluydu anlaşılan. Onda da aileye has bazı çizgileri görmek mümkündü. Fakat

Ölümle Randevu

genç adamda yine de bir başkalık vardı. Lennox'un sinirleri öyle gergin değildi. Dr. Gerard, onun daha sakin bir insan olduğuna karar verdi. Fakat Lennox'da da bir acayiplik olduğu aşikârdı. Diğer iki kardeşi gibi onun adaleleri öyle bariz bir şekilde kasılmamıştı. Lennox sakin bir tavırla oturuyordu, bütün vücudu gevşemişti sanki. Fransız bir hayli şaşırmıştı. Hafızasını araştırarak, hastane koşullarında Lennox gibi oturan hastaları düşündü.

"Bitkin halde o... Evet, ıstıraptan yorgun düşmüş. Gözlerindeki ifadeyi ancak yaralı bir köpek veya hasta bir atta görebilirsin... Sessiz, hayvanca bir sabır... İşte bu çok garip... Genç adamın hiçbir hastalığı olmadığı belli... Fakat onun son zamanlarda müthiş azap çekmiş olduğu anlaşılıyor... Manevi azap... Lakin artık azap çekmiyor. Sadece sessiz sedasız her şeye boyun eğiyor ve... bekliyor... Sanırım bir darbenin inmesini bekliyor... Nasıl bir darbe bu? Acaba ben yanılıyor muyum? Hayır, hayır... Bu adam bir şeyler olmasını bekliyor... Her şeyin sona ereceğini düşünüyor..."

Lennox Boynton ayağa kalkarak ihtiyar kadının düşürdüğü yün yumağını aldı. "Yumağın, anne..."

"Teşekkür ederim."

Bu acayip bir heykele benzeyen, ifadesiz yüzlü ihtiyar kadın ne örüyordu? Kalın ve kaba bir şeydi bu. Gerard, *hapishanede çalışanlar için yün eldivenler*, diye düşündü. Sonra da kendi kendine bu hayali yüzünden gülümsedi. Fransız ondan sonra dikkatini ailenin en genç ferdine verdi. Yani kızılımsı sarı saçlı genç kıza. On yedi yaşlarında filandı. Cildi, ekseri kızılımsı saçlı kadınlarda olduğu gibi son derecede şeffaf ve duruydu. Haddinden fazla ince olmakla beraber, yüzü çok güzeldi. Oturduğu yerde kendi kendisine gülümsüyordu. Gözlerini boşlukta bir noktaya dikmiş, tebessüm edip duruyordu. Bu gülümseyişinde de acayip bir şeyler vardı. Sanki kı-

Agatha Christie

zın o sırada Kudüs'teki Süleyman Oteli'yle bir ilgisi yoktu... Bu tebessüm Dr. Gerard'a bir şeyi veya birini hatırlatıyordu. Fransız bir iki dakika sonra bunun ne olduğunu buldu. Atina'da, Akrapol'deki Bakireler de böyle acayip, insanlıkla ilgisi olmayan bir şekilde gülümsüyorlardı.

Sonra Dr. Gerard müthiş bir hayretle kızın ellerini fark etti. Masa yüzünden diğerleri onun ellerini göremiyorlardı. Fakat Fransız oturduğu yerden genç kızı kolaylıkla seyredebilmekteydi. Dr. Gerard fena halde irkildi. O sakın, dalgın tebessüm... Hareketsiz vücut... Ve durmadan hareket eden vahşi eller...

Bölüm 4

Ağır, hırıltılı bir astımlıyı hatırlatan bir öksürük duyuldu. Sonra örgü örmekte olan o şişman, dev gibi kadın, konuşmaya başladı. "Ginevra, yoruldu. Artık gidip yat."

Kız irkildi. Parmaklarının o mekanik hareketi durdu. "Ben yorulmadım, anne."

Gerard takdirle genç kızın sesinin son derece ahenkli olduğunu düşündü. Pek tatlı, berrak bir sesi vardı. Kızın söylediği en basit kelimeleri bile adeta büyülüymüş gibi bir hale sokuyordu.

"Hayır, hayır, yoruldu. Ben bunu hemen anlarım. Yarın gezintiye çıkabileceğini hiç sanmıyorum."

"Ah! Fakat çıkacağım. Hiçbir şeyim yok benim."

Annesi kalın, boğuk, hatta hırıltılı bir sesle, "Evet, var," dedi. "Biraz sonra hasta olacaksın."

"Hayır, olmayacağım!" Ginevra şiddetle titremeye başladı.

Sakin ve yumuşak bir ses duyuldu. "Ben de seninle birlikte yurdu çıkarayım, Ginevra."

Siyah saçlarını güzel bir topuz halinde toplamış olan iri, gri gözlü, düşünceli tavırlı, sakın genç kadın ayağa kalktı.

Agatha Christie

İhtiyar Bayan Boynton, "Hayır," diye homurdandı. "Bırak yukarıya yalnız çıksın."

Ginevra bağırdı. "Ben Nadine'in gelmesini istiyorum!"

"İstiyorsan gelirim tabii." Genç kadın, kıza doğru bir adım attı.

Yaşlı kadın, "Çocuk yukarıya yalnız başına çıkmayı tercih ediyor," dedi. "Öyle değil mi, Ginevra?"

Bir sessizlik oldu. Kısa bir sessizlik. Sonra Ginevra Boynton, "Evet..." diye mırıldandı. "Yukarıya yalnız başıma çıkmayı tercih edeceğim... Teşekkür ederim, Nadine..." Sesi aniden ifadesizleşmişti." Dönüp oradan uzaklaştı.

Dr. Gerard gazetesini indirerek ihtiyar Bayan Boynton'u uzun uzun süzdü. Yaşlı kadın uzaklaşmakta olan kızının arkasından bakıyordu. Şişman yağlı çehresinde acayip bir tebessüm belirmişti. Bu, Ginevra'nın yüzünü kısa bir an önce tamamen değiştiren o ilahi tebessümün garip bir karikatürüydü adeta... Bayan Boynton, kızının arkasından bakmaktan vazgeçerek gözlerini Nadine'e dikti. Genç kadın tekrar yerine oturmuştu. Başını kaldırdı. Kaynanasıyla bir an göz göze geldiler. Nadine'in yüzü gayet sakindi. Yaşlı kadının bakışları ise kin doluydu.

Dr. Gerard, *bu yaşlı kadın çok zalim*, diye düşündü. Sonra da aniden nefesini tuttu. Zira yaşlı kadın dönüp gözlerini ona dikmişti. Ufacık, siyah, alev alev yanan gözlerdi bunlar. Ve Bayan Boynton'un bakışlarında müthiş bir kuvvet vardı. Sözlerle tarif edilemeyecek bir kötülük. Gerard kuvvetli bir kişiliğin ne demek olduğunu bilirdi. Artık yaşlı kadının ufak tefek kaprislerinin yerine getirilmesini isteyen şımarık ve zalim bir hasta olmadığını anlamıştı. Bu Bayan Boynton gerçekten kuvvetli bir tipti. Doktor, ihtiyar kadının bakışlarındaki hainliğin bir kobraninkinden farksız olduğunu düşündü. Bayan Boynton yaşlı, güçsüz ve hastalıklı olabilirdi. Fakat

Ölümle Randevu

karakter bakımından hiç de zayıf değildi. Gücün ne demek olduğunu biliyordu. Bütün ömrünce bundan faydalanmıştı. Gücünden hiçbir zaman şüphe etmemişti. Dr. Gerard vaktiyle kaplanlarla numara yapan bir kadınla karşılaşmıştı. Tehlikeli ve adeta gözkaçırtıcı bir numaraydı. O koskocaman vahşi hayvanlar kadının önünde karınlarını yere sürerek yürüyor, o aşağılık ve zelil numaralarını gösteriyorlardı. Bakışları ve homurtularından nefretlerini anlamak mümkündü. O acı yakıcı kinlerini. Buna rağmen korkuyla kadının emirlerine itaat ediyorlardı. Fakat o kadın gençti. Küstah bir esmer güzeliydi. Fakat bakışları Bayan Boynton'unkinden farksızdı.

Dr. Gerard kendi kendine, *"Bu da bir hayvan terbiyecisi,"* dedi. Şimdi o zararsız konuşmaların altında gizlenen şeyin ne olduğunu anlamıştı. Nefretti bu. Kapkara dalgalar halinde coşan bir nefret seli.

Dr. Gerard, *herhalde bazı kimseler beni pek gülünç bulurlardı,* diye düşündü. *"Hayalimin pek geniş olduğunu sanırlardı. Karşımda birbirine pek bağlı olan Amerikalı bir aile var. Ben tutmuş onlarla ilgili acayip bir hikâye uyduruyorum."*

Sonra büyük bir ilgiyle, Nadine dedikleri sakın genç kadına baktı. Sol elinde bir altın halka vardı. Fransız Nadine'i süzerken genç kadın hislerini belli edecek şekilde bir an tembel tembel oturan şarı saçlı Lennox'a bir göz attı. Doktor o zaman Nadine'le Lennox'un evli olduklarını anladı. Fakat genç kadının bakışlarında endişe... Sevilen bir kimseyi koruma arzusu. Dr. Gerard bir şey daha fark etti. O grubun içinde sadece Nadine Boynton, kaynanasının etkisinde değildi. Belki yaşlı kadından hiç hoşlanmıyordu ama ondan korktuğu da yoktu. İhtiyar Bayan Boynton'un gücü ona tesir etmiyordu. Genç kadın yıkılmıştı, kocası için endişe ediyordu fakat diğerleri gibi esir değildi.

Dr. Gerard kendi kendine, *"Bütün bunlar çok ilginç,"* dedi.

Bütün bu karanlık hayallerini normal bir olay, adeta gülünç denilebilecek bir şekilde dağıttı.

Bölüm 5

Salona genç bir adam girmişti. Boyntonları görünce onlara doğru geldi. Hoş bir insandı. Daha ilk bakışta Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. Özenle giyinmişti. Uzun bir yüzü, tatlı fakat oldukça monoton bir sesi vardı.

"Ben de sizi arıyordum," diye gülümseyerek, Boyntonların hepsinin de elini sıktı. "Eh, nasılsınız bakalım, Bayan Boynton? Yolculuk sizi yormadı ya?"

İhtiyar kadın, hemen hemen nazik bir tavırla ve yine o hırıltılı sesiyle, "Hayır, yormadı," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi sağlığım hiçbir zaman iyi değil..."

"Biliyorum... Çok yazık, çok yazık..."

"Fakat durumum eskisinden daha kötü sayılmaz..." Sonra ağır ağır gülerek ekledi. "Nadine bana çok iyi bakıyor... Öyle değil mi, Nadine?" O anda yaşlı kadın tamamen bir yılana benziyordu.

"Ben elimden geleni yapmaya çalışıyorum." Nadine'in sesi ifadesizdi.

Yabancı neşeyle, "Bundan eminim," diye cevap verdi. "E, Lennox, Hazreti Davut'un kurduğu şehir hakkında ne düşünüyorsun, bakalım?"

Ölümle Randevu

Bu mesele Lennox'u hiç ilgilendirmiyordu anlaşılan. "Şey... Bilmem..."

"Galiba burası seni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Doğrusu önce ben de aynı şeyi hissettim. Bunu itiraf etmem lazım. Fakat belki de henüz etrafı iyice dolaşmadınız?"

Carol Boynton, "Annemin yüzünden fazla bir şey yapamıyoruz," dedi.

Bayan Boynton açıkladı. "Günde sadece bir iki saat dolaşabiliyorum."

Yabancı heyecanla, "Bu kadarı da iyi," diye cevap verdi. "Doğrusu şaşılacak bir insansınız, Bayan Boynton."

Yaşlı kadın hırıltılı hırıltılı güldü. Halinden pek memnun olduğu anlaşılıyordu. "Vücudumun bana hâkim olmasına kesinlikle izin vermem. Önemli olanı kafadır. Evet, kafadır."

Gerard, Raymond Boynton'un hırsla irkildiğini fark etti. "Ağlama Duvarı'na gittiniz mi, Bay Cope?"

"Evet... İlk gördüğüm yerlerden biri de orası. Birkaç gün sonra Kudüs'ü iyice dolaşmış olacağım. Seyahat acentasına benim için bir program hazırlamasını söyledim. Mukaddes diyarın her tarafını görmek istiyorum. Beytüllahım... Nasıra... Galile Gölü... Bunun çok ilgi çekici bir gezinti olacağından eminim. Sonra Elat var... Oradaki eski Roma kalıntılarını gezmek gerek. Ayrıca Gül Pembe-si Petra şehrini görmeyi de çok istiyorum. Tabii bir olaymış bu. Petra anayolun üzerinde değil. Onun için oraya gidip gelmek, etrafı dolaşmak hemen hemen bir hafta sürüyormuş."

Carol atıldı. "Oraya gitmeyi ben de isterdim. Pek hoş bir yer olduğu anlaşılıyor."

"Evet. Bence de Petra gerçekten görülmeye değer bir yer." Jefferson Cope bir an durarak şaşkınlıkla Bayan Boynton'a baktı.

Sonra da bu konuşmayı dinlemekte olan Fransızın, bir hayli endişeli, diye düşünmesine sebep olan bir sesle, "Acaba içinizden bazı-
larını benimle gelmeye ikna edemez miyim?" dedi. "Sizin bu yolcu-
luğa katlanamayacağınızı biliyorum, Bayan Boynton. Tabii aileni-
zin bir kısmı da yanınızdan ayrılmayı istemeyeceklerdir. Fakat gru-
bunuzun ikiye bölündüğü takdirde..." Durakladı.

Gerard, Bayan Boynton'un şişlerinin intizamlı şıkırtısını du-
yuyordu. Sonra yaşlı kadın, "Birbirimizden ayrılmayı pek isteyece-
ğimizi sanmıyorum," diye mırıldandı. "Biz birbirine bağlı bir aile-
yiz." Başını kaldırdı. "E, çocuklar, bu teklife ne dersiniz?"

Diğerleri hemen cevap verdiler.

"Olmaz, anne."

"Hayır, hayır."

"Ne münasebet!"

Bayan Boynton yine acayip acayip gülüyordu. "Gördünüz mü,
Bay Cope? Beni bırakmayı istemiyorlar. Ya sen Nadine? Sen bir
şey söylemedin."

"Teşekkür ederim, anne. Ben de gitmeyeceğim. Tabii Lennox,
Petra'yı görmek isterse o başka."

Bayan Boynton ağır ağır büyük oğluna doğru döndü. "E, Len-
nox? Ne dersin? Niçin Nadine'le Petra'ya gitmiyorsunuz? Onun
böyle bir şeyi pek istediği belli."

Lennox irkilerek başını kaldırdı. "Ben... şey... hayır... Bence
hepimizin bir arada kalması daha doğru olur."

Jefferson Cope anlamlı bir şekilde gülerek, nazik bir tavırla,
"Gerçekten birbirinize çok düşkünsünüz," dedi.

Bayan Boynton başını salladı. "Kalabalığa karışmaktan pek
hoşlanmayız..." Yünü yumağa sarmaya başladı. "Evet, aklıma geldi.
Biraz önce seninle konuşan genç kız kimdi, Raymond?"

Ölümle Randevu

Raymond yine fena halde irkildi. Önce kızardı, sonra da bembeyaz kesildi. "A... a... adını bilmiyorum. Geçen gece o da trendeydi."

Bayan Boynton koltuğundan kalkmaya çalıştı. "Onunla fazla ahbaplık edeceğimizi pek sanmıyorum."

Nadine yerinden fırlayarak, yaşlı kadının kalkmasına yardım etti. Bunu, Gerard'ın dikkatini çeken bir ustalık ve kolaylıkla yapmıştı. Onda diplomalı bir hemşire hali vardı.

Bayan Boynton, "Yatma zamanı geldi," diye başını salladı. "İyi geceler, Bay Cope."

Sırayla ağır ağır uzaklaştılar. Gruptaki gençler bir süre daha salonda oturmayı akıllarına bile getirmemişlerdi. Şimdi Jefferson Cope olduğu yerde kalmış, onların arkalarından bakıyordu. Yüzünde çok garip bir ifade vardı.

Dr. Gerard, Amerikalıların insanla çabucak dost olduklarını çoktan öğrenmişti. Onlar, yolculuğa çıkmış İngilizler gibi herkesten şüphe etmiyorlardı. Dr. Gerard gibi diplomasiden iyi anlayan bir adamın Jefferson Cope'la ahbap olması işten bile değildi. Amerikalı yalnızdı, bir arkadaş arıyordu. Dr. Gerard yine kartvizitlerinden birini çıkardı.

Bunun üzerindeki ismi okuyan Jefferson Cope, Fransıza saygıyla baktı. "Dr. Gerard, siz kısa bir süre önce Amerika'ya gelmemiş miydiniz?"

"Evet... Geçen sonbahar oradaydım. Harvard Üniversitesi'nde konferanslar verdim."

"Tamam... Mesleğinizin en tanınmış simalarından biri de sizsiniz, Dr. Gerard. Bu alanda Paris'te sizden daha büyük bir doktor yok."

"Rica ederim... Çok naziksiniz. Bu sözlerinizi kabul edemem."

Agatha Christie

"Hayır, hayır. Sizinle tanışmak benim için gerçekten büyük bir şeref. Biliyor musunuz bu ara Kudüs'te tanınmış birkaç kişi var. Siz... Lord Westholme. Ve Belçikalı ünlü Dedektif Hercule Poirot."

"Bizim ufak tefek Hercule Poirot mu? Burada mı o?"

"Burada çıkan gazetede onun da geçenlerde Kudüs'e gelmiş olduğunu okudum. Bana bütün dünya Süleyman Oteli'nde toplanmış gibi geliyor. Doğrusu burası pek güzel bir otel."

Jefferson Cope'un hayatından memnun olduğu belliydi. Dr. Gerard istediği zaman karşısındakine pek şirin görünmesini gayet iyi bilirdi. Birkaç dakika sonra iki adam bara geçtiler.

Birkaç kadeh içkiden sonra Gerard, "Konuştuğunuz kişiler tipik bir Amerikan ailesi mi?"

Jefferson Cope içkisini yudumlarken düşündü ve sonra, "Hayır, onların tipik bir Amerikan ailesi olduklarını söyleyemem."

"Öyle mi? Ama birbirlerine çok düşkün görünüyorlar, değil mi?"

Jefferson Cope ağır ağır cevap verdi. "Yani hepsinin ihtiyar kadının yanından ayrılmadığını mı kast ediyorsunuz? Orası doğru. Doğrusu Bayan Boynton, dikkate değer bir kadındır."

"Ya? Öyle mi?"

Jefferson Cope'un fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. "Size açıkça söyleyeyim, Dr. Gerard. Son zamanlarda o aileyi bir hayli düşünüyorum. Doğrusunu isterseniz size bu meseleden söz ettiğim takdirde çok rahatlayacağım. Tabii sizi sıkmazsam..."

Dr. Gerard bunun kendisini hiç sıkmayacağını söyledi.

Jefferson Cope ağır ağır konuşmasına devam etti. Sevimli çehresinde hayret dolu bir ifade vardı. "Size hemen söyleyeyim. Çok endişeliyim, Dr. Gerard. Bayan Boynton benim eski arkadaş-

Ölümle Randevu

larımdandır. İhtiyar Bayan Boynton'u kast etmiyorum. Sözünü ettiğim genç Bayan Lennox Boynton."

"Ah, evet siyah saçlı güzel genç hanım."

"Tamam, tamam. Bahsettiğim Nadine. Dr. Gerard, Nadine Boynton gerçekten çok iyi bir kızdır. Onu evlenmeden önce tanırdım. O sırada hastanedeydi. Hemşire olmak için çalışıyordu. Sonra izimli çıkarak, Boyntonların yanına gitti. Orada bir süre kalacaktı. Fakat sonunda Lennox'la evlendi."

"Ya?"

Jefferson Cope kokteylinden bir yudum daha aldıktan sonra hikâyesine devam etti. "Size Boynton ailesinin tarihçesinden biraz söz etmek isterim, Dr. Gerard."

"Buyrun, buyrun. Bunun ilgimi çekeceğinden eminim."

"Yıllar önce ölen Elmer Boyton, çok tanınmış, çok sevilen bir adamdı. İki kez evlendi. İlk karısı öldüğü zaman Carol'la Raymond pek küçüklerdi. Anlattıklarına göre Elmer Boynton, ikinci karısıyla evlendiği zaman kadın bir hayli hoştu. Fakat pek genç sayılmazdı. Şimdi Bayan Boynton'a baktığım zaman onun bir zamanlar hoş bir kadın olduğuna bir türlü inanamıyorum... Neyse... Bana bunu sözlerine çok inandığım biri anlattı. Her neyse Elmer Boynton, karısına çok güveniyor, hemen her konuda onun fikrini alıyordu. Adam ölmeden önce uzun zaman yatalaktı. O sırada karısı bütün idareyi eline aldı, tabii Bayan Boynton çok zeki iş kafası olan bir kadındı. Üstelik çok da insaflı, vicdan sahibi bir kadındı. Elmer'in ölümünden sonra kendisini çocuklara adadı. Kendisinin bir çocuğu olmuştu. Ginevra yani... Kızılımsı saçlı güzel bir kız. Yalnız biraz zayıf, narin. Ne diyordum? Ha... Bayan Boynton kendisini tamamen ailesine adadı. Dış dünyayla olan bütün ilgisini kesti. Sizin

Agatha Christie

bu konuda ne düşündüğünüzü bilmiyorum, Dr. Gerard, Fakat bence bu hiç de doğru bir şey değil."

"Ben de aynı fikirdeyim. Bu bilhassa ruhi gelişme için kötü bir şeydir."

"Tamam, meseleyi pek güzel anlattınız. Bayan Boynton, bu çocukları daima korudu, onların dış dünyayla bir ilgi kurmalarına her zaman engel oldu. Bunun sonucunda da... hepsi sinirli olup çıktılar. Sinirleri gayet bozuk onların. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Yabancılarla dost olamıyorlar. Bu fena bir şey."

"Hem de çok fena."

"Bayan Boynton'un iyi niyetle hareket ettiğinden hiç şüphem yok. Yalnız o çocuklara çok fazla düşünün."

Doktor, "Hepsi de aynı evde mi oturuyorlar?" diye sordu.

"Evet."

"Lennox'la Raymond çalışmıyorlar mı?"

"Hayır, hayır. Elmer Boynton çok zengindi. Bütün servetini, hayatı boyunca faydalanması şartıyla karısına bıraktı. Fakat parayla daima aileye bakacaktı."

"Yani maddi bakımdan hepsi de Bayan Boynton'a bağlılar. Hepsi de kadının eline bakıyorlar."

"Orası öyle. Bayan Boynton da çocukları çalışmayıp evde oturmalarına ikna etti. Çıkıp iş aramalarını istemedi. Belki bu iyi bir şey. Zira dediğim gibi Elmer Boynton çok zengindi. Hiçbirinin de çalışmaya ihtiyacı yok. Fakat bence bir erkek çalışmalıdır. Bu onun üzerinde daima iyi bir etki yapar... Bir şey daha var... Onların uğraştıkları hiçbir şey yok. Golf oynamazlar. Danslara gitmezler. Diğer gençlerle ahbaplık etmezler. Şehirden uzakta, ıssız kırların

Ölümle Randevu

ortasında, hapisane gibi bir evde otururlar. Doğrusunu isterseniz bence bütün bunlar hiç doğru değil, Dr. Gerard."

Fransız başını salladı. "Haklısınız."

"Hiçbiri de cemiyet hayatından anlamıyor. Dostluk nedir bilmiyor. Belki birbirlerine çok bağlılar ama bu yeterli değil. İnsan biraz etrafındakilerle de ilgilenir."

"Peki çocuklardan hiçbiri evden uzaklaşmayı denedi mi?"

"Böyle bir şey yaptılarsa bile ben duymadım. İhtiyar kadının yanından ayrılmıyorlar."

"Onları mı suçluyorsun? Yoksa Bayan Boynton'u mu?"

Jefferson Cope sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı. "Doğrusu bana bu işin sorumlusu Bayan Boynton'muş gibi geliyor. Kadın çocukları hiç de uygun olmayan bir şekilde yetiştirmiş. Buna rağmen, bir çocuk delikanlılık çağına geldi mi, başını alıp gitmelidir. Özgürlüğü seçmelidir."

Dr. Gerard düşünceli düşünceli mırıldandı. "Belki bu olanaksızdı."

"Neden olanaksız olsun?"

"Bay Cope, bir ağacın büyümesine engel olmak için bazı metotlar vardır."

Cope şaşkınlıkla baktı. "Hepsi de sağlıklı insanlar."

"Kafa da vücut gibi cüce veya sakat bir hale sokulabilir."

"Boyntonlar çok da zekidir."

Gerard içini çekti. Jefferson Cope, "Hayır, doktor," diye devam etti. "Bana inanın. Bir erkek kendi kaderine hâkim olabilir. Bu onun elindedir. Kendine saygısı olan bir genç, başını alıp gider ve hayatını bir düzene sokar. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturarak, tembel tembel oturmaz. Bir kadın bu şekilde hareket eden bir erkeğe en ufak bir saygı bile göstermemelidir."

Agatha Christie

Fransız merakla genç adama baktı. "Sanırım bu sözlerinle özellikle Lennox Boynton'u kast ediyorsunuz."

"Şey... Evet... Söz ettiğim Lennox'du. Raymond henüz pek genç. Fakat Lennox otuzuna geldi. Artık kişilik sahibi bir insan olduğunu ispat etmesi gerekmez mi?"

"Herhalde bu hayat karısı için pek zor."

"Tabii zor ya! Tabii zor! Nadine çok güzel bir kızdır. Ona karşı duyduğum hayranlığı anlatmam mümkün değil. Şimdiye kadar bir kere olsun hayatından şikâyet etmedi. *Fakat o mutlu değil*, Dr. Gerard. Olabildiğince mutsuz."

Fransız başını salladı. "Evet. Bu mümkün."

"Sizin bu konuda ne düşündüğünüzü biliyorum, Dr. Gerard. Fakat bence bir kadının çekeceği ıstırapın da bir sınırı vardır. Eğer ben Nadine'in yerinde olsaydım, Lennox'la açık açık konuşurdum. Ya o güvenilir bir erkek olduğunu ispat eder ya da..."

"Ya da Bayan Nadine Boynton kocasından boşanır... Bunu demek istiyorsunuz değil mi?"

"Nadine'in de mutlu olmaya hakkı var, Dr. Gerard. Eğer Lennox karısını onun layık olduğu şekilde takdir edemiyorsa o zaman bunu yapabilecek başka erkekler bulunur."

"Mesela... siz değil mi?"

Amerikalı kıpkırmızı kesildi. Sonra da Dr. Gerard'a alaycı bir tavırla baktı. "Evet, ben. Ben Nadine karşı beslediğim hislerden utanacak değilim. Ona büyük saygım var. Kendisine çok... çok bağlıyım. Bütün istediğim Nadine'in mutlu olması. Eğer Lennox'la mutlu olsaydı, ortaya bile çıkmaz, ona gözükmezdim."

"Fakat bu durumda..."

"Sabırla bekliyorum. Eğer Nadine beni isterse, *buradayım*."

"Yani siz tam anlamıyla 'asil ruhlu bir şövalye'siniz."

Ölümle Randevu

"Efendim?"

"Dostum, bugün şövalyeliğe artık sadece Amerika'da rastlanıyor. Nadine Boynton'a, karşılığında bir mükâfat beklemeden hizmet etmeye hazırsınız. Bu takdir edilecek bir erdem. Yalnız şunu sorayım: Bayan Nadine için ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?"

"Ben sadece onun yakınında bulunmak istiyorum. Zira bana ihtiyacı olabilir."

"Peki, ihtiyar Bayan Boynton size karşı nasıl bir tavır takınıyor? Bunu sorabilir miyim?"

Jefferson Cope ağır ağır, "Doğrusu bu konuda kesin bir şey söyleyemeyeceğim," diye cevap verdi. "İhtiyar kadından hiç emin değilim. Anlattığım gibi Bayan Boynton başkalarıyla ahabap olmaktan hiç hoşlanmıyor. Fakat bana karşı hali bambaşka. Bana daima kibar davranıyor. Sanki ben aileden biriymişim gibi davranıyor."

"Yani kısacası Bayan Boynton sizin Bayan Nadine'le dostluğunuzdan memnun."

"Evet, öyle."

Dr. Gerard omzunu silkti. "Bu biraz garip değil mi?"

Jefferson Cope soğuk bir tavırla ona baktı. "Dostluğumuzun çirkin bir tarafı yok, Dr. Gerard. Bundan emin olabilirsiniz. Bizimki sadece platonik bir arkadaşlık."

"Dostum, bundan eminim. Yalnız şunu tekrarlayacağım: Bayan Boynton'un bu dostluğun ilerlemesini teşvik etmesi, onun bakımından gerçekten biraz garip. Biliyor musunuz, Bay Cope, Bayan Boynton beni ilgilendiriyor. Hem de çok ilgilendiriyor."

"Dikkate değer bir kadın o. Son derece güçlü bir kişiliğe sahip. Kudretli. Elmer Boynton onun verdiği kararların sağlamlığına çok inanırdı."

Agatha Christie

"Hem o kadar çok inanırmış ki, çocuklarını mali bakımdan kadının merhametine muhtaç bir durumda bırakmış. Benim memleketimde kanun böyle şeylerin yapılmasına engel olur, Bay Cope."

Jefferson Cope ayağa kalktı. "Biz Amerikalılar herkesin tamamen hür ve serbest olması gerektiğine inanırız."

Dr. Gerard da kalktı. Bu son sözler onu hiç etkilememişti. Bu sözleri başka milletlere mensup kimselerden de çok duymuştu. Dr. Gerard özgür diye tarif edilebilecek bir ırk veya insan olduğundan pek emin değildi. O, esirlik diye bir şey olduğunu düşünüyordu. Bu esaretin de dereceleri vardı tabii. Fransız yatmak için odasına çıkarken çok düşünceliydi. İlgisi de uyanmıştı.

Bölüm 6

Sarah King tapınağın civarında duruyordu. Harami Şerif'te yani. Arkasını kubbeli ulu binaya dönmüştü. Kulaklarına fısıkiyelerin tatlı sesi geliyordu. Küçük turist grupları bu doğuya has suskunluğu bozmadan yanından geçmekteydiler.

Sarah, *ne garip*, diye düşündü. "*Bir Cebuzit burasını, bu kayalık tepeyi bir harman yeri haline sokmuş. Hazreti Davut da burayı altı yüz miskal altın vererek satın almış. Burasını kutsal bir yer haline sokmuş.*" Dönerek, türbenin yerini kaplamış olan camiye baktı. "Acaba Süleyman'ın tapınağı bunun yarısı kadar güzel miydi?"

Ayak sesleri duyuldu ve küçük bir grup camiden çıktı. Boyntonlardı bunlar. Yanlarında da geveze bir rehber vardı. Bayan Boynton'u Lennox'la Raymond aralarına almışlardı, kadının yürümesine yardım ediyorlardı. Nadine'le Jefferson Cope ise onların arkalarından yürümekteydiler. En sonda ise Carol vardı. Grup uzaklaşırken genç kız birdenbire Sarah'yı fark etti.

Bir an tereddütle durakladı. Sonra da ani bir kararla dönerek, avluda sessizce koştu. Nefes nefese, "Affedersiniz," dedi. "Sizinle... bebee... ben... yani sizinle konuşmam lazım geldiğini düşündüm."

Sarah, "Evet?" dedi.

Agatha Christie

Carol korkuyla titriyordu. Yüzü bayağı bembeyaz kesilmişti. "Bu... ağabeyimle ilgili. Dün gece... dün gece onunla konuştuğunuz zaman herhalde onun... pek kaba olduğunu düşündünüz. O... aslında böyle yapmak istememişti. Fakat... başka şekilde hareket etmek de elinde değildi. Ah, yalvarırım bana inanın."

Sarah bu sahnenin pek gülünç olduğunu düşündü. Üstelik gururu da yaralanmış, kızın bu şekilde hareket etmesini ayıplamıştı. Bu yabancı kız neden yanına koşuyor, o kaba ağabeyisi için gülünç bir şekilde özür diliyordu?

Carol'a şımarık bir tavırla cevap vermek üzereydi. Kelimeler dilinin ucuna geldiği sırada, hisleri değişiverdi.

Bu meselede alelade olmayan bir şeyler gizliydi. Karşısındaki kızın gerçekten çok samimi olduğu anlaşılıyordu. Sarah'yı doktorluğu meslek olarak seçmeye zorlayan güdü, Carol'un bu hali karşısında hemen canlanıverdi.

Sarah, genç kıza cesaret vermek ister gibi, "Bana bu meseleyi anlatır mısınız?" diye gülümsedi.

Carol telaşla söze başladı. "Ağabeyim sizinle trende konuştu değil mi?"

Sarah başını salladı. "Evet. Daha doğrusu ben onunla konuştum."

"Tabii. Öyle olması lazım. Fakat, dün gece Raymond korktu..." Aniden durakladı.

"Korktu mu?"

Carol'un bembeyaz çehresi kıpkırmızı kesildi.

"Bunun kulağa pek saçma geldiğini biliyorum. Delice bir şey bu. Fakat... anlayacağınız annem... biraz... biraz hasta. O bizim yabancılarla dost olmamızı istemiyor. Fakat... fakat... Raymond'un sizinle... sizinle arkadaş olmayı çok arzu ettiğinden eminim."

Ölümle Randevu

Bu mesele Sarah'yı ilgilendirmeye başlamıştı. Fakat o daha bir şey söylemeden Carol sözlerine devam etti. "Söylediklerimin pek... pek saçma olduğunun farkındayım. Ama... ama... biz de acayip bir aileyiz." Telaşla etrafına bir göz attı. Çok korktuğu belliydi. "Ar... artık gideyim..." diye mırıldandı. "Beni ararlar."

Sarah kararını vermişti. "Madem istiyorsunuz, neden burada kalmıyorsunuz? Sizinle birlikte yürüye yürüye otele döneriz."

"Olmaz!" Carol geriledi. "Bu... bunu yapamam."

Sarah, "Neden?" dedi.

"Bunu gerçekten yapamam. Annem... annem... çok... çok..."

Sarah kelimelerin üzerine basa basa, sakın bir tavırla, "Bazen anne ve babalar çocuklarının büyüdüğü bir türlü farkına varamazlar," diye cevap verdi. "Bu çok güçtür onlar için. Bu yüzden çocuklarının yaşamlarını idareye devam etmeye çalışırlar. Fakat onlara boyun eğmek de doğru değildir. İnsan her zaman kendi haklarını korumalıdır."

Carol mırıldandı. "Anlamıyorsunuz... hiç anlamıyorsunuz..." Sinirli sinirli ellerini ovuşturup duruyordu.

Sarah devam etti. "İnsan bazen kavgadan çekindiği, sıkıldığı için karşısındakinin sözlerine boyun eğer. Kavgalar hiç de hoş şeyler değildir. Fakat bence insan özgürlüğü için her zaman kavga etmeye hazır olmalıdır."

"Özgürlük?" Carol şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Biz hiçbirimiz özgür değiliz. Hiçbir zaman da olamayacağız."

Sarah kesin bir tavırla, "Saçma," dedi.

Carol öne doğru eğilerek, genç kızın koluna dokundu. "Dinleyin. Elimden geleni yapmam ve size meseleyi anlatmam lazım. Annem evlenmeden önce... aslında o benim annem değil... Üvey annem... Evet, o evlenmeden önce bir hapisnede kadın gardiyan-

Agatha Christie

dı... Babam ise valiydi. Onunla evlendi. Kendimizi bildik bileli durumumuz böyle. Annem gardiyanlığına devam ediyor. Bizim gardiyanımız bu. Yani biz hepimiz tutukluyuz." Tekrar döndü. "Benim yanlarında olmadığımı fark ettiler. Git... gitmem lazım."

Kız tam koşmaya hazırlanırken Sarah, onu kolundan yakaladı. "Bir dakika. Tekrar buluşup konuşmalıyız."

"İmkânsız. Gelemem."

"Evet, gelebilirsiniz." Sarah otoriter bir tavırla konuşuyordu. "Herkes yattıktan sonra odama gelin. Ben 319 numaradayım. Sakın unutmayın."

Kızın kolunu bıraktı. Carol ailesinin arkasından koştu.

Sarah olduğu yerde durarak genç kızın arkasından baktı. Daldığı düşüncelerden uyandığı zaman Dr. Gerard'ın yanına sokulmuş olduğunu gördü.

"Günaydın, Miss King. Demek Carol Boynton'la konuşuyordunuz?"

"Evet. Çok ilginç bir konuşma oldu. Size anlatayım."

Kızla konuştuklarını anlattı.

Gerard hemen bir noktaya parmağını bastı. "Demek o yaşlı suaygırı bir hapisnede gardiyanmış, ha? Belki bunun çok derin anlamı var."

Sarah, "Yani kadının otoriteyi elinden kaçırmak istememesine bunun sebep olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Bu duruma eski mesleği mi neden oluyor?"

Gerard başını salladı. "Hayır. Siz meseleye yanlış açıdan bakıyorsunuz. Kadının ahlakı bu. Yani o *gardiyan olduğu için otoriterlikten hoşlanmıyor. Kadın, otoriteden hoşlandığı için gardiyan olmuş. Bana kalırsa Bayan Boynton, başka insanlara hükmedebilmek için o mesleği seçmiş.*"

Ölümle Randevu

Fransızın yüzünde son derecede ciddi bir ifade belirmişti. "İnsanın bilinçaltında öyle acayip şeyler gömülüdür ki. Kudret hırsı... Zalimlik arzusu... Parçalamak... Yıkma için duyulan vahşice bir istek... Bütün bunlar insanlara geçmişlerinden miras kalmıştır... Bütün bunlar bilinçaltımızda gizli, Miss King. Zalimlik, vahşet ve hainlik. Onları bilinçaltımıza kapatıyor ve bunların ortaya çıkmasına engel oluyoruz. Ama bazen bu hisler yenilemeyecek kadar güçlü oluyor."

Sarah titredi. "Biliyorum."

Gerard devam etti. "Bütün bunları bugün etrafımızda, -siyasi inançlarda-, milletlerin davranışlarında görüyoruz. İnsanlığa, -merhamete-, iyi niyetlere karşı bir tepki bu. İnsan, nazik, dengeli bir hayvandır, Miss King. Onun bir tek arzusu vardır: yaşamak. Çabucak ilerlemek, geri kalmak kadar tehlikelidir. İnsan yaşamalıdır! Belki o eski vahşetin bir kısmını muhafaza etmelidir ama bunu hiçbir zaman tanırlaştırmamalıdır. Hiçbir zaman!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Sarah, "Bayan Boynton'un bir nevi sadist olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bundan hemen hemen eminim. Bana kalırsa kadın karşısındaki acı çektirmekten zevk alıyor. Yalnız fiziki değil, manevi acı vermekten. Böyle olaylar daha ender görülür. Bu tip sadistlerle başa çıkmak daha da zordur. Bayan Boynton, başka insanları idaresine almaktan, onlara işkence etmekten zevk duyuyor."

Sarah, "Korkunç bir şey bu," dedi.

Gerard, genç kıza Jefferson Cope'la yaptığı konuşmayı anlattı.

Sarah düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Adam ne olduğunun farkında değil galiba?"

"Nasıl farkına varır? O psikolog değil ki."

Agatha Christie

"Doğru, doğru. O bizim gibi fesat değil."

"Evet. Onun temiz, romantik, dürüst ve normal bir kafası var. Bir Amerikan kafası. O kötülükten ziyade iyiliğe inanıyor. Boynton ailesinde bir acayiplik olduğunun o da farkında. Fakat Bayan Boynton'un buna kötülüğünden değil, çocukları fazla sevdiği için sebebiyet verdiğini sanıyor."

Sarah, "Herhalde bu durum kadını çok eğlendiriyor," diye homurdandı.

"Öyle sanırım!"

Sarah sabırsız bir şekilde, "Fakat bu çocuklar neden kadını bırakıp gitmiyorlar?" dedi. "Bunu pekâlâ yapabilirler."

Gerard başını salladı. "İşte bu konuda yanılıyorsunuz. Onlar bunu kesinlikle yapamazlar. Horozla yapılan o eski tecrübeyi gördünüz mü bilmem? Yere tebeşirle bir çizgi çizer, horozun gagasını buna dayarsınız. Hayvan oraya bağlı olduğunu sanır ve bir daha başını kaldıramaz. İşte bu zavallılar da aynı durumdalar. Bayan Boynton onları manevi baskısı altına almış. Kadın onları adeta ip-notize etmiş. Hepsini de *kendisine itaatsizlik edemeyeceklerine inandırmış*. Çok kimse bunun saçma olduğunu söyler. Fakat siz ve ben meselenin böyle olmadığını biliyoruz. Kadın onları her konuda kendisine bağlı olduklarına ikna etmiş. Çocuklar senelerden beri hapisteler. Artık hapishane kapıları arkasına kadar açılrsa bile bunun farkına kesinlikle varmayacaklar. Üstelik içlerinden biri artık özgürlüğe kavuşmayı bile istemiyor. Hepsinin özgürlükten korkacaklarından da eminim."

Sarah pratik bir kızdı. "Kadın ölünce ne olacak?" diye sordu.

Gerard omzunu silkti. "Bu kadının ne zaman öleceğine bağlı. Eğer şimdi ölürse... o vakit henüz geç kalınmış sayılmaz. O delikanlıyla kız... Onlar henüz çok genç. Kolaylıkla tesir altında kala-

Ölümle Randevu

bilirler. Onların normal insanlar gibi yaşayabileceklerinden emim. Lennox için çok geç olabilir. O bana bütün ümidini kaybetmiş bir insan gibi göründü. Adam tamamen vahşi bir hayvan gibi yaşıyor ve işkenceye tahammül ediyor."

Sarah sabırsızca, "Karısı bir şeyler yapmalıymış," diye bağırdı. "Kocasını o kadının elinden kurtarmalıydı!"

"Ne malum? Belki de kadın bir şeyler yapmaya çalıştı fakat bunu başaramadı."

"Yani o da mı Bayan Boynton'un etkisinde?"

Gerard başını salladı. "Hayır. İhtiyar kadının onu etkileyebileceğini sanmıyorum. İşte bu yüzden de Nadine Boynton'dan müthiş nefret ediyor. Karşılaştığınız zaman yaşlı kadının gözlerine dikkat edin."

Sarah kaşlarını çatı. "Onu anlayamıyorum... Genç kadını yani. O ortada neler döndüğünün farkında değil mi?"

"Bana kalırsa genç kadın neler olduğunu pekâlâ biliyor."

Sarah, "Hım..." dedi. "O ihtiyar kadını ortadan kaldırmak lazım. Ben, sabah çayına arsenik karıştırmalarını tavsiye edebilirim." Sonra hızla ekledi. "Ya o an küçükleri? Şu kızılımsı sarı saçlı kızı kast ediyorum."

Gerard kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Onda da bir gariplik var. Tabii Ginevra Boynton, ihtiyar kadının öz kızı."

"Evet... Tabii o zaman durum değişiyor... Yoksa... değişmiyor mu?"

Gerard ağır ağır, "Bir insanda güç... ve işkence hırsı belirdi mi," diye cevap verdi. "Artık o şahıs hiç kimseye acımaz. Hatta en yakınına, en sevdiklerine bile. Ben buna inanırım." Bir an sustu. Sonra yavaşça, "Ben bir doktorum," dedi. "Hırsın, -başarılı olma arzusunun- güç sahibi olma isteğinin insan ruhunu altüst ettiğini-

Agatha Christie

birçok kötülöklere sebep olduğunu biliyorum. Eğer bu arzu yerine getirilirse, bu küstahlığa, şiddete ve son bir tokluğa sebebiyet verir. Eğer yerine getirilmezse... Ah, bir de yerine getirilmezse... Keşke dünyadaki tımarhanelerin dili olsa da şahit oldukları şeyleri anlatsalar. Bu hastaneler önemsiz, tesirsiz, beceriksiz veya alelade olmaya dayanamayan ve bu yüzden de gerçeklerden kaçmak için bazı yollar bulan... böylece hayatla bütün ilgilerini kesen zavallılarla doludur."

Sarah çabucak onun sözünü kesti. "Ne yazık ki o ihtiyar kadını tımarhaneye kapatmamışlar."

Gerard başını salladı. "Hayır... Onun yeri başarısızlığa uğramış olanların yanında değil. Durum daha da kötü. Çünkü o kadın amacına ulaşmış. Kadın hayallerini gerçeğe dönüştürmüş."

Sarah titredi. "Böyle şeyler olmamalı!"

Bölüm 7

Sarah King, Carol Boynton'un o geceki randevusuna gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Aslında buna pek ihtimal vermiyordu. Carol'un sabahki yarı samimi tavırlarından sonra müthiş bir tepki göstermesinden korkmaktaydı.

Buna rağmen hazırlıklarını yaptı. Arkasına mavi satenden bir sabahlık giyerek, küçük ispierto ocağını çıkardı. Çay için su kaynat-tı.

Sarah, tam Carol'dan ümidini kesmek üzereyken kapı yavaşça vuruldu. Saat biri geçmişti, genç kız yatmaya hazırlanıyordu. Tıkır-tıyı duyar duymaz, çabucak kapıyı açtı. Carol'un hemen içeri gir-mesi için hızla geri çekildi.

Nefes nefese, "Yatmış olmanızdan korkuyorum," dedi.

Sarah lakayt bir tavır takındı. "Hayır, hayır. Sizi bekliyordum. Çay için. Gerçek Çin çayı." Bir fincan getirdi.

Carol gayet sinirli ve endişeliydi. Çok çekindiği belli oluyordu. Fakat çayla Sarah'nın uzattığı bisküvilerden birini aldıktan sonra daha sakinleşti.

Sarah gülümsedi. "Böyle dostluğa bayılırım. Ne hoş değil mi?"

Agatha Christie

Carol biraz şaşırılmış gibiydi. Tereddütle, "Evet..." diye mırıldandı. "Evet... Öyle sanırım."

Sarah devam etti. "Bu tıpkı okulda gece yarısı kendi kendimi-ze çektiğimiz ziyafetlere benziyor... Herhalde sizi yatılı okula yollamadılar?"

Carol başını salladı. "Hayır, biz evden hiç ayrılmadık. Mürebbiyemiz vardı. Daha doğrusu değişik mürebbiyelerimiz."

"Evinizden hiç ayrılmadınız mı?"

"Hayır. Biz daima aynı evde oturduk. Ömrümüzde ilk defa bu yolculuk dolayısıyla evden ayrıldık."

Sarah kayıtsız bir tavırla, "Herhalde bu sizin için fevkalade bir macera," dedi.

"Gerçekten öyle... Bizim için bir rüyadan farksız."

"Üvey anneniz böyle bir yolculuğa çıkmaya neden karar verdi acaba?"

Bayan Boynton'un sözü geçer geçmez, Carol irkildi.

Sarah çabucak atıldı. "Ben aslında doktorum. İhtisasımı yeni tamamladım. Anneniz... daha doğrusu üvey anneniz... tıp bakımından benim için çok ilgi çekici bir insan. Bence o patolojik bir tip."

Carol hayretle ona baktı. Kızın, Bayan Boynton hakkında bu şekilde bir karar verebileceğini aklına bile getirmedeği belliydi. Sarah da o sözleri bilerek söylemişti zaten. Zira ailenin Bayan Boynton'a güçlü, iğrenç bir idol nazarıyla baktığının farkındaydı. Sarah yaşlı kadını diğerlerinin gözünde öyle korkulmayacak bir yaratık haline sokmak niyetindeydi.

"Evet," diye devam etti. "Bazı insanlarda bir tür hastalık var. Büyüklük hastalığı. Bu onları iyice etkisi altına alıyor. Hemen otoriter bir tavır takınıyor, her şeyin kendi istedikleri gibi yapılması

Ölümle Randevu

konusunda ısrar ediyorlar. Onlarla geçinmek pek de kolay olmuyor tabii."

Carol çay fincanını masaya bırakarak, "Ah..." diye bağırdı. "Sizinle konuştuğuma o kadar seviniyorum ki... Biliyor musunuz son zamanlarda Raymond'la bayağı... acayipleşmeye başlıyorduk. Her şey bizi çok sarsıyordu."

Sarah, "İnsanın ailesinden olmayan biriyle konuşması her zaman iyidir," dedi. "İnsan yakınlarıyla konuşurken fazla heyecanlanır." Sonra da sakın bir tavırla sordu. "Madem sıkıntılısınız... evinizden ayrılmayı neden düşünmüyorsunuz?"

Carol şaşkınlıkla irkildi. "İmkânsız! Bunu nasıl yapabiliriz? Ya... yani... annem buna hiçbir zaman razı olmaz."

Sarah şefkatle, "Fakat o size engel olamaz," diye cevap verdi. "Sonuçta rüştünüzü ispat etmişsiniz."

"Evet. Yirmi üç yaşındayım ben."

"Tamam."

"Fakat yine de bu işi nasıl... Yani ben ne yapacağım... nereye gideceğimi bilemem ki..." Sesinden şaşkınlığını anlamak mümkündü. "Açıkçası bizim paramız yok."

"Yanlarına gidebileceğimiz dostlarınız da mı yok?"

"Dostlarımız mı? Hayır. Biz hiç kimseyi tanımıyoruz."

"Peki içinizden hiç kimse evden ayrılmayı düşünmedi mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Oh... Bunu yapamayız ki."

Sarah konuyu değiştirdi. Kızın şaşkınlığı içine dokunmuştu. "Üvey annenizi seviyor musunuz?"

Carol ağır ağır başını salladı. Sonra da yavaşça, "Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Raymond da öyle... İkimiz de... zaman zaman... onun ölmesini istiyoruz."

Agatha Christie

Sarah tekrar konuyu değiştirdi. "Bana büyük ağabeyinizden söz etsenize."

"Lennox'dan mı? Onun nesi var bilmiyorum. Lennox artık hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyor. Ortalıkta sanki rüyadaymış gibi dolaşıyor. Nadine, Lennox için bir hayli endişeleniyor."

"Yengenizi seviyor musunuz?"

"Evet. Nadine çok başkadır. İnsana her zaman merhametle yaklaşır. Ama o da çok sıkıntılı."

"Ağabeyiniz yüzünden mi?"

"Evet."

"Onlar evleneli çok oldu mu?"

"Dört sene önce evlendiler."

"Her zaman evde mi oturdular?"

"Evet."

Sarah, "Bu durum yengenizin hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Carol, "Dört sene önce müthiş bir kavga oldu," dedi. "Demin de söylediğim gibi hiçbirimiz de evden ayrılmayız. Yani... bahçeye çıkarız ama başka yere gitmeyiz. Fakat Lennox, annemin bu arzusuna karşı geldi. Bir gece evden ayrıldı. Fountain Sprigs'e gitti. Orada balo vardı sanırım. Annem bunu öğrenince çok sinirlendi. Görecektiniz, durum öyle korkunçtu ki. Ondan sonra annem Nadine'i bizde kalmaya davet etti. Nadine, babamın uzak akrabalarındandı. Çok fakirdi ve hemşire okulu gidiyordu. Bize geldi ve bir ay kaldı. Evde böyle bir misafir olması bizi ne kadar sevindirdi bilemezsiniz. Nadine'le Lennox, birbirlerine âşık oldular. Annem onların hemen evlenmeleri ve bizimle birlikte oturmaları gerektiğini söyledi."

"Nadine bunu yapmayı istiyor muydu?"

Ölümle Randevu

Carol tereddüt etti. "Onun evde kalmayı pek istediğini sanmıyorum. Fakat fazla da aldırmadı. Daha sonra evden ayrılmayı istedi... Lennox'la birlikte tabii."

Sarah mırıldandı. "Ama gitmediler değil mi?"

"Hayır. Annem buna kesinlikle razı olmadı."

"Ya..."

Carol sözlerine bir süre ara verdikten sonra, "Annemin... artık Nadine'i sevdiğini sanmıyorum. Nadine... bir tuhaf. İnsan onun ne düşündüğünü anlayamıyor. Nadine Jimmy'ye de yardıma çalışıyor. Bu da annemin hoşuna gitmiyor tabii."

"Jimmy küçük kardeşiniz değil mi?"

"Evet..."

"O da sıkıntılı mı?"

Carol sıkıntıyla başını salladı. "Jimmy de son zamanlarda çok garip. Onu anlayamıyorum. O zaten her zaman zayıf ve narin. Annem çok üzerine düşüyor. O zaman Jimmy daha da fena oluyor. Gerçekten o son günlerde iyice tuhaflaştı. O... o bazen beni korkutuyor. Her zaman ne yaptığını bilmiyor."

"Doktora götürdünüz mü?"

"Hayır. Nadine onu doktora götürmemizi istedi. Fakat annem, 'Olmaz,' dedi. Jimmy ise müthiş bir sinir krizi geçirerek, doktora muayene olmayacağını söyledi. Fakat onun hali beni çok endişelendiriyor."

Carol birdenbire ayağa kalktı. "Sizin de uykunuza mani olmayayım. Buraya gelmeme, -sizinle konuşmama izin verdiğiniz için çok çok teşekkür ederim. Herhalde bizim pek garip bir aile olduğumuzu düşünüyorsunuz."

Sarah neşeyle, "Canım," diye cevap verdi. "Aslında herkes gariptir. Yine gelin olur mu? Ağabeyinizi de getirin."

Agatha Christie

"Gerçekten mi? Buna izin verir misiniz?"

"Tabii. Sizinle gizli gizli planlar yaparız. Sizin bir dostumla tanışmanızı da istiyorum. Adı Dr. Gerard. Çok hoş bir Fransız."

Carol'un yanaklarına renk geldi. "Ah, ne hoş olurdu bu. İnşallah annem bunları öğrenmez."

"Nereden öğrenecek? İyi uykular. Sizi yarın gece yine aynı saatte bekleyeyim mi?"

"Evet, evet. Zira belki öbür gün buradan ayrılırız."

"O halde sizi yarın gece muhakkak beklerim."

Carol odadan dışarı süzülerek koridorda sessizce ilerledi. Genç kızın kendi odası bir kat yukarıdaydı. Oraya giderek, kapıyı açtı ve sonra korkuyla eşikte donmuş gibi kalakaldı. Sırtına kıpkırmızı bir sabahlık giymiş olan Bayan Boynton şöminenin önündeki bir koltukta oturuyordu.

Carol dayanamayarak hafifçe bağırdı. "Ah!"

Küçücük, siyah gözler genç kızın gözlerine dikilmişti. "Neredeydin, Carol?"

"Ben... ben..."

"Neredeydin?" Bu hafif, hırıltılı, derinliklerinde garip bir tehlikenin saklı olduğu korkunç ses Carol'un kalbinin her zaman mantıksızca bir dehşetle çarpmasına sebebiyet verirdi.

"Miss King adında birini görmeye gittim. Sarah King'i."

"Yani geçen akşam Raymond'la konuşan kızı mı?"

"Evet, anne."

"Onunla tekrar buluşmayı kararlaştırdınız mı?"

Carol'un dudakları oynadı ama sesi çıkmadı. Sonra genç kız yavaşça başını salladı. Korku-mide bulandırıcı korku dalgaları tüm benliğini sardı.

"Ne zaman göreceksin onu?"

Ölümle Randevu

"Yarın gece."

"Ona gitmeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet, anne."

"Söz veriyor musun?"

"Evet... evet."

Bayan Boynton ayağa kalkmaya çalıştı. Carol uykuda gibi ilerleyerek ona yardım etti. Yaşlı kadın bastonuna dayanarak ağır ağır kapıya doğru gitti. Sonra da eşikte durarak, müthiş bir korkuya kapılmış olan kıza baktı.

"Bundan sonra Sarah King'le hiçbir zaman konuşmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, anne."

"Söylediklerimi tekrarla."

"Bundan sonra Sarah King'le hiçbir zaman konuşmayacağım."

"Pekâlâ!"

Bayan Boynton dışarıya çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Carol kaskatı kesilmişti. Adeta hasta gibiydi. Güçlkle yürüyüp kendini yatağa bıraktı. Ve bütün bedeni acı hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Aniden sanki önünde bir manzara belirmişti. Güneşli, yemyeşil ağaçlı, çiçekli bir manzara... Fakat şimdi... o kara duvarlar tekrar karşısında yükselivermişti.

Bölüm 8

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Nadine Boynton, şaşkınlıkla dönerek karşısındaki genç kızın esmer, samimi ifadeli yüzüne baktı. Karşısındaki yabancıyı tanıımıyordu.

"Tabii, tabii. Buyrun."

Fakat bu sözleri söylerken otomatikman omzunun üzerinden arkasına bir göz attı.

Yabancı kız, "Adım Sarah King," diye devam etti.

"Evet?"

"Bayan Boynton, size biraz garip bir şey söyleyeceğim. Geçen gece görümcenizle uzun uzun konuştum."

Nadine Boynton'un sakın yüzüne aniden bir gölge düştü sanki. "Ginevra'yla mı konuştunuz?"

"Hayır, hayır. Ginevra'yla değil. Carol'la."

O gölge kayboluverdi. "Ah, anlıyorum. Carol'la..." Nadine Boynton hem memnun olmuş hem de bir hayli şaşırmış gibiydi.

"Bunu yapmayı nasıl başardınız?"

Sarah, "Carol geç vakit odama geldi," diye cevap verdi.

Ölümle Randevu

Nadine'in kalemle hafifçe boyadığı biçimli kaşlarını yavaşça kaldırdığını fark etmişti. Bu yüzden oldukça mahcup bir tavırla, "Herhalde bu size pek garip geldi," dedi.

Nadine Boynton başını salladı. "Hayır, hayır. Bilakis. Buna memnun oldum. Gerçekten çok memnun oldum. Carol'un konuşabileceği bir arkadaşı olması çok iyi bir şey."

"Onunla... onunla çok iyi anlaştık." Sarah kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Hatta onunla ertesi gece tekrar buluşmayı kararlaştırdık."

"Sonra?"

"Fakat Carol gelmedi."

"Gelmedi mi?" Nadine'in sesi sakın ve düşünceliydi. O müşfik ifadeli yüzünden ise bir şey anlamak mümkün değildi.

"Hayır. Dün Carol'e koridorda rastladım ve konuşmaya çalıştım. Fakat cevap vermedi. Bana bir an baktı. Sonra da başını çevirerek telaşla uzaklaştı."

"Anlıyorum."

Bir sessizlik oldu. Sarah sözlerine devam etmekte güçlük çekiyordu.

Sonunda Nadine Boynton, "Çok... üzgünüm," diye mırıldandı. "Carol... biraz sinirli bir kızdır."

Tekrar bir sessizlik oldu. Bu kez Sarah bütün cesaretini topladı. "Bayan Boynton, aslında ben doktorum. Bana kalırsa görümce-nizin insanlardan kaçması hiç doğru değil. Kendine dostlar edinmeli."

Nadine Boynton düşünceli bir tavırla Sarah'ya baktı.

"Anlıyorum. Demek doktorsunuz? O zaman durum değişir tabii."

Agatha Christie

Sarah ısrarla, "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Nadine yine düşünceli bir tavırla başını eğdi. "Çok haklısınız. Fakat bazı güçlükler var. Kayınvalidemin sağlığı bozuk. Nedense o yabancıların aile arasına girmesinden kesinlikle hoşlanmıyor."

Sarah adeta isyan eder gibi bağırdı. "Fakat Carol koskocaman bir kız artık."

Nadine Boynton başını salladı. "Hayır, hayır. O vücutça geliştirdi ama kafaca hâlâ çocuk. Herhalde kendisiyle konuştuğunuz zaman bunu da fark ettiniz. Sıkışık bir anda her zaman çocuk gibi hareket eder, Carol."

"Böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani Carol... korktu mu?"

"Miss King, bana kalırsa kayınvalidem Carol'un sizinle konuşmasına izin vermiyor."

"Ve Carol da buna boyun eğiyor öyle mi?"

Nadine Boynton yavaşça, "Onun başka bir şey yapabileceğini mi sanıyordunuz?" diye mırıldandı.

İki kadın göz göze geldiler. Sarah basmakalıp sözlerine rağmen birbirlerini gayet iyi anladıklarının farkındaydı. Nadine'in durumunu sezmiş olduğu belliydi. Fakat genç kadının bundan bahsetmeyi pek istemediği de anlaşılıyordu.

Sarah'nın cesareti kırıldı. Bir iki gece önce mücadelenin yarısını kazandığını sanmıştı. Gizli gizli buluşarak Carol'a kızın isyan edebilmesi için cesaret verecekti. Raymond'a da öyle. (Zaten aslında bütün düşündüğü Raymond değil miydi) Ve daha dövüşün ilk raundunda iğrenç gözlerinde kindar bir neşe pırıltısı olan şekilsiz bir et yığını tarafından yenilmişti. Carol mücadeleye kalkışmadan boyun eğivermişti.

Ölümle Randevu

Sarah, "Fakat bu hiç doğru değil!" diye bağırdı.

Nadine cevap vermedi. Genç kadının sessizliği sanki aniden buzdan bir el halini alarak Sarah'nın kalbini sıkmaya başladı. Genç kız, *Nadine bu işin ne kadar ümitsiz olduğunu benden daha iyi biliyor*, diye düşündü. "*O Boyntonların arasında yaşıyor.*"

Asansörün kapıları açıldı. İhtiyar Bayan Boynton dışarıya çıktı. Bastonuna dayanmıştı. Diğer yanında Raymond vardı ve onun yürümesine yardım etmeye çalışıyordu.

Sarah hafifçe irkildi. Yaşlı kadının bir ona bir Nadine baktığını fark etti. Sonra yaşlı Bayan Boynton'un bakışları tekrar onu buldu. Sarah yaşlı kadının gözlerinde şiddet göreceğini sanıyordu. Hatta nefrete bile hazırdı. Fakat o küçücük, düğme gibi gözlerdeki zafer ve kindar neşe onu şaşırttı. Genç kız hemen arkasını döndü. Nadine ilerleyerek kaynanasıyla Raymond'un yanına gitti.

Bayan Boynton, "Demek sen buradaydın, Nadine?" diye gü-lümsedi. "Sokağa çıkmadan önce biraz oturup dinlenmek istiyorum."

Kadını yüksek arkalıklı bir koltuğa oturtular. Nadine de onun yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Konuştuğun kız kimdi Nadine?"

"Miss King adında biri."

"Ha, şu geçen gece Raymond'la konuşan kız... Raymond, neden gidip onunla dostluk etmiyorsun? Bak yazı masasının başında."

Raymond'a bakarken yaşlı kadının ağzı nefret dolu bir tebesümle genişlemişti. Genç adam kıpkırmızı kesildi. Başını çevirerek, bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin oğlum?"

"Onunla konuşmak istemiyorum."

Agatha Christie

"Ben de bundan emindim zaten. Onunla konuşmayacaksın. Ne kadar istersen iste bunu yapamayacaksın." Birdenbire öksürdü. Hırıltılı hırıltılı öksürdü. "Bu yolculuk pek hoşuma gitti, Nadine. Doğrusu bu seyahati hiçbir şeyle değişmezdim."

"Öyle mi?" Nadine'in yüzü ifadesizdi.

"Raymond?"

"Efendim, anne?"

"Bana mektup kâğıdı getir. Şu köşedeki masadan al kâğıdı."

Raymond itaatli bir tavırla ilerledi. Nadine başını kaldırmıştı. Fakat genç adamı değil, yaşlı kadını süzüyordu. İhtiyar Bayan Boynton öne doğru eğilmişti. Burun kanatları, sanki çok büyük bir zevk duyuyormuş gibi iyice kabarmıştı. Raymond, Sarah'nın yakınından geçti. Genç kız çabucak başını kaldırdı. Yüzündeki ifadeden ani bir ümide kapıldığı belliydi. Fakat Raymond yanından geçerek uzaklaşınca bu ümidi de söndü. Genç adam masadan mektup kâğıdı alarak üvey annesinin yanına gitti.

Alnında boncuk boncuk ter taneleri belirmiş, yüzü adeta bir ölüm beyazlığına bürünmüştü.

Onun yüzüne bakan Bayan Boynton yavaşça, "Ah..." diye mırıldandı.

Sonra aniden Nadine'in gözlerini kendisine dikmiş olduğunu fark etti. Genç kadının bakışlarındaki gizli ifade kendi gözlerinin ani bir öfkeyle ateş saçmasına sebep oldu.

"Bu sabah Bay Cope nerelerde acaba?" dedi.

Nadine gözlerini tekrar önüne dikti. O sakın ve tatlı sesiyle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Kendisini görmedim."

Bayan Boynton başını salladı. "Bay Cope hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor. Onu sık sık görmeliyiz. Bunu sen de istersin değil mi?"

Ölümle Randevu

Nadine, "Evet," dedi. "Çünkü Jefferson Cope'dan ben de çok hoşlanırım."

"Son günlerde Lennox'un nesi var, Tanrı aşkına? Gayet tembel ve sessiz. Aranızdan kara kedi geçmedi ya?"

"Ne münasebet! Neden geçsin?"

"Bilmem, aklıma geldi. Evli çiftler her zaman geçinemezler. Belki kendi eviniz olsaydı daha rahat ederdiniz. Daha mutlu olurdunuz. Öyle değil mi?"

Nadine cevap vermedi.

"E, ne dersin? Bu fikir hoşuna gidiyor mu?"

Nadine başını salladı. Sonra da, "Bu fikrin sizin hoşunuza gideceğini hiç sanmıyorum, anne," diye gülümsedi.

Bayan Boynton'un gözkapakları titredi. Yaşlı kadın sinirli bir şekilde, "Sen daima benim aleyhimdesin, Nadine," dedi.

Genç kadın yine sakın sakın cevap verdi. "Böyle düşündüğünüz için üzgünüm."

Yaşlı kadın bastonunu sıkıca yakaladı. Yüzü daha morarmış gibiydi.

Değişik bir sesle, "Damlamı unutmuşum," dedi. "İlacımı getir, Nadine."

"Hay hay." Nadine ayağa kalkarak salonda ilerledi ve asansöre gitti. Bayan Baynton, onun arkasından bakıyordu. Yandaki koltukta oturan Raymond'un gözleri ise sessiz bir ıstırapla adeta cam gibiydi.

Nadine yukarı çıkarak koridorda ilerledi. Dairelerine girdi. Kocasını Lennox pencerenin önünde oturuyordu. Elinde bir kitap vardı ama onu okumadığı da belliydi. Doğrulup başını kaldırdı. "Sen misin, Nadine?"

"Evet. Annenin damlasını almaya geldim. Onu unutmuş da."

Agatha Christie

Nadine, Bayan Boynton'un odasına girdi. Bir şişeyi alarak küçük bir bardağa birkaç damla ilaç koydu. Sonra üzerine su doldurdu. Tekrar oturma odasından geçerken duraksadı.

"Lennox," dedi.

Genç adam, karısına ancak birkaç dakika sonra cevap verebildi. Sanki Nadine'in sesinin uzun bir mesafeyi aşması gerekmişti.

"Affedersin," diye mırıldandı. "Ne dedin?"

Nadine Boynton, bardağı dikkatle masaya bıraktı. Sonra ilerleyerek kocasının yanında durdu.

"Lennox, şu pencereden dışarıya bak. Şu güneşe... Hayata bak... Bütün bunlar çok güzel. Biz de hayatı böyle uzaktan seyredeceğimize insanların içine karışabiliriz."

Yine bir sessizlik oldu. Sonra genç adam, "Affedersin," dedi. "Sokağa mı çıkmak istiyorsun?"

Nadine çabucak cevap verdi. "Evet, dışarı çıkmak istiyorum. *Seninle!* Güneşe çıkmak, yaşamak istiyorum! Seninle baş başa..."

Lennox koltuğunda büzüldü. "Nadine, yavrum, bu meseleyi tekrar tekrar mı konuşacağız."

"Evet. Etmemiz lazım. Gel buradan uzaklaşalım. Baş başa bir hayat sürelim."

"Bunu nasıl yapabiliriz? Paramız yok ki."

"Para kazanabiliriz."

"Nasıl? Biz ne yapabiliriz ki? Ben hiçbir şey bilmiyorum. Binlerce erkek, mesleği, tecrübesi olan binlerce erkek zaten işsiz. Tek başımıza idare edemeyiz."

"Ben ikimiz için de para kazanırım."

"Yavrum, sen hemşire mektebini bitirmedin bile. Ümitsiz bir durum bu. İmkânsız."

"Hayır. Ümitsiz ve imkânsız olan asıl bu hayatımız."

Ölümle Randevu

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Annem bize karşı çok iyi davranıyor. Bizi lüks içinde yaşıyor. Her istediğimizi veriyor."

"Özgürlük dışında. Lennox kendini biraz toplamaya çalış. Bugün, hemen benimle gel..."

"Nadine sen çıldırmışsın."

"Hayır, aklım başımda. Tamamen başımda, Lennox. Ben seninle güneşte mutlu bir hayat sürmek istiyorum. Korkunç zalim, insanı sıkıntıya sokmaktan zevk alan ihtiyar bir kadının gölgesinde boğulmayı istemiyorum."

"Annem biraz otoriter olabilir."

"Annen deli. İyice çıldırmış!"

Lennox sakın bir tavırla cevap verdi. "Bu doğru değil. Annem fevkalade bir iş kadını."

"Belki... Olabilir..."

"O asırlarca yaşayacak değil ya, Nadine. Altmışını çoktan geçti. Sağlığı da çok bozuk. Annem ölünce babamın serveti aramızda eşit bir şekilde paylaşılacak. Hatırlıyorsun değil mi? Annem bize babamın vasiyetnamesini okudu."

Nadine içini çekti. "Annen öldüğü zaman çok geç kalmış olacağız."

"Çok geç mi?"

"Evet. Mutluluğa ulaşmak için çok geç kalmış olacağız."

Lennox mırıldandı. "Mutluluğa ulaşmak için çok geç kalmış olacağız." Birdenbire titredi.

Nadine, ona sokuldu. Elini kocasının omzuna koydu. "Lennox, seni seviyorum. Annenle benim aramda gizli bir harp var. Onun tarafını mı tutacaksın yoksa benim tarafımı mı?"

"Senin tarafını... senin tarafını!"

"O halde istediğimi yap."

Agatha Christie

"İmkânsız bu!"

"İmkânsız değil. Düşün Lennox. Çocuklarımız olabilir..."

"Annem zaten çocuklarımızın olmasını istiyor. Bunu açık açık da söyledi."

"Biliyorum. Fakat çocuklarımla sizin gibi korkunç bir kadının gölgesinde yaşamasını istemiyorum. Annen seni etkileyebilir ama beni korkutamaz o."

Lennox, "Bazen onu kızdırıyorsun, Nadine," diye cevap verdi. "Bu hiç de akıllıca bir şey değil."

"Kafamı etkilemediği, emrettiği şekilde düşünmediğimi bildiği için kızıyor."

"Ona daima nezaket ve şefkatle yardım ettiğini biliyorum, Nadine. Harikulade bir kadınsın. Ben sana layık değilim. Her zaman da öyleydin zaten. Benimle evlenmeyi kabul ettiğini söylediğin zaman kulaklarıma inanamadım. Rüya gördüğümü sandım."

Nadine yavaşça, "Seninle evlenmekle hata ettim," dedi.

Çaresizlik içinde kıvranan Lennox, "Evet, hata ettin," dedi.

"Anlamıyorsun, Lennox. Ben şunu kastediyorum. Eğer o zaman sizin evden uzaklaşıyordum, sana da peşimden gelmeni söyleseydim, kesinlikle beni takip ederdin. Evet, bunu yapardın. Emnim bundan... O sırada annenin nasıl bir yaratık olduğunu, ne istediğini pek anlayamamıştım." Bir an durdu, sonra, "Demek benimle gelmeyi reddediyorsun?" diye sordu. "Seni zorlayamam tabii. Fakat ben gitmekte özgürüm. Ve sanırım gideceğim de..."

Lennox başını kaldırarak kulaklarına inanamazmış gibi karısına baktı. Ve ilk kez sanki tembel kafası daha hızlı çalışmaya başlamış gibi çabucak cevap verdi. "Fakat... fakat," diye kekeleydi. "Bunu yapamazsın. Annem... annem böyle bir şeye kesinlikle razı olmaz."

"Beni durduramaz ki."

Ölümle Randevu

"Paran yok."

"Para kazanırım, veya borç alırım, dilenirim, çalarım. Şunu iyice kafana koy, Lennox. Annen beni etkileyemez. İstersem giderim, istersem kalırım. Bana kalırsa ben bu hayata çok fazla dayandım."

"Nadine, beni terk etme, beni bırakma..."

Genç kadın düşünceli anlaşılmaz bir tavırla kocasına baktı.

"Beni bırakma, Nadine."

Lennox bir çocuk tavrıyla konuşuyordu. Nadine gözlerinde aniden beliren ıstıraplı kocasının görmemesi için çabucak başını çevirdi.

Genç adamın yanında yere diz çöktü. "*O halde benimle gel. Benimle gel, Lennox. Gelebilirsin. İstersen gelebilirsin.*"

Lennox koltukta geriledi. "Gelemem! Gelemem! Bana inan. *Cesaretim yok! Ben korkağın biriyim...*"

Bölüm 9

Dr. Gerard seyahat bürosuna girdiği zaman Sarah King'in kontuvarın önünde durduğunu gördü.

Genç kız başını kaldırdı. "A... Günaydın... Petra'ya yapacağım yolculuğun ayrıntılarıyla uğraşıyorum. Biraz önce sizin de geleceğinizi öğrendim."

"Evet. Bu gezintiyi de programıma sığdırabileceğimi anladım."

"İşte bu çok iyi."

"Acaba kalabalık bir grup mu olacağız?"

"Söylediklerine göre iki kadın yolcu daha varmış. Sonra siz ve ben. Tam bir araba dolusu."

Gerard eğildi. "Bu zevkli bir gezinti olacak," dedi ve sonra o yolculuk işiyle meşgul olmaya başladı.

Meseleyi halledip elinde yeni gelmiş olan mektuplarıyla dışarı çıkarken, yine Sarah'yla karşılaştı. O da işini bitirmiş gidiyordu. Güzel, güneşli bir gündü. Havada insanın hoşuna giden hafif bir serinlik vardı.

Dr. Gerard, "Dostlarımız Boyntonlardan ne haber?" diye sordu. "Nasıra, Beytüllahm ve diğer yerleri dolaştım. Bu gezinti üç gün sürdü."

Ölümle Randevu

Sarah ağır ağır, istemeye istemeye Carol'la gizlice nasıl dost olmaya çalıştığını anlattı. Sözlerini, "Her neyse," diye bitirdi. "Başarılı olamadım... Üstelik Boyntonlar bugün gidiyorlar."

"Nereye?"

"Bilmiyorum." Genç kız sinirli bir şekilde devam etti. "Biliyor musunuz, kendimi pek gülünç bir mevkiye düşürdüğümü düşünüyorum."

"Ne bakımdan?"

"Başkalarının işine burnumu sokarak."

"Yani bu başkalarının işine karışmayı doğru bulup bulmama ya bağlı demek istiyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet."

"Siz başkalarının işine karışır mısınız?"

Fransızın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Başkalarının işlerine burnunu sokup sokmamak... Size açıkça cevap vereyim. Ben böyle şeylere hiç karışmam."

"O halde benim Boyntonların işine burnumu sokmakla yanlış hareket ettiğimi mi düşünüyorsunuz."

"Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız." Gerard çabuk çabuk, adeta telaşlı bir şekilde konuşuyordu. "Bence bu soru tartışılabilir. Bir insan, bir haksızlık veya yanlışlık yapıldığını gördüğü zaman bunu düzeltmeye kalkmalı mıdır? Yoksa kalkmamalı mıdır? İnsanın işe karışmasının faydası görülebilir. Fakat... bunun zararı da olabilir. Bu konuya kesin bir nokta koymak imkânsızdır. Bazı insanlar başkalarının işine karışma bakımından adeta birer dâhidirler. Bunu mükemmel bir şekilde yaparlar. Bazıları ise işi yüzlerine gözlerine bulaştırırlar. Onların böyle bir şey yapmaya kalkmamaları daha doğru olur. Sonra bir de yaş meselesi vardır. Gençler, ideal ve inançlarının verdiği bir cesarete sahiptirler. Oysa kıymet hü-

Agatha Christie

kümleri tatbikinden ziyade nazardır. Onlar henüz olaylara tamamen aykırı olan gerçeklerle karşılaşmamışlardır. Eğer kendinize... yaptığınız hareketin doğruluğuna inanıyorsanız, o zaman gerçekten fevkalade şeyler başarabilirsiniz. Oysa çok zaman faydadan ziyade zarar verirsiniz... Diğer taraftan orta yaşlı bir insanın tecrübesi vardır. Başkalarının işine burnunu sokmanın bazen faydadan çok zarara sebep olduğunu öğrenmiştir. Bu yüzden akıllıca bir karar vererek, kimsenin işine karışmaz. İşte onun için de alınan sonuçlar birbirine eşittir. Heyecanlı gençler hem iyiliğe hem de kötülüğe sebep olurlar. Düşünceli orta yaşlılar ise hiçbir şey yapmazlar."

Sarah itiraz etti. "Bu sözleriniz insanın işine yaramaz ki."

"Bir kimse başkalarına gerçekten yardım edebilir mi? Bu mesele aslında sizi ilgilendiren bir şey, beni değil."

"Yani Boyntonlar hakkında hiçbir şey yapmayacaksınız. Öyle mi?"

"Evet. Zira benim bu konuda başarılı olmamın imkânı ve ihtimali yok."

"O halde benim de yok."

"Özellikle. Sizin başarıya ulaşmanız imkân dahilinde."

"Neden?"

"Çünkü bazı konuda yetenekleriniz veya becerileriniz var. Bunlara gençlik ve cinsiyet diyebilirim."

"Cinsiyet mi? Evet, anlıyorum."

"İnsan daima dönüp dolaşıp sekse geliyor, değil mi? Kızı etkilemeye çalıştınız, başarılı olamadınız. Bu ağabeyisi konusunda da başarısızlığa uğrayacağınız anlamına gelmez ki. Biraz önce bana Carol'un anlattıklarını tekrarladınız. Bunlardan da Bayan Boynton'un otokrasisini bir kişinin tehdit ettiği anlaşılıyor. Yaşlı kadın için bir tek tehlike var. Büyük oğlu Lennox, delikanlılık çağına

Ölümle Randevu

eriştiği zaman ona karşı koymaya kalkmış. Evden kaçıp dansa gitmiş. Bir erkeğin, bir eşe karşı duyduğu ihtiyaç, ihtiyar Bayan Boynton'un ipnotizmadan farksız olan etkisinden daha baskın çıkmış. Fakat yaşlı kadın da seksin etkisinin pekâlâ farkındaymış. Meslek hayatı boyunca herhalde böyle şeylerle çok karşılaşmış olmalı. Neyse... Meseleyi çok zeki bir şekilde halletmiş. Eve çok güzel fakat parasız bir kız getirmiş. Lennox'la onu evlenmeye ikna etmiş. Bu şekilde bir esir daha elde etmiş."

Sarah başını salladı. "Nadine Boynton'un esir olduğunu sanmıyorum."

Gerard da o fikirdeydi. "Ben de öyle. Bana kalırsa Nadine sakin ve yumuşak başlı bir kız olduğu için Bayan Boynton onun zayıf karakterli, iradesiz bir yaratık olduğunu sanmış. Lennox'la evlendikleri sırada Nadine çok genç ve tecrübesiz olduğu için durumun farkına varmamış. Fakat artık işin içyüzünü biliyor. Ama çok geç."

"Nadine'in bütün ümidini kaybettiğine mi inanıyorsunuz?"

Dr. Gerard kuşkuyla bir şekilde başını salladı. "Nadine Boynton'un bazı planları vardır belki. Fakat genç kadının bunu kimseye açıklayamayacağından emin olabilirsiniz. Tabii Jefferson Cope'u dikkate alırsak, ortaya bazı ihtimaller çıkar. Erkekler tabiatları bakımından kıskanç mahluklardır. Kıskançlık ise çok kuvvetli bir histir. Belki Lennox Boynton bu yüzden kapıldığı o uyuşukluktan kurtulur."

"Siz..." Sarah kendini zorlayarak mesleğine yakışacak bir şekilde ciddi bir tavır takındı. "Raymond konusunda bazı şeyler yapabileceğimi düşünüyorsunuz, demek?"

"Evet, öyle."

Sarah içini çekti. "Herhalde bir şeyler yapmam lazımdı. Fakat artık çok geç. Ve... ve zaten bu fikir hoşuma gitmiyor."

Agatha Christie

Gerard'ın yüzünde yine alaycı bir tebessüm belirdi. "Bunun sebebi İngiliz olmanız. İngilizlerin nedense seks bakımından bazı kompleksleri vardır. Sizler 'seks'in pek de hoş bir şey olmadığını düşünürsünüz."

Sarah'nın sinirli tavrı Fransızı hiç etkilemedi.

"Evet, evet. Sizin çok modern olduğunuzu biliyorum. Herkesin yanında sözlükte bulabildiğiniz en çirkin kelimeleri kullanıyorsunuz. Bir meslek kadınısınız. Aşağılık duygusu denilen şeyin ne olduğunu bile bilmiyorsunuz! Buna rağmen sizde de annenizin ve büyükannenizin huyları var. Yani siz hâlâ utandığı zaman kızaran İngiliz kızlarındansınız. Şu anda kızarmamanız durumu değiştirmez."

"Ömrümde böyle saçma şey duymadım."

Gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirmiş olan Dr. Gerard istifini bozmadı. "Bu durum sizi büsbütün şirinleştiriyor," diye ekledi.

Sarah bu kez ne söyleyeceğini bilemedi.

Dr. Gerard telaşla şapkasını çıkararak selam verdi. "Aklınıza gelenleri sayıp dökmeye başlamadan önce izninizi istemek zorundayım. Hoşça kalın," diyerek telaşla otele girdi.

Sarah ağır ağır onu takip etti.

Etrafta müthiş bir faaliyet göze çarpıyordu. Bavullarla dolu birkaç araba hareket etmek üzereydi. Lennox, Nadine Boynton ve Jefferson Cope büyük bir otomobilin yanında durmuş, hazırlıklarla ilgileniyorlardı. Şişman bir rehber Carol'a bir şeyler anlatmaktaydı. Adam o kadar hızlı konuşuyordu ki, ne dediğini anlamak imkânsızdı.

Sarah onların yanından geçerek otele girdi.

Kalın bir mantoya sarılmış olan ihtiyar Bayan Boynton bir koltuğa oturmuş hareket saatini bekliyordu. Sarah, onu görür gör-

Ölümle Randevu

mez garip bir tiksinti hissetti. Bayan Boynton'un sinsi kötülük timsali bir kadın olduğunu düşünmüştü.

Fakat şimdi birdenbire yaşlı kadının acınacak, önemsiz bir yaratık olduğunu fark etti. Böyle müthiş bir güç sahibi olma hırsıyla, herkesi himayesi altına almak arzusuyla kıvrınmak... Sonra da sadece evindekilere söz geçirebilmek! Şu anda çocukları da Bayan Boynton'a Sarah'nın gözleriyle bakabilselerdi! O zaman annelerinin acınacak bir insan olduğunu anlarlardı. Kötü, budala pozlar takınmaktan hoşlanan yaşlı bir kadındı işte o kadar.

Sarah aniden içinden gelen sese uyarak ona doğru gitti. "Güle güle, Bayan Boynton, güzel bir yolculuk yapacağınızı umarım."

Yaşlı kadın, genç kıza baktı. O küçük gözlerinde kötülükle öfke birbiriyle savaşıyordu.

Sarah devam etti. "Bana karşı çok kaba davrandınız..." Genç kız bir taraftan da, "Acaba ben çıldırdım mı?" diye düşünüyordu. "Beni bu şekilde konuşmaya zorlayan nedir?" Derin bir nefes alarak, "Oğlunuzla kızınızın benimle dost olmasını istemediniz. Buna engel olmaya kalktınız. Aslında bütün bunların pek gülünç ve çocukça şeyler olduğunu farkında değil misiniz? Sanki bir gülyabaniymiş gibi davranmaktan hoşlanıyorsunuz ama aslında gülünç ve acınılacak bir yaratıksınız. Eğer ben sizin yerinizde olsaydım, bütün bu komik rollerden vazgeçerdim. Herhalde bu söylediklerimden dolayı benden nefret edeceksiniz. Fakat ben sözlerimde çok samimiyim. Belki bunlardan bazılarının üzerinizde etkisi olur. Bir hayli güzel günler geçirebilirsiniz. İnsanlarla dostluk etmek, onlara merhamet göstermek aslında çok daha iyidir. İsterseniz bazı kimselerle arkadaşlık kurabilirsiniz."

Uzun bir sessizlik oldu.

Agatha Christie

Bayan Boynton adeta taş gibi donmuş kalmıştı. Hiç kımlıdamıyordu. Nihayet ağzını açarak, diliyle kurumuş olan dudaklarını yaladı. Fakat hâlâ sesi çıkmıyordu.

Sarah ona cesaret vermek ister gibi, "Haydi," dedi. "Konuşun. Bana söyleyeceklerinizin hiç önemi yok. Fakat benim size söylediklerimi iyice düşünün."

Sonunda yaşlı kadın konuşmaya başladı. O yumuşak, hırıltılı fakat yine de kolaylıkla duyulan sesiyle birkaç söz söyledi. Fakat nedense o bir kertenkeleninkini andıran gözleriyle Sarah'ya değil de acayip bir şekilde genç kızın omzunun üzerinden bir yere bakıyordu.

Bayan Boynton, "*Ben hiçbir zaman unutmam,*" dedi. "*Bunu her zaman hatırla. Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi ne bir ismi ne de bir yüzü...*"

Kadının sözleri o kadar önemli değildi. Fakat Bayan Boynton'un sesinden sızan kin Sarah'nın bir adım gerilemesine neden oldu. Sonra Bayan Boynton güldü. Korkunç bir kahkahaydı bu. Pek korkunç bir kahkaha.

Sarah omzunu silkti. "Zavallı ihtiyarcık..." Dönerek uzaklaştı.

Asansöre doğru giderken az kalsın Raymond Boynton'la çarpıştıyordu. Genç kız yine içinden gelen sese uyarak çabucak konuşmaya başladı.

"Güle güle. Eğlenceli günler geçireceğinizi umarım. Belki günün birinde sizinle tekrar karşılaşırız," diyerek genç adama dostça bir tavırla tatlı tatlı gülümsedikten sonra yoluna devam etti.

Raymond ise sanki aniden taş kesilmiş gibi duruyordu. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki asansörden çıkmaya çalışan posbıyıkla, ufak bir adam kendisine birkaç kez, "*Pardon,*" demek zorunda kaldı.

Ölümle Randevu

Sonunda Raymond, yabancıнын sesini duyabildi. Telaşla kenara çekilerek, "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Şey... düşünüyordum da."

Carol, ona doğru geldi. "Ray, gidip Jimmy'yi alır mısın? Tekrar odasına çıktı. Halbuki hareket etmek üzereyiz."

"Pekâlâ. Ona hemen aşağıya inmesini söylerim." Raymond dönerek asansöre girdi.

Hercule Poirot ise durmuş onun arkasından bakıyordu. Kaşlarını kaldırmış, sanki birini dinliyormuş gibi bir tavırla başını yana doğru eğmişti. Sonra da bir karara varmışcasına başını salladı. Salondan geçerken de tekrar annesinin yanına gitmiş olan Carol'u dikkatle süzdü.

Dönüp yavaşça şefgarsonu çağırdı. "*Pardon...* Bana şurada oturanların isimlerini söyleyebilir misiniz?"

"Ailenin adı Boynton, mösyö. Amerikalı onlar."

Hercule Poirot, "Teşekkür ederim," dedi.

Üçüncü katta odasına gitmekte olan Dr. Gerard, asansöre doğru giden Raymond'la Ginevra'nın yanından geçti. Tam beklemekte olan asansöre binecekleri sırada Ginevra, "Bir dakika Ray," diye mırıldandı. "Sen beni asansörde bekle."

Çabucak koştu. Köşeyi dönerek, ağır ağır yürüyen Dr. Gerard'a yetişti. "Affedersiniz... sizinle konuşmam lazım."

Fransız hayretle başını kaldırdı.

Kız kendisine sokularak sıkıca kolunu yakaladı. "Beni götürüyorlar! Belki de beni öldürecekler... Aslında ben o aileden sayılmam... Asıl adım da Boynton değil..."

Sözlerine telaşla devam etti. Kelimeler hızla birbirlerini takip ediyordu.

Agatha Christie

"Size güveniyorum. Onun için de sırrımı açıklayacağım. Aslında ben... bir kralın kızıyım... Yakında tahta çıkmam lazım. İşte bu yüzden... etrafım düşman dolu. Beni zehirlemeye... başka şekilde kötülük etmeye çalışıyorlar. Eğer... kaçmama yardım ederseniz..." Birdenbire sustu.

Geriden ayak sesleri duyulmuştu. "Jimmy."

Şaşkınlıkla irkilen genç kız o anda her zamankinden daha da güzeldi. Parmağını sus dercesine dudağına götürerek, Dr. Gerard'a yalvarırcasına baktı. Sonra da dönerek koşmaya başladı.

"Geliyorum, Ray."

Dr. Gerard kaşlarını kaldırarak yürümesine devam etti. Sonra da ağır ağır başını sallayarak, kaşlarını çattı.

Bölüm 10

O sabah Petra'ya doğru yola çıkacaklardı. Sarah aşağıya indiği zaman otelde daha önce de gördüğü iriyarı, kocaman burunlu, otoriter tavırlı bir kadının sinirli bir şekilde binecekleri otomobilin enine boyuna itiraz etmekte olduğunu gördü.

"Bu araba çok küçük. Dört yolcu ha? Ve bir de rehber? Lütfen bu otomobili götürün ve uygun büyüklükte olanlardan getirin."

Seyahat bürosundan gelen adam boş yere sesini yükseltmeye çalışıyordu. Daima bu boyda otomobil temin ediyorlardı. Çok rahat bir arabaydı bu. Daha büyük bir otomobille çölde yolculuk yapamazdı.

İriyarı kadın silindir gibi adamın üstüne yürüdü. Neredeyse adamı bir böcek gibi ezecekti.

Sonra dikkatini Sarah'ya çevirdi. Miss King, ben Lady Westholme'um. Bu araba gerçekten küçük değil mi? Sizin de benimle aynı fikirde olduğunuzdan eminim."

Sarah ihtiyatla, "Şey..." diye mırıldandı. "Tabii genişçe bir araba daha rahat olur!"

Genç adam, geniş araba temin edildiği takdirde fiyatın artacağını mırıldandı.

Agatha Christie

Lady Westholme sert bir sesle, "Ödediğimiz ücrette araba parası da dahildi. Ben kendi hesabıma fazla para vermek niyetinde değilim. Bunu hoşgörmem. Broşürünüzde açık bir şekilde 'Rahat ve büyük bir arabada' diye yazılı. Lütfen anlaşmalarınızın şartlarına uyun."

Yenildiğini anlayan genç adam elinden geleni yapacağını söyleyerek, oradan adeta kaçarcasına uzaklaştı.

Lady Westholme tekrar Sarah'ya döndü. Açık havada dolaşmaktan büsbütün kırıışmış olan yüzünü zafer kazanmış bir tebesümle aydınlatmıştı. Tahta atlarinkine benzeyen iri, kırmızı burun delikleri de sevinçle açılmıştı.

İngiliz siyaset hayatında isim yapmış kadınlardan Lady Westholme. Orta yaşlı, fazla zeki bir adam olan Lord Westholme'un hayatta bütün zevki avlanmak ve balık tutmaktan ibaretti. İngiliz lordu Amerika'ya yaptığı bir yolculuktan dönerken gemide Bayan Vansittart adlı bir kadınla tanışmıştı. Bayan Vansittart kısa bir süre sonra Lady Westholme oluvermişti. Okyanus yolculuklarının tehlikelerinden söz ederlerken genellikle örnek olarak bu evliliği gösterirlerdi. Yeni Lady Westholme her zaman düz ayakkabılar ve tüvit tayyörler giyiyordu. Köpek yetiştiriyor, köylülere baskı yapıyor ve kocasını merhametsizce siyaset hayatına karışmaya zorluyordu. Fakat Lady Westholme çok geçmeden kocasının hiçbir zaman bu sahada parlayamayacağını anladı. İmkânsız bir şeydi bu. Onun üzerine lütufkâr bir tavırla kocasının avcılığına devam etmesine izin verdi. Kendisi de milletvekilliği için adaylığını koydu. Çoğunluğun oyuyla milletvekili seçildikten sonra da kendisini büyük bir heves ve heyecanla siyasete verdi. Çok geçmeden gazetelerde onun hakkında karikatürler çıkmaya başladı. Bu da kadının gerçekten başarıya ulaştığının en emin bir kanıtıydı. Lady Westholme

Ölümle Randevu

aile hayatının modası geçmiş değerlerini savunuyordu. Kadınların yardım cemiyetlerinde çalışmalarına taraftardı. Ziraat, mesken ve fakir mahallelerin temizlenmesi hakkında da kesin fikirleri vardı. Ona çok hürmet ediyorlardı. Kendisinden nefret etmeyen de hemen hemen yok gibiydi. Mensup olduğu parti iktidara geldiği zaman onun da bir bakanlığa müsteşar olacağından söz ediliyordu.

Lady Westholme uzaklaşan arabanın arkasından sinirle karışık memnunlukla baktı. "Erkekler daima kadınları istismar edebileceklerini sanırlar."

Sarah, Lady Westholme'ü istismar etmeye kalkacak babayiğit nerede, diye düşündü. Sonra da otelin kapısından çıkmış olan Dr. Gerard'ı kadına tanıştırdı.

Lady Westholme doktorun elini sıkarak, "Tabii adınızı duydum," dedi. "Geçen gün Paris'te Profesör Clemenceaux'yla konuştum. Son zamanlarda fakir delilerin tedavisi meselesi üzerinde ısrarla duruyorum. Müthiş bir ısrarla duruyorum. Büyük araba gelinceye kadar içeriye girip oturalım mı?"

Biraz yakınlarında şaşkın şaşkın dolaşan kır saçlı, ufak tefek orta yaşlı, dalgın kadının adının da Miss Almabel Pierce olduğunu öğrendiler. Arabaya binecek olan dördüncü yolcu da oydu. Lady Westholme onu da içeriye soktu tabii.

"İş kadını mısınız, Miss King."

"Doktorum. İhtisasımı yeni tamamladım."

Lady Westholme bunu takdirle karşılamak lütfunda bulundu. "Beni iyi dinleyin. Bu dünya düzelecekse, bunu kadınlar yapacak."

Cinsiyetini ilk kez endişeyle düşünen Sarah, Lady Westholme'un peşi sıra sessiz sedasız ilerleyerek, bir koltuğa oturdu.

Orada arabanın gelmesini beklerlerken Lady Westholme, Kudüs'e geldiği zaman bütün davetlere rağmen elçilikte kalmayı reddettiğini anlattı.

Agatha Christie

"Birtakım memurların bana ayak bağı olmalarını istemiyordum. Her şeyi kendi gözlerimle görmem gerekti."

Sarah, neleri acaba, diye düşündü.

Lady Westholme kendisine ayak bağı olmalarını istemediği için Süleyman Otelinde kaldığını açıkladı. Otelin daha iyi idare edilmesi için müdüre bazı tavsiyelerde bulunduğunu söylemeyi de unutmadı.

"İntizam," dedi. "İşte benim parolam bu."

Gerçekten de öyleydi galiba. On beş dakika sonra büyük ve fevkalade rahat bir araba otelin önünde durdu. Lady Westholme'un bavulların yerleştirilmesi hakkındaki tavsiyelerini de dinledikten sonra küçük grup yola çıktı.

İlk konaklama yeri Lut Gölü'ydü. Öğle yemeğini Eriha'da yediler. Daha sonra Lady Westholme, Miss Pierce'i, Dr. Gerard'ı ve tercümen olarak Eriha'yı dolaşmaya çıktı. Sarah ise otelin bahçesinde kaldı.

Genç kızın başı ağrıyordu biraz. Yalnız kalmayı da arzu etmekteydi. Birdenbire içi sıkılmaya başlamıştı. Bu sıkıntının sebebi de bulamıyordu. Huzuru kaçmıştı. Hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Şehri dolaşmayı arzu etmiyordu. Yol arkadaşlarının da iç sıkıcı insanlar olduklarını düşünmekteydi. Bir ara, keşke Petra'ya gitmeye kalkmasaydım, diye düşündü. "Bana bir hayli pahalıya mal olacak bu. Eğleneceğimi de hiç sanmıyorum. Miss Pierce'in kuş cıvıltısını andıran, Lady Westholme'un ise gökgürültüsüne benzeyen sesi sinirlerini iyice bozmuştu... Bazen Dr. Gerard'ın alaycı halinden neler çektiğimi hissettiğini anlıyorum. Adamın bu hali de sinirime dokunuyor..."

"Acaba Boyntonlar şimdi neredeler? Belki de Suriye'ye gittiler. Şu anda Şam'da veya Baalbek'de olabilirler. Raymond... Aca-

Ölümle Randevu

ba Raymond ne yapıyor? Ne garip? Şu anda onun yüzünü hayalimde kolaylıkla canlandırabiliyorum. O heyecanı... Endişesi..."

"Allah kahretsin! Bir daha göreceğimi hiç sanmadığım bu insanları neden durmadan düşünüyorum bilmem ki? Ya geçen gün ihtiyar kadına yaptıklarım? Neden Bayan Boynton'a gidip o saçma sapan sözleri söyledim? O anda bana ne oldu? Herhalde başkaları da sözlerimin bir kısmını duydu. Galiba Lady Westholme da çok yakınımızda bir yerdeydi." Sarah, Bayan Boynton'a söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştı. "Herhalde isterik bir kadına yakışacak şeyler söyledim. Yarabbi! Kendimi ne gülünç bir duruma düşürdüm. Fakat aslında suç bende değil, ihtiyar Bayan Boynton'daydı. İnsan onu gördüğü zaman adeta kendini kaybediyor."

Dr. Gerard yanına yaklaşarak, kendisini bir koltuğa attı. Terden sıırıslam olan alnını kuruluyordu. "Öfff. Bence o kadını hemen zehirlemeli."

Sarah irkildi. "Bayan Boynton'u mu?"

"Bayan Boynton'u mu? Hayır ben Lady Westholme'dan söz ediyorum. Kadın senelerdir evliymiş. Kocasının şimdiye kadar onu zehirlememiş olmasına bayağı şaşıyorum. Lord Westholme ne biçim bir erkek?"

Sarah güldü. "Lord Westholme ava ve balık tutmaya meraklı bir adam," diye açıkladı.

"Psikolojik açıdan doğru bir şey bu. Adam öldürme arzusunu hayvanları vurarak, balıkları avlayarak gideriyor olmalı."

"Sanırım karısının faaliyetlerinden çok gurur duyuyormuş Dr. Gerard."

Fransız bunun sebebini anladığını sanıyordu. "Tabii. Karısı bu yüzden evden sık sık ayrılıyor. Öyle değil mi?" Sonra devam etti.

Agatha Christie

"Demin ne söylediniz? Bayan Boynton'dan söz ettiniz sanırım? Doğrusu onu zehirlemek de pek yerinde bir şey olurdu. Bundan hiç şüphem yok. O ailenin dertlerini halletmek için en uygun yöntem bu. Hatta bana kalırsa kadınların çoğunu zehirleyerek ortadan kaldırmalı. Yaşanan ve çirkinleşen kadınları!" Yüzünü buruşturdu.

Sarah gülerek, "Ah, siz Fransız erkekleri!" diye bağırdı. "Genç ve cazibeli olmayan kadınlara hiç tahammülünüz yoktur."

Gerard omzunu silkti. "Biz bu bakımdan daha açık sözlüyük işte o kadar. İngilizler de, trenlerde ve metróda kalkıp yerlerini çirkin kadınlara vermezler. Kesinlikle yapmazlar bunu!"

Sarah içini çekti. "Hayat ne kadar sıkıcı bir şey."

"Sizin içinizi çekmeniz için hiçbir sebep yok ki matmazel."

"Doğrusu bugün canım fena halde sıkılıyor."

"Tabii."

"Ne demek tabii?"

"Hislerinizi samimiyetle tahlil ederseniz bu sıkıntınızın sebebini bulursunuz."

Sarah, "Sanırım içimi aslında yol arkadaşlarımız sıkıyor," dedi. "Ne fena değil mi? Ama ne yapayım? Kadınlardan nefret ediyorum ben. Miss Amabel Pierce gibi aptal ve beceriksiz oldukları zaman beni sinirlendiriyorlar. Hele Lady Westholme gibi fazla becerikli oldukları zaman onlara büsbütün kıızıyorum."

"O iki kadının sinirine dokunması normal bir şey. Lady Westholme sürdüğü hayata uygun bir kadın. Onun için çok mutlu ve başarıya ulaşmış. Miss Amabel Pierce ise yıllarca dadılık yapmış. Sonra da aniden ufak bir mirasa konmuş. Böylece bütün ömrünce istediği bir şeyi yapmaya, seyahate çıkmaya karar vermiş. Şu ana kadar bu yolculuk onu hayal kırıklığına da uğratmamış. İşte bu

Ölümle Randevu

yüzden, siz istediğinize erişemediğiniz için, arzularını yerine getirmiş kimselere sinirleniyorsunuz."

Sarah sıkıntılı bir şekilde, "Herhalde haklısınız..." diye mırıldandı. "Doğrusu insanın kafasından geçen düşünceleri korkunç bir şekilde okuyorsunuz. Kendi kendimi aldatmaya çalışıp duruyorum ama siz buna engel oluyorsunuz."

O sırada diğerleri de döndüler. Üçünün arasında en yorgunu rehberdi tabii. Amman'a gidinceye kadar hemen hemen hiç ağzını açmadı. Hatta Yahudilerden bile söz etmedi. Yolcular da buna çok sevindiler. Kudüs'ten dönerlerken hiç susmadan gevezelik etmesi herkesin sinirini bozmuştu.

Şimdi yol sağa sola kıvrılarak, Ürdün'den yukarıya doğru tırmanıyordu. Yol kenarındaki zakkumların kırmızı rengi göz alıyordu. Amman'a akşamüzeri geç vakit ulaştılar. Eski Grek-Roma tiyatrosunu gördükten sonra erkenden yattılar. Ertesi sabah güneş doğduktan hemen sonra yola çıkacaklardı. Ma'an'a ulaşmak için de bütün gün çölde ilerleyeceklerdi.

Sabah ancak saat sekizden sonra hareket ettiler. Gruptakilerin hiçbirinin de canı konuşmak istemiyordu. Çok sıcak, rüzgârsız bir gündü. Sepetlere konulmuş olan yemekleri yemek için öğle vakti mola verdikleri zaman ise hava iyice boğucu olmuştu. O sıcakta, dört kişiyle bir arabaya kapanmak hepsinin de sinirini bozmaya başlamıştı.

Dr. Gerard'la Lady Westholme, her nedense Birleşmiş Milletler konusunda hararetili bir münakaşaya tutuştular. Lady Westholme ateşli bir şekilde Birleşmiş Milletler'i destekliyordu. Dr. Gerard ise topluluğun yaptığı çalışmalara dudak büküyordu. Birleşmiş Milletler'in Etiyopya ve İspanya'ya karşı takındığı tavırdan tartışma Litvanya sınır anlaşmazlığına sıçradı. Sarah'nın bu konular-

da hiçbir bilgisi yoktu. Sonra tartışma Birleşmiş Milletler'in uyuşturucu kaçakçılarına vurdukları darbeye atladı.

"Harika bir iş çıkardıklarını itiraf etmelisiniz!" diye Lady Westholme terslendi.

Dr. Gerard omuzlarını silkti. "Belki, ona yaptıkları harcamalar da çok harika."

"Çok önemli bir mesele bu. Tehlikeli Maddeler Yasası harika bir çalışma," diye devam etti.

Miss Pierce o cıvıltıyı andıran sesiyle Sarah'ya, "Lady Westholme'la birlikte yolculuk yapmak çok ilgi çekici..." dedi.

Sarah aksi bir tavırla, "Öyle mi?" diye sordu. Miss Pierce, genç kızın sesindeki acılığı fark etmemişti. Onun için neşeyle devam etti.

"Onun adını sık sık gazetelerde okuyorum. Kadınların siyaset hayatına atılmaları ve erkekler gibi başarı kazanmaları *harikulade* bir şey. Bir kadın, başarıya ulaştı mı, o kadar sevinirim ki!"

Sarah öfkeyle sordu. "Neden?"

Miss Pierce'nin ağzı açık kaldı. Kadıncağız kekelemeye başladı. "Oh... Çünkü... yani... zira... yani... kadınların bir şeyler yapabilmeleri çok hoş."

Sarah, "Ben o fikirde değilim," dedi. "Bir insanın değerli bir şey yapması her zaman takdir edilmelidir. Onun erkek veya kadın olması o kadar önemli değildir. Neden önemli olsun?"

Miss Pierce, "Şey..." dedi. "Doğru. Evet, bu açıdan bakınca... itiraf ederim..." Hafifçe bozulan kadın sözlerini tamamlamadı.

Sarah daha nazik bir tavırla, "Affedersiniz," dedi. "Fakat cinsiyetler arasında böyle bir fark gözetilmesi her zaman sinirime dokunur. *Modern kızlar hayatı olduğu gibi kabul ederler. Veya buna benzer birtakım saçma sapan sözler.* Bunlar aslında hiç doğru değil-

Ölümle Randevu

dir. Bazı erkekler romantiktir, akılları işe ermez. Diğerleri ise gayet akıllı ve mantıklıdır. İnsanlar arasında sadece kafa bakımından fark vardır. Seks, sadece cinsiyetle ilgili meselelerde önemlidir."

Seks sözünü duyan Miss Pierce hafifçe kızarak, ustalıkla konuyu değiştirdi. "Ah... biraz gölge bir yer bulabilseydik... Fakat bence bu ıssızlık çok hoş. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Sarah başını salladı. Evet, diye düşünüyordu. "Bu ıssızlık gerçekten harikulade... Sükûnet dolu... İnsanın sinirlerini yatıştırıyor... Ne sizi rahatsız eden kişisel meseleler var, ne de birbirlerine olan ilişkileriyle içinizi sıkın insanlar..." Genç kız artık Boyntonların etkisinden kurtulmuş olduğundan emindi. Kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bu ailenin hayatına karışmak için duyduğu o müthiş arzu da kaybolmuştu böylece. Burada yalnızlık, ıssızlık, genişlik ve sükûnet vardı...

Tabii yalnız olmadığı için bunun zevkini çıkarması da imkânsızdı. Lady, Westholme'la Dr. Gerard, uyuşturucu maddeler meselesini bitirmiş, şimdi korkunç bir şekilde Arjantin kabarelerine gönderilen beyaz kadın ticaretini ele almışlardı. Dr. Gerard bu konuşma sırasında pek neşeli bir tavır takınmıştı. Lady Westholme ise her gerçek politikacı gibi espriden anlamazdı. Bu yüzden Fransızın bu haline fena halde sinirlenmişti.

Rehber, "Artık gidelim, değil mi?" diye mırıldandıktan sonra yine Yahudilere yapılan haksızlıklar konusunda konuşmaya başladı.

Sonunda Ma'an'a ulaştıkları zaman güneşin batmasına bir saat vardı. Garip, vahşi suratlı adamlar arabanın etrafını sardılar. Kısa bir moladan sonra gruptakiler yollarına devam ettiler.

Dümdüz uzanıp giden çöle bakan Sarah, kayalık Petra şehrinin nerede olduğunu bir türlü tahmin edemedi. Kilometrelerce

Agatha Christie

ilerisini görmüyorlardı. Etrafta ne bir dağ ne de bir tepe vardı. Acaba yolculuğun sonuna henüz yaklaşmamışlar mıydı?

Bir süre sonra arabayı bırakacakları Ayn Musa köyüne geldiler. Bundan sonra yola at üstünde devam edeceklerdi. Zayıf, içler acısı hayvanlar onları bekliyordu. Miss Pierce, yıkanır çizgili ku-
maştan yapılmış elbisesinin biniciliğe hiç de elverişli olmadığını düşünerek bir hayli üzüldü. Lady Westholme ise akıllılık etmiş binici kıyafeti giymişti.

Atları köyden çıkararak, gevşek taşları kaygan dar bir yolda zikzaklar çizerek ilerlemeye başladılar. Güneş batmak üzereydi.

O boğucu havada arabayla yaptıkları uzun yolculuk Sarah'ı iyice yormuştu. Genç kızın başı dönüyordu adeta. At sırtında ilerlerken rüyadaymış gibi hissediyordu. Daha sonra ayaklarının ucunda bir cehennem kuyusu açılmış gibi geldi. Etraflarında yükselen kırmızı kayaların arasından kıvrıla büküle giden bir yoldan, sanki arzın merkezine iniyorlardı.

Sarah kendini boğulacakmış gibi hissetti. Gitgide yükselen kayalar üzerine yıkılacakmış gibi geliyordu ona.

Şaşkın şaşkın ölüm vadisine iniyorum, diye düşündü. "Ölüm vadisine iniyorum..."

İlerlediler, ilerlediler. Karanlık bastı. Kayaların parlak kırmızı rengi görülmez oldu. Buna rağmen onlar hâlâ kıvrıla büküle giden yoldan arzın derinliklerine iniyorlardı.

Sarah kendi kendine, "*İnanılacak gibi değil,*" dedi.

"*Ölü bir şehir bu...*" Sonra yine bir nakarat gibi tekrarlamaya başladı. "*Ölüm vadisi... Ölüm vadisi...*"

Artık fenerler yakılmıştı. Atlar, yılan gibi kıvrılan dar yoldan ilerliyorlardı. Birdenbire bir genişliğe çıktılar. Sivri kayalar geride kaldı. Çok ileride ışıklar vardı.

Ölümle Randevu

Rehber, "İşte kamp orası," dedi.

Atlar biraz hızlandılar. Ama fazla değil. Zira bunu yapamayacak kadar aç ve keyifsizdiler. Fakat yine de biraz sevindikleri anlaşıyordu. Şimdi yol, çakıllı bir dere yatağının yanından ilerlemekteydi. Işıklar yakınlaştı.

İleride birkaç çadır vardı. Yukarıda kayaların tepesinde de öyle. Bunların yanındaki mağaralar da dikkati çekiyordu.

Bedevisi hizmetkârlar koşarak onlara doğru geldiler.

Sarah yukarıya baktı. Mağaralardan birinde oturmuş bir insan vardı. Neydi bu? Bir mabut mu? Dev bir heykel mi?

Hayır, hayır. Onun bu kadar iri görünmesine sebep titrek ışıklardı. Fakat bunun bir mabut olduğu belliydi. Kımıldamadan orada oturmuş, sanki düşünceli düşünceli çöle doğru bakıyordu...

Sonra gördüğü şeyin ne olduğunu anlayınca genç kızın yüreği, "Hop" etti.

O çölün verdiği sükûnet hissi kaybolmuştu. Artık özgür olmadığını anlıyordu genç kız. Tekrar esaret hayatına dönmüştü. Bu karanlık, kıvrıntılı vadiye inmişti. Ve unutulmuş bir mezhebin başrahibesi gibi Bayan Boynton hareketsizce oturuyordu.

Bölüm 11

Bayan Boynton, orada Petra'daydı!

Sarah kendisine sorulan sorulara dalgın dalgın cevap verdi. Hemen yemek yiyecek miydi? Hazırdı bu? Yoksa önce yıkanmak mı isterdi? Hangisini tercih edecekti? Çadırda yatmayı mı, yoksa mağarayı mı?

Genç kız bu son soruyu hemen cevaplandırdı. Çadırda yatacaktı. Mağara fikri Sarah'nın irkilmesine neden olmuştu. Gözlerinin önünde yere bağdaş kurmuş olan o biçimsiz şekil canlanmıştı. Neden o kadında insanca olmayan bir şeyler vardı?

Sonunda Sarah yerli hizmetkârlardan birinin peşinden ilerledi. Adam, yamalı külot pantolon giymiş, bacaklarına biçimsiz dolaklar sarmıştı. Ceketi çok eskiydi. Başında yerlilere has o kefiyelerden vardı. Bunun uzun kıvrımları boynunu koruyordu. Örtüyü siyah ipek kordonla sıkıca başına sarmıştı. Sarah, adamın rahat bir tavırla yürüyüşüne, başını gururla dimdik tutuşuna bayağı hayran oldu. Sadece kılığının Avrupalılara has kısmı ona yakışmamıştı. Sarah, *medeniyet lüzumsuz*, diye düşündü. "*Çok gereksiz. Medeniyet olmasaydı, Bayan Boynton da sağ kalmazdı. Kadın vahşi bir kabile-den olsaydı herhalde kendisini seneler önce kesip yerlerdi.*"

Ölümle Randevu

Genç kız yarı alaycı bir tavrıyla, "Çok yorgunum," dedi. "Sinirlerim de iyice gerildi." Sıcak suyla yüzünü yıkayıp pudraladı. Biraz kendine gelmişti artık. Sakin ve kibar tavrılı bir kızdı o. Biraz önceki korkusundan da utanıyordu.

Gür siyah saçlarını dikkatle taradı. Küçük gaz lambasının titrek ışığında ufak aynadaki hayaline yan yan bakmak zorunda kalmıştı. Sonra da çadırın kapısını açarak, geceye çıktı. Aşağıdaki büyük çadıra inmeye hazırlanıyordu.

"Siz... burada mısınız?" Hafif bir feryattı bu. Bağırının çok şaşırdığını, adeta gözlerine inanmadığı anlaşılıyordu.

Sarah döndü ve Raymond Boynton'la göz göze geldiler. Genç adamın bakışları şaşkınlık doluydu. Fakat Raymond'un gözlerindeki bazı şeyler genç kızın konuşmasına engel oldu. Sarah bir an bayağı korkar gibi de oldu... Sanki Raymond birdenbire kendini cennette bulmuştu. Şaşkın, sersem, minnet dolu bir hali vardı.

Tekrar, "Siz..." diye mırıldandı.

Bu alçak, titrek ses Sarah'yı çok etkiledi. Genç kızın kalbi göğsünde tersine döndü sanki. Bu da Sarah'nın mahcup, korkak, çekingen bir hal takınmasına neden oldu. Fakat ayrıca küstahça bir neşeye de kapıldı genç kız.

Kısaca, "Evet," dedi.

Raymond biraz yaklaştı. Sersemliği, şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Gözlerine yine de inanamıyordu galiba. Birdenbire Sarah'nın elini tuttu.

"Gerçekten sizsiniz... Gördüğüm hayal değil... Önce sizin hayal olduğunuzu sandım. Zira durmadan sizi düşünüyorum." Bir an durdu. "Biliyor musunuz, sizi seviyorum ben... Size trende ilk karşılaştığımız an âşık oldum. Bunu iyice anladım artık. Bunu iyice bilmenizi istiyorum. Bu sayede öyle kabaca bir şekilde hareket

Agatha Christie

edenin asıl ben olmadığını anlarsınız. Ben... herhangi bir şey yapabilirim. Şu anda bile tamamen kendimde... değilim. Acayip bir şekilde hareket edebilirim. Yanınızdan geçirim, veya sizi görmemezlikten gelirim. Fakat bunu yapanın ben... gerçekçi ben olmadığını anlamanızı arzu ediyorum. Bütün bunlara benim sınırlarım sebep oluyor. Kendime güvenemiyorum... O bana bir şey yapmamı söylediği zaman hemen bu emrini yerine getiriyorum. Sınırlarım beni bu şekilde harekete zorluyor. Beni anlıyorsunuz değil mi? İsterse-niz beni aşağı görün ama..."

Sarah, onun sözünü kesti. Sesi hafif ve umulmayacak kadar da tatlıydı. "Sizi hiçbir zaman aşağı görmem."

"Ne olursa olsun, ben yine de aşağılık bir yaratığım. Benim... benim de bir erkek gibi hareket etmem gerek!"

Bu bir bakıma Gerard'ın tavsiyesinin yankısı gibiydi. Fakat, Sarah kendi bilgisine ve ümidine güvenerek cevap verdi. Tatlı sesinin derinliklerinde güven ve azim gizliydi. "Artık o şekilde hareket edeceksiniz."

"Öyle mi?" Raymond'un sesinde derin bir hüznün vardı. "Belki..."

"Artık kendinizde bu cesareti bulacaksınız. Bundan eminim."

Genç adam dikleşerek başını arkaya attı. "Cesaret? Evet, lazım olan da bu. Cesaret!"

Birdenbire başını eğerek, dudaklarını genç kızın eline dokundurdu. Bir dakika sonra da Sarah'nın yanından ayrıldı.

Bölüm 12

Sarah aşağıya büyük çadıra indi. Üç yol arkadaşı da masanın başına geçmiş, yemeklerini yiyorlardı.

Rehber ise oraya başka bir grubun gelmiş olduğunu anlatmaktaydı. "Buraya geleli iki gün oldu. Öbür gün gidecekler. Amerikalı onlar. Anneleri çok şişman. Onu buraya indirmekte çok güçlük çektik. Onu hamallar tahtarevanla taşıdılar. Adamlar bunun pek zor bir iş olduğundan şikâyet ettiler. Fena halde terlemiş zavallılar..."

Sarah birdenbire bir kahkaha attı. Tabii... Bu meseleye başka açıdan bakıldığı zaman durum gerçekten gülünçtü.

Şişman rehber minnetle ona baktı. Görevi çok zordu. Lady Westholme bugün üç kez onunla tartışmış şimdi de gece yatacakları yatakları beğenmemişti. Hiç olmazsa gruptakilerden birinin hiçbir şeyden yakınmaması hoşuna gitmişti.

Lady Westholme, "Ha!" dedi. "Sanırım onlar Süleyman Oteli'ndeydiler. Buraya geldiğimiz zaman anneleri olan o yaşlı kadını tanıdım. Sanırım siz bir ara otelde onunla konuştunuz, Miss King."

Sarah suçlu suçlu kızardı. Telaşla, inşallah Lady Westholme, Bayan Boynton'a söylediklerimin hepsini duymamıştır, diye düşünüyordu. "Tanrım. O ara çıldırmış mıydım acaba?"

Agatha Christie

O arada Lady Westholme, Boynton ailesi hakkındaki kararını açıkladı. "Hiç de ilgi çekecek insanlar değil. Tam taşralı onlar."

Miss Pierce hemen ukalaca bir tavırla bir şeyler mırıldandı. Lady Westholme ise son zamanlarda tanıştığı ilgi çekici, meşhur Amerikalılardan söz etmeye başladı.

Hava o mevsimde umulmayacak kadar sıcak olduğu için ertesi sabah erkenden yola çıkmaya karar verdiler.

Dört yolcu sabahleyin saat altıda kahvaltıda buluştular. Boynton ailesinden hiç kimse ortada yoktu. Lady Westholme, meyve olmamasından sert bir dille şikâyet ettikten sonra çay ve konserve süt içtiler. Yumurtayla fazla tuzlu jambon yediler.

Sonra yola çıktılar. Lady Westholme, Dr. Gerard'ı yakalamış adama işçi sınıfının iyice beslenmesi gerektiğinden, gıdalarına vitamin karıştırılmasının şart olduğundan söz ediyordu.

Birdenbire kamptan biri bağırdı. Bir yolcunun daha aralarına katılması için durarak beklediler. Peşlerinden telaşla koşan Jefferson Cope'du. Genç adamın şirin yüzü koştuktan iyice kızarmıştı.

"Eğer bir itirazınız yoksa bu sabah sizin grubunuza katılmak istiyorum. Günaydın, Miss King. Doğrusu sizinle ve Dr. Gerard'la burada karşılaşınca bayağı şaşırdım. Benim için hoş bir sürpriz oldu. Bunlara ne dersiniz?" Eliyle etraflarında yükselen o acayip kıpırmızı kayaları işaret etti.

Sarah, "Harikulade," diye cevap verdi. "Biraz da korkunç. Bu 'gül pembesi' şehrin daima romantik, rüya gibi bir yer olduğunu sanırdım. Fakat burası ondan çok daha gerçekçi. Etraf daha ziyade çiy ete benziyor."

Jefferson Cope başını salladı. "Gerçekten kayaların rengi ete benziyor."

Sarah itiraf etti. "Fakat yine de fevkalade."

Ölümle Randevu

Grup tepeye tırmanmaya başladı. Yanlarında iki Bedevi rehber vardı. Bu uzun boylu, çevik adamlar, altları kabaralı ayakkabılarıyla kaygan yamaçlara rahat rahat çıkıyorlardı. Kısa bir süre sonra güçlükler başgösterdi. Yükseklik Sarah'nın başını döndürmezdi. Dr. Gerard da yükseklikten etkilenmiyordu. Fakat Jefferson Cope'la Lady Westholme hallerinden hiç de memnun değillerdi. Zavallı Miss Pierce'i ise dik yerlerde taşımak zorunda kaldılar. Yüzü yemyeşil kesilmiş olan kadıncağыз gözlerini kapatıyor ve acı acı, "Ben aşağıya kesinlikle bakamam," diye inliyordu.

Bir ara geri dönmeye bile karar verdi. Fakat aşağıya inmek için dönünce, yüzü büsbütün yeşilleşti, istemeye istemeye yola devam etmekten başka çare olmadığına karar verdi.

Dr. Gerard, ona büyük bir merhamet gösterdi ve kadına cesaret vermeye çalıştı. Onun arkasından ilerleyerek sopayı yolla dik uçurumun arasına doğru uzatarak uyduruk bir parmaklık oluşturdu. Miss Amabel Pierce bu parmaklık fikrinin başının dönmesini biraz olsun geçirdiğini itiraf etti.

Hafifçe solumaya başlayan Sarah, şişmanlığına rağmen hiç de yorulmayan rehber Mahmut'a, "Yolcuları buraya çıkarmakta güçlük çekiyor musunuz?" diye sordu. "Yaşlıları yani..."

Mahmut sakın sakın, "Biz her zaman güçlüklerle karşılaşırız," dedi.

"Onları her zaman yukarılara çıkarmaya çalışır mısınız?"

Mahmut tombul omuzlarını silkti. "Onlar buralara gelmekten hoşlanırlar. Bütün bunları görmek için para verirler. Bu yüzden de bu manzarayı seyretmeyi isterler. Neyse ki Bedevi rehberler çok zekidirler. Dağa tırmanmasını da iyi bilirler. Yaşlılara onlar yardım ederler."

Sonunda tepeye ulaştılar. Sarah derin bir nefes aldı.

Agatha Christie

Etraflarında ve aşağılarda kan rengi kayalar uzanmaktaydı. Dünyanın hiçbir yerinde eşi olmayan acayip, inanılmayacak bir yerdi burası. O temiz sabah havasında ilahlar gibi durarak, aşağıdaki dünyaya... şiddet dolu dünyaya baktı.

Rehber, "Kurban yeri," diyerek onlara ayaklarının altındaki kayada açılmış olan oluğu gösterdi.

Sarah diğerlerinin yanından ayrıldı. Rehberin tekrarlaya tekrarlaya ezberlediği sözleri duymak istemiyordu artık. Bir kayaya oturarak ellerini siyah saçlarının arasına soktu ve ayağının altında uzanan âleme baktı. Sonra birdenbire birinin yanında durduğunu hissetti.

Dr. Gerard'ın, "Yeni Ahit'de sözü edilen Şeytan'ın efendimizi baştan çıkartmaya çalıştığı yer burası olmalı. Şeytan efendimizi dağın zirvesine çıkartıp ona dünyayı gösterir ve, "Eğer ayaklarıma kapınıp bana taparsan bütün bunları sana vereceğim," der. "İnsan yükseklerle çıktığı zaman bütün dünyaya sahip olma arzusuna kapılıyor," dediğini duydu.

Başını salladı ama aklının başka yerlerde olduğu o kadar belliydi ki, Fransız genç kıza hayretle baktı.

"Siz derin derin bir şeyler düşünüyorsunuz."

"Evet, öyle." Sarah şaşkın şaşkın Dr. Gerard'a doğru döndü. "Buraya bir kurban yeri yapmaları gerçekten fevkalade bir fikir. Ben bazen bir kurban adanmasının gereği olduğuna inanıyorum. Siz ne dersiniz? Yani bizler bazen hayata fazla kıymet veriyoruz. Ashında ölüm iddia ettiğimiz kadar önemli değil."

"Madem böyle düşünüyorsunuz, o zaman bu mesleği seçmemeliydiniz Miss King. Bizim için daima en büyük düşman ölümdür. Her zaman da öyle olacaktır."

Ölümle Randevu

Sarah titredi. "Evet... Herhalde haklısınız... Fakat buna rağmen ölüm bazen zor meseleleri kolaylıkla hallediverir. Hatta bu sayede bazıları saadete bile kavuşur..."

Gerard ciddi bir tavırla tekrarladı. "Bir insan halk uğruna ölmeli!"

Sarah, ona şaşkınlıkla baktı. "Ben öyle demek..." Birdenbire sustu. Jefferson Cope onlara doğru geliyordu.

"Doğrusu burası çok ilgi çekici bir yer. Çok ilgi çekici... Buraya gelmemezlik etmediğime bayağı seviniyorum. Doğrusunu isterseniz ihtiyar Bayan Boynton çok ilginç bir kadın. Buraya gelmeye azmetti. Onun bu cesaretine de hayranım. Fakat onunla birlikte yolculuk etmek çok güç. Sağlığı çok bozuk. Herhalde bu nedenle başkalarının hislerine pek aldırıyor. Bu arada... ailesinin yalnız başına gezmekten hoşlanabileceği de aklına gelmiyor. Onları etrafına toplamaya o kadar alışmış ki, bunu düşünmüyor..."

Jefferson Cope birdenbire durakladı. Sevimli yüzünde endişeli ve sıkıntılı bir ifade belirmişti.

"Biliyor musunuz? Bayan Boynton hakkında bir şey duydum. Bu beni fena halde sarstı."

Sarah tekrar kendi düşüncelerine dalmıştı. Jefferson Cope'un sesi ona tıpkı uzaklardaki bir derenin tatlı mırıltısı gibi geliyordu. Fakat Dr. Gerard, "Öyle mi?" diye sordu. "Nedir bu?"

"Bana bu olayı Tiberias'da otelde karşılaştığım bir kadın anlattı. Bir zamanlar Bayan Boynton'un yanında çalışan bir hizmetçi kızla ilgili. Anladığıma göre bu kız... bu kız..."

Jefferson Cope mahcup bir tavırla Sarah'ya baktıktan sonra sesini alçalttı. "Kızın çocuğu olacaktı. İhtiyar kadın bunu fark etmiş fakat kıza karşı gayet iyi davranmış. Sonra hizmetçi kız çocuğunu doğurmadan bir iki hafta önce onu evden kovmuş."

Agatha Christie

Dr. Gerard kaşlarını kaldırarak düşünceli düşünceli, "Ah..." diye mırıldandı.

"Bunu anlatan kadın olayı çok iyi bildiğini iddia ediyordu. Bilmiyorum, siz benimle aynı fikirde misiniz? Fakat bence bu çok zalimce, acımasızca bir şey. Doğrusu bunu anlayamıyorum..."

Dr. Gerard, onun sözünü kesti. "Anlamaya çalışın. Bu olayın Bayan Boynton'a büyük bir zevk verdiğinden eminim."

Jefferson Cope fena halde irkildi. Kesin bir tavırla, "Hayır, efendim," dedi. "İşte buna inanamam. Böyle bir şeyi aklım almaz."

Dr. Gerard yavaşça tekrarlamaya başladı. "*Böylece döndüm ve güneşin altında yapılan bütün kötülükleri düşündüm. Baskı altında olanlar ağlayıp, inliyorlardı. Rahatları yoktu onların. Çünkü onların baskı altında tutanlar güçlüydü. Bu yüzden zavallıları teselliye kimse gitmiyordu. Sonra can vermiş olan ölüleri methettim. Evet. Onları hâlâ hayata bağlı olan canlılardan daha çok methettim. Evet, onlar ölülerden veya yaşayanlardan daha iyi değillerdir. Çünkü yeryüzünde durmadan yapılan kötülükleri bilmezler...*"

Birdenbire durarak, "Dostum," diye mırıldandı. "Ben hayatımı insanların kafasından geçen acayip şeyleri incelemeye adadım. İnsanın hayatın sadece güzel taraflarını görmesi yeterli değildir. Bir işe de yaramaz bu. Günlük hayatın aleladelikleri, kuralları altında çok acayip şeyler gizlidir. Mesela... zalimlikten zevk almak gibi şeyler. Fakat bunu bulduğunuz zaman daha altta başka şeylerin kıpırdandığını görürsünüz. Aslında bu derin ve acınılacak bir arzu-
dur. Takdir edilme arzusu. Eğer bu istek yerine getirilmezse, o kimse hoşla gitmeyecek bir kimse olduğu için bu arzusuna erişemezse, o zaman başka çarelere başvurur. Herkesin kendisini saymasını, etkisini hissetmesini ister. Bu yüzden de inanılmayacak ka-

Ölümle Randevu

dar sapıkça hareketler yapar. Zalimlik alışkanlığı da, tıpkı diğer alışkanlıklar gibi zamanla yerleşip kuvvetlenir."

Jefferson Cope öksürdü. "Bana kalırsa siz biraz abartıyorsunuz... Biliyor musunuz, burada hava ne kadar güzel?" diyerek uzaklaştı.

Gerard hafifçe güldü. Sonra da tekrar Sarah'ya baktı. Kızın kaşları çatılmıştı. Genç yüzünde son derecede sert bir ifade vardı. Tıpkı karar veren genç bir hakime benziyor, diye düşündü.

Miss Pierce sendeleyerek kendisine doğru gelirken, kadına döndü.

Amabel Pierce yine korkuya kapılmış bir kuş gibi, "Artık aşağıya iniyoruz," dedi. "Bunu kesinlikle başaramayacağımdan emimim. Fakat rehberimiz aşağıya başka yoldan ineceğimizi söyledi. Orası o kadar dik değilmiş. Ümit ederim öyledir."

Bir şelalenin açmış olduğu yoldan aşağıya indiler. Gevşek taşlar yüzünden ayaklarını burkma tehlikesi olmakla beraber, bu tarafta öyle insanın başını döndürecek derin uçurumlar yoktu. Grup kampa yorgun fakat neşeli bir halde ulaştı. Büyük bir iştahla öğle yemeklerini yediler. Bir hayli geç kalmışlar, saat ikiyi geçmişti.

Boynton ailesi büyük çadırdaki geniş masanın başında oturuyordu. Onlar yemeklerini bitirmek üzereydiler.

Lady Westholme, onlara kibar bir tavırla bir iki kelime söylemek lütfunda bulundu. Bunun bir lütuf olduğunu belirtmeyi de unutmadı tabii. "Doğrusu çok ilgi çekici bir sabah geçirdik. Petra fevkalade bir yer."

Kadının bu sözleri söylediği Carol, telaşla annesine bir göz attı. "Evet... Evet... Öyle..." diye mırıldandıktan sonra bir daha ağzını açmadı.

Agatha Christie

Vazifesini yapmış olduğuna inanan Lady Westholme de dikkatini yemeğine verdi.

Yemek yerlerken dört yolcu yeni planlar yaptılar.

Miss Pierce, "Ben yemekten sonra dinleneceğim..." diye mırıldandı. "İnsanın kendisini fazla yorması hiç doğru değil."

Sarah atıldı. "Ben dolaşp etrafı göreceğim... Ya siz, Dr. Gerard?"

"Ben de sizinle gelirim."

Bayan Boynton büyük bir gürültüyle kaşığını düşürdü. Herkes zıpladı.

Lady Westholme, "Sanırım ben de sizin gibi yapacağım, Miss Pierce," diye gülümsedi. Yarım saat kadar kitap okuyacağım. On dan sonra da yatarak hiç olmazsa bir saat kadar iyice dinleneceğim. Akşama doğru da biraz dolaşacağım."

İhtiyar Bayan Boynton, Lennox'un yardımıyla ağır ağır ayağa kalktı. Yaşlı kadın bir an öyle durdu. Sonra da, "Bugün öğleden sonra hepiniz dolaşmaya çıkın..." dedi.

Çocuklarının yüzünde beliren hayret ifadeleri bir bakıma pek gülünçtü belki. "Fakat... sen ne yapacaksın, anne?"

"Benim hiçbirinize ihtiyacım yok. Oturup kitap okumayı tercih ediyorum. Yalnız Ginevra'nın yatıp uyuması iyi olur."

"Ben yorgun değilim ki, anne. Ben de onlarla gitmek istiyorum."

"Hayır, sen *yorgunsun*. Başın da ağrıyor. Kendine bakmalısın. Gidip yat ve uyu. Ben senin ne yapman lazım geldiğini çok iyi biliyorum."

"Ben... ben..." Başını arkaya atmış olan kız isyan dolu gözlerle annesine baktı. Sonra da yavaşça başını önüne eğdi.

Ölümle Randevu

Bayan Boynton, "Çok gülünçsün," diye mırıldandı. "Haydi... Çadırına git artık."

Ağır ağır ayaklarını vura vura büyük çadırdan çıktı. Diğerleri de onun peşinden gittiler.

Miss Pierce başını salladı. "Vay vay vay... Çok acayip insanlar. Annelerinin rengi pek tuhaf. Mor adeta. Herhalde kalp hastası. Bu sıcakta bir hayli rahatsız oluyor tabii."

Sarah, *kadın bu akşamüzeri hepsini özgür bıraktı*, diye düşünüyordu. *Raymond'un benimle konuşmak istediğini biliyor. Neden bu şekilde davranıyor? Bu bir tuzak mı*, diye düşündü.

Yemekten sonra çadırına gidip temiz keten elbisesini giyerken hâlâ bu meseleyi düşünüp endişeleniyordu. Dün gecedен beri Raymond'a karşı beslediği hisler iyice yoğunlaşmış, ona karşı duyduğu şefkate genç adamı koruma arzusu da karışmıştı. Demek aşk dedikleri buydu. Bu başkası adına duyulan endişe... Sevilen insanın ne olursa olsun ıstırap çekmesine engel olmak arzusu... Evet, Sarah, Raymond Boynton'u seviyordu. Aziz George'la Ejderha Efsanesi'nin tersiydi bu. Kurtarıcı o, Raymond ise zincire vurulmuş kurbandı. Bayan Boynton da ejderhaydı tabii. Birdenbire dostça müşfik bir tavır takınması Sarah'nın fena halde şüphelenmesine neden olan bir ejderha.

Sarah büyük çadıra girdiğinde saat üçü çeyrek geçiyordu.

Lady Westholme bir sandalyeye oturmuştu. Havanın çok sıcak olmasına rağmen yine de o Harris tüvit eteğini giymişti. Kucağında ise komisyonlardan birinin raporu vardı. Dr. Gerard ise çadırının yanında durmakta olan Miss Pierce'le konuşuyordu. Kadının elinde, *Aşkı Arayanlar* adlı bir kitap vardı. Bunun üzerindeki kapakta romanın ihtiras ve yanlış anlaşılmayla ilgili heyecanlı bir eser olduğu belirtilmekteydi.

Agatha Christie

Miss Pierce, "Yemekten hemen sonra yatmanın pek doğru olmadığını sanıyorum," diye açıkladı. "Bence bu insanın sindirim sistemine dokunur. Büyük çadırın gölgesi bir hayli serin. Orası hoşuma gitti doğrusu... bu yaşlı kadının yukarıda, güneşte oturması doğru mu?"

Hepsi de önlerinden yükselen kayaların tepesine baktılar. Bayan Boynton, bir gece önce yaptığı gibi mağarasının kapısında oturuyordu. Hiç kımıldamayan kadın yine biçimsiz bir Buda heykeline benziyordu. Etrafta başka canlı yoktu. Kampta çalışanlar uykuya dalmışlardı. Biraz ileride bir grup ağır ağır yürüyordu.

Dr. Gerard mırıldandı. "Sevgili anneleri ilk kez onların kendi başlarına eğlenmelerine izin verdi. Herhalde kadın yeni bir kötülük hazırlıyor."

Sarah, "Biliyor musunuz ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

"İkimiz de çok şüpheciyiz. Gelin, okul kaçaklarına katılalım."

Miss Pierce'i heyecanlı romanıyla baş başa bırakarak ilerlediler. Vadideki dönemeci geçtikten sonra ağır ağır yürümekte olan diğer gruba yetiştiler. Boyntonların ilk defa neşeli ve kaygısız bir halleri vardı.

Lennox, Nadine, Carol ve Raymond, neşeli bir gülümsemeyle yüzü aydınlanmış olan Jefferson Cope... Sarah'yla Gerard onlara katıldıktan biraz sonra hepsi de neşeyle gülüp konuşmaya başladılar.

Birdenbire hepsi de çılgınca bir neşeye kapılmışlardı. Hepsi de bunun kaçamak bir zevk olduğunu, bu çalınmış anların zevkini iyice çıkarmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Sarah'yla Raymond diğerlerinden ayrılmadılar. Özellikle... Sarah, Carol'la Lennox'un yanında yürümeye başladı. Hemen arkalarından gelen Raymond

Ölümle Randevu

ise Dr. Gerard'la konuşuyordu. Nadine'le Jefferson Cope biraz arkadan gelmekteydiler.

Grubu dağıtan Fransız oldu. Adam birkaç dakikadan beri kesik kesik konuşmaktaydı. Birdenbire durakladı. "Hepinizden de özür dilerim. Korkarım geri dönmem lazım."

Sarah, ona baktı. "Rahatsız mısınız?"

"Evet, ateşim var. Öğle yemeğinde başladı."

Genç kız, onu dikkatle süzdü. "Sıtmaya mı yakalandınız?"

"Evet. Gidip kinin alacağım. Bunun ciddi bir kriz olmadığını umarım. Bu sıtma bana Kongo'ya yaptığım bir yolculuktan miras kaldı."

Sarah, "Ben de sizinle geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır, hayır. İlaç çantam yanımda. Ne iç sıkıcı bir şey bu! Haydi, haydi. Siz gezintinize devam edin." Dönerek hızla kampa doğru yürümeye başladı.

Sarah bir an tereddütle Fransızın arkasından baktı. Sonra da Raymond'la göz göze geldi. Genç adama gülümserken Dr. Gerard'ı unutmuştu bile.

Bu kez Carol, Nadine, Sarah, Lennox, Jefferson Cope ve Raymond birlikte ilerlediler.

Sonra nasıl olduysa Sarah'yla Raymond gruptan ayrıldılar. Yürümeye devam ederek kayaların yanından dolaştılar, taşların üzerinden atladılar. Sonunda gölgeli bir yerde dinlenmeye karar verdiler.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Raymond, "Adınız nedir?" diye sordu. "Soyadınızın King olduğunu biliyorum. Küçük isminizi öğrenmek istiyorum."

"İsmim Sarah."

"Sarah... Sarah... sana böyle hitap edebilir miyim?"

Agatha Christie

"Tabii."

"Sarah, bana kendinden söz eder misin?"

Genç kız kayaya yaslanarak, konuşmaya başladı. Yorkshir'daki evini, köpeklerini, onu büyüten teyzesini anlattı. Sonra da Raymond kesik kesik konuşarak genç kıza kendi hayatından söz etti.

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Elleri birbirini buldu. Böyle çocuklar gibi el ele oturdular. Garip bir şekilde çok mutluydular.

Güneş, ufka doğru alçalırken Raymond kımıldandı.

"Ben şimdi geri döneceğim. Hayır, hayır, seninle birlikte değil. Kampa tek başıma gitmek istiyorum. Söylemem ve yapmam gereken bir şey var. Eğer bunu yapabilirsem... kendi kendime korkak olmadığımı ispat edersem o zaman... o zaman... sana gelmekten, yardımını istemekten utanmam. Bildiğin gibi yardıma ihtiyacım olacak. Herhalde senden borç almak zorunda bile kalacağım."

Sarah gülümsedi. "Gerçekçi olmana sevindim. Bana her zaman güvenebilirsin."

"Ne yapacaksın?"

Genç adamın çocuksu yüzünde birdenbire çok sert bir ifade belirdi. Raymond Boynton, "Cesaretimi kanıtlamalıyım," diye bağırdı. "Bunu ya şimdi yapabilirim ya da hiç yapamam..."

Sonra birdenbire dönerek hızla uzaklaştı.

Sarah tekrar kayaya yaslanarak onun gidişini seyretti. Genç adamın sözlerindeki belirsiz bir şey kızın endişelenmesine neden olmuştu. O anda son derecede heyecanlı, sinirli ve samimi bir hali vardı. Sarah bir an, keşke ben de onunla beraber gitseydim, diye düşündü.

Sonra da bu arzusundan dolayı kendi kendisine kızdı. Raymond, tek başına hareket etmek, bu yeni bulduğu cesaretini dene-

Ölümle Randevu

mek istemişti. Bu onun hakkıydı. Fakat genç kız, "Ümit ederim cesareti son dakikada kırılmaz," diye dua etti.

Sarah kampın yakınlarına geldiği sırada güneş de batıyordu. Daha yaklaştıkça o sönük ışıktaki Bayan Boynton'un hâlâ mağaranın kapısında oturmakta olduğunu gördü. Genç kız o hareketsiz, korkunç kadını görünce hafifçe ürperdi... Aşağıdaki patikadan hızla ilerleyerek, ışıkları yakılmış olan büyük çadıra girdi.

Lady Westholme mavi bir kazak örüyordu. Miss Pierce bir masa örtüsüne uçuk mavi mineler işliyordu. Ayrıca Lady Westholme'un boşanma kanunu hakkındaki fikirlerini de dinlemekteydi. Hizmetkârlar içeriye girerek, akşam yemeği için sofrayı hazırlamaya başladılar. Boyntonlar diğer uçtaki branda bezinden yapılmış sandalyelere oturmuş kitap okuyorlardı. Sonra Mahmut ortaya çıktı. Şişman adamın vakur bir hali vardı. Hepsine sitem etti. Çaydan sonra gezinti tertiplemişlerdi ama kampta kimseleri bulamamışlardı. Program altüst olmuştu artık. Halbuki onlara Nabate mimarisinden örnekler göstermek istemişti.

Sarah telaşla hepsinin de çok güzel saatler geçirdiklerini söyledi. Sonra da yıkanmak için kendi çadırına gitti. Tekrar geri dönerken bir an Dr. Gerard'ın çadırının kapısının önünde durarak yavaşça seslendi. "Doktor... Doktor..."

Fransız cevap vermedi. Genç kız kapıyı yavaşça açarak içeriye baktı. Doktor yatağında hareketsiz yatıyordu. Sarah, onun uyuduğunu düşünerek sessizce geriledi.

Bir hizmetkâr genç kızın yanına gelerek, büyük çadırı işaret etti. Yemek hazırды anlaşılan. Genç kız o tarafa doğru ilerledi. Dr. Gerard'la ihtiyar Bayan Boynton'dan başka herkes masanın başına geçmişti. Yaşlı kadına yemeğin hazır olduğunu haber vermesi için bir hizmetkâr yolladılar. Sonra birdenbire dışarıda bir gürültü ol-

Agatha Christie

du. Fena halde korktukları anlaşılan iki Bedevi telaşla içeriye dalarak, rehberle Arapça, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlattılar.

Mahmut korkuyla onlara baktıktan sonra dışarı çıktı. Sarah da içinden gelen sese uyarak adamın yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Mahmut cevap verdi. "Şu ihtiyar kadın... Abdül, onun hasta olduğunu... yerinden kımlıdayamadığını söyledi."

"Ben de gelip bakayım." Sarah adımlarını sıklaştırdı.

Mahmut'un peşi sıra kayaya tırmanarak, dar patikadan ilerledi. Sonunda sandalyede oturmakta olan şişman kadının yanına geldiler. Sarah eğilerek Bayan Boynton'un şiş elini tuttu. Nabzını aradı.

Tekrar doğrulduğu zaman yüzü bembeyaz kesilmişti.

Dönerek büyük çadıra gitti. Bir an kapıda durarak, masanın diğer ucundaki gruba baktı. Konuşmaya başladığı zaman kendi sesini tanıyamadı.

"Çok üzgünüm..." Kendini zorlayarak ailenin reisine, yani Lennox'a hitap etmeye çalıştı. "Anneniz ölmüş, Bay Boynton."

Sonra merakla, sanki çok uzaklardaymış gibi bu haberden sonra özgürlüğüne kavuşan beş kişiye baktı.

İKİNCİ KISIM

Bölüm 1

Albay Carbury masada karşısında oturan misafirine bakarak gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Cinayetin şerefine içiyorum."

Hercule Poirot'nun gözlerindeki pırıltıdan bu sözlerden pek hoşlandığı anlaşılıyordu. Amman'a geldiği zaman Albay Carbury'yi bulmuş ve ona Albay Race'den getirdiği mektubu vermişti. Carbury, Haberalma servisindeyken birlikte çalıştığı eski dostu Race'in öve öve göklere çıkardığı bu dünyaca meşhur dedektifi hep merak ederdi. Race, Shaitana cinayetinden söz ederken, "Sonuca psikolojik yollardan ulaştı," diye yazmıştı.

Carbury biraz dökülmüş olan kır bıyıklarını burarak, "Size bu ülkeyi yakından tanıtmalıyız," dedi. Orta boylu, şişmanca dalgın bakışlı mavi gözlü, kabak kafalı, buruşuk elbiseli bir adamdı. Onda bir asker hali yoktu. Hatta Carbury'nin çok zeki bir insan olduğuna bile inanmak güçtü. Hiç kimse onun ne kadar otoriter olduğunu ilk karşılaşmalarında anlayamazdı. Halbuki bu bölgenin en nüfuzlu ve kudretli adamıydı Carbury. "Yavaş mesela... Böyle şeyler sizi ilgilendirir mi?"

"Beni her şey ilgilendirir."

Agatha Christie

Carbury, "Evet," diye mırıldandı. "İnsan hayatı böyle karşılamalı işte." Bir an durdu. "Size bir şey soracağım... Mesleğinizle ilgili bazı meselelerin sizi adeta kovaladığı oldu mu?"

"*Pardon?*"

"Şey... Bunu daha açıkça sorayım. Cinayetle bir süre olsun uğraşmamaya karar vererek, seyahate çıktığınız ve... gittiğiniz yerde bir sürü cesetle karşılaştığınız oluyor mu?"

"Evet... Böyle olaylar çok oldu."

"Hım..." Albay Carbury'nin yüzünde daha da dalgınca bir ifade belirdi. Sonra da kendisini toplayarak başını kaldırdı. "Şu ara bir cesetle karşılaştım. Bu mesele hiç hoşuma gitmedi."

"Öyle mi?"

"Evet, burada Amman'da. Yaşlı bir Amerikalı kadın. Ailesiyle Petra'ya gitmiş. Yolculuk bir hayli yorucudur. Üstelik hava bu mevsimde beklenmeyecek kadar sıcak. Yaşlı kadın kalp hastasıymış. Yolculuk onu tahmininden daha fazla yormuş. Kalbi buna dayanamamış ve ölmüş."

"Amman'da mı olmuş bu?"

"Hayır, Petra'da."

"Ya..."

"Durum çok normal. Böyle bir ölüm imkân dahilindeymiş. Şüpheli bir şey de yok. Yalnız..."

"Evet? Yalnız..."

Albay Carbury kabak kafasını kaşıdı. "Fakat bana kadını ailesi ortadan kaldırmış gibi geliyor."

"Hım... Peki böyle düşünmenizin sebebi nedir?"

Albay Carbury doğrudan doğruya cevap vermedi.

"Kadın kötü huylu biriymiş. Kimse onun ölümünü önemli bir kayıp saymamış. Hatta hemen hemen herkes onun ortadan kalk-

Ölümle Randevu

masının iyi bir şey olduğunu düşünmüşler. Tabii ailenin fertleri birbirlerini tuttukları ve gerektiğinde yalan söyledikleri takdirde hiçbir şey ispat edemeyiz. Ben bir karışıklık, milletlerarası bir mesele çıkmasını da istemiyorum. En kolayı bu olaya kapanmış gözüyle bakmak. Zaten elimizde kanıt da yok. Vaktiyle bir doktorla ahabap olmuşum. Bana bazı hastalarının öbür dünyaya gitmelerinin akrabaları tarafından daha kolaylaştırıldığından... daha çabuklaştırıldığından bazen şüphe ettiğini anlatmıştı. 'Fakat insanın elinde kesin kanıt olmayınca, susmaktan başka çare yoktur, demişti. Aksi takdirde müthiş bir rezalet olur. İddialarınızı ispat edemezsiniz. Üstelik bu yüzden çok kimse çalışkanlığınıza dürüstlüğünüze aldirmayarak, aleyhinize döner.' Adam bu sözlerinde haklıydı tabii. Fakat..." Başını tekrar kaşdı. "Ben düzenli bir adamımdır."

Albay Carbury'nin kravatı sol kulağının altına kadar kaymıştı. Ceketi yırtık ve lekeliydi. Buna rağmen Hercule Poirot gülmedi. Zira Albay Carbury'nin kafasının içerisinde ne kadar düzenli olduğunu sezmişti. Gerçekler dikkatle sıraya dizilmişti. İntibalar da öyle...

Carbury tekrarladı. "Evet, ben düzenli bir adamımdır." Hafifçe elini salladı. "Karışık işlerden hiç hoşlanmam."

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. Durumu anlıyordu. "Orada doktor yok muymuş?" diye sordu.

"Varmış. Hem de iki doktor. Fakat biri sıtma nöbeti tuttuğu için yatıyormuş. Diğerisi ise genç bir kız. Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş sanırım. Tabii kızın işini bildiğinden eminim. Yaşlı kadının ölümünde hiçbir acayiplik yokmuş. Kalbi sağlam değilmiş. Bir süredir kalp ilacı almaktaymış. Yani kadının birdenbire ölüvermesi öyle şaşılacak bir şey değilmiş."

"O halde, dostum, sizi endişelendiren nedir?"

Agatha Christie

Albay Carbury yorgun ve endişeli mavi gözlerini ona dikti. "Theodore Gerard adlı bir Fransızdan söz edildiğini duydunuz mu hiç?"

"Tabii. Seçtiği meslekte çok tanınmış bir adam."

Albay Carbury içini çekti. "Delilerle uğraşıyor. Eğer dört yaşındayken gündelikçi kadına âşık olursanız, otuz sekizine geldiğiniz zaman Canterbury Başpiskoposu olduğunuzu iddiaya kalkarmışsınız. Doğrusu bütün bunlara hiç aklım ermiyor. Ama bu adamlar meseleyi insanı inandıracak bir şekilde izah ediyorlar."

Poirot gülümsedi. "Gerçekten Dr. Gerard sebebi derinliklerde olan bazı sinir hastalıkları doktoru. Petra'da olan olay hakkında da bununla ilgili bazı şeyler mi söyledi?"

Albay Carbury sinirli bir şekilde başını salladı. "Hayır, hayır. Öyle şeyler söyleseydi aldırılmazdım bile. Tabii bunların doğru olduğuna inanmadığımı sanmanızı istemem. Fakat bunlar sadece benim anlayamadığım şeyler. Yanımda çalışan Bedevilerden biri çölün ortasında arabadan indiği, eliyle etrafı yokladıktan sonra nereden olduğunuzu söylediği zaman da aynı şaşkınlığı duyarım. Aslında büyüyle, sihirle ilgili bir şey değildir bu. Fakat yine de insana öyle gelir... Hayır, Dr. Theodore Gerard'ın anlattıkları gayet basit. O sadece birkaç gerçeği açıkladı. Eğer bu mesele sizi ilgilendiriyorsa, gerçekten bu olay sizi ilgilendiriyor mu?"

"Evet, evet..."

"Bravo. Telefon edip Gerard'ı buraya çağırayım. Olayı size kendisi anlatsın."

Albay bu iş için emir erlerinden birini yolladıktan sonra Poirot, "Kaç kişilik bir aile bu?" diye sordu.

"Ailenin adı Boynton. Aslında dört kardeşler. Büyüklerin ikisi de erkek. Bunlardan biri evli. Karısı hoş bir kadın. Sakin ve makul

Ölümle Randevu

bir insana benziyor. Sonra iki kız var. Her ikisi de çok güzel. Yalnız başka başka tipler. En küçükleri biraz sinirli gibi. Hoş belki de buna annesinin ani ölümü neden oldu."

"Boynton..." Poirot kaşlarını kaldırdı. "İşte bu garip, çok garip..."

Carbury gözlerini merakla kıсарak ona baktı. Fakat Poirot başka bir şey söylemeyince sözlerine devam etti. "Annelerinin çekilmez bir kadın olduğu anlaşılıyor. Çocuklarını hiç yanından ayırmaz, onlara türlü türlü emirler verir, her kaprisinin yerine getirilmesini istermiş. Para da ondaymış zaten. Çocukların bir tek kuruşları bile yokmuş."

"Hah. Bütün bunlar çok ilgi çekici. Kadının parasını kimlere bıraktığı biliniyor mu?"

"Ben de bu soruyu... laf arasında şöyle bir sordum. Anlaşıldığına göre para, çocukların arasında eşit şekilde pay edilecekmiş."

Poirot başını salladı. Sonra da, "Sizce onlar bu işi hep birlikte mi yaptılar?" diye sordu.

"Bilmiyorum... İşte meselenin zor tarafı da bu. Bu işi hep birlikte mi yaptılar? Yoksa içlerinden birinin marifeti mi? Bilmiyorum. Belki de aslında bu arapsaçı gibi bir mesele. Sizinle açıkça konuşacağım. Profesyonel bir dedektif olarak bu konudaki fikrinizi öğrenmek istiyorum. Hah, Gerard da geldi."

Bölüm 2

Fransız hızlı fakat hiç de telaşlı olmayan adımlarla içeriye girdi. Albay Carbury'nin elini sıktıktan sonra dikkatli ve alaycı bir şekilde Poirot'ya bir göz attı.

Carbury, "Sizi Mösyö Hercule Poirot'yla tanıştırayım," dedi. "Kendisi benim konuğum. Onunla Petra'daki olaydan söz ediyorduk."

"Öyle mi?" Gerard, Poirot'yu çabucak tepeden tırnağa kadar süzdü. "Bu olay sizi ilgilendiriyor mu?"

Hercule Poirot ellerini açtı. "Ne yazık ki insan mesleğiyle ilgili şeylere burnuna sokmaktan kendini alamıyor."

Gerard mırıldandı. "Çok doğru."

Carbury sordu. "İçkiye ne dersiniz?" Bir bardağa viskiyle soda koyup bunu Dr. Gerard'a ikram etti. Sonra Poirot'ya bakarak soru sorarmış gibi içki sürahisini salladı. Belçikalı dedektif, istemem der gibi bir işaret yaptı. Albay Carbury tekrar oturarak, koltuğunu biraz öne doğru çekti. "Eh... Nerede kalmıştık?"

Poirot, Gerard'a baktı. "Bu konunun albayın hoşuna gitmediği anlaşılıyor."

Ölümle Randevu

Gerard eliyle anlamlı bir işaret yaptı. "Ve buna da ben sebep oldum. Şunu unutmayın Albay Carbury. Ben tamamen yanılmış olabilirim."

Carbury homurdandı. "Siz Poirot'ya olanları anlatın."

Dr. Gerard, Petra'ya gitmeden önce olan olaylardan kısaca söz etti. Boynton ailesinin fertlerini tarif etti. Onların duygusal baskılar altında olduklarından da söz etmeyi unutmadı. Poirot kendisini dikkatle dinliyordu.

Sonra Gerard, Petra'da geçirdikleri ilk güne geldi. Kampa nasıl döndüğünü anlattı. "Feci bir sıtma nöbeti tutmak üzereydi," diye açıkladı. "Onun için kendime damardan kinin vermek niyetindeydim. Bu doğal bir tedavi şeklidir."

Poirot durumu anladığını belirtmek ister gibi başını salladı.

"Nöbet feci bir şekilde başlamıştı. Çadırıma adeta sendeleyerek girdim. Önce ilaç çantamı bulamadım. Biri bunun yerini değiştirmişti. Sonunda onu buldum. Fakat bu kez de enjektörüm kayıptı. İğneyi bir süre aradım, sonra da bu işten vazgeçtim. Birkaç kinin hapı birden yutarak, kendimi yatağıma attım."

Gerard bir an durdu, sonra, "Bayan Boynton'un öldüğü güneş batana kadar fark edilmemiş. Sandalyesinde arkasına yaslanıp oturduğundan vücudunun biçiminde bir değişiklik olmamış. Onun öldüğünü uşaklardan biri altı buçukta kendisini yemeğe çağırmaya gittiği zaman anlamışlar."

Fransız, mağaranın yerini ve bunun büyük çadırdan ne kadar uzak olduğunu da bütün ayrıntılarıyla anlattı. "Doktor olan Miss King, cesedi muayene etmiş. Sıtma nöbetim tuttuğu için beni rahatsız etmek istememiş tabii. Zaten Bayan Boynton konusunda artık yapılacak bir şey de yokmuş. Bayan Boynton ölmüş. Hem de saatler önce."

Agatha Christie

Poirot mırıldandı. "Kadın kaç saat önce ölmüş?"

Gerard ağır ağır, "Miss King'in bu noktaya pek önem verdiğini sanmıyorum. Herhalde bunun önemli olduğunu düşünmedi bile," dedi.

Poirot, "Peki Bayan Boynton'u en son kim görmüş?" dedi. "Yani sağken demek istiyorum."

Albay Carbury hafifçe öksürerek önündeki resmi evrağa baktı. "Lady Westholme'la Miss Amabel Pierce, öğleden sonra dördü biraz geçte Bayan Boynton'a birkaç kelime söylemişler. Lennox Boynton saat dört buçukta annesiyle konuşmuş. Bayan Nadine Boynton ise beş dakika kadar sonra kayınvalidesiyle uzun uzun görüşmüş. Carol Boynton'da annesiyle bir ara konuşmuş ama bunun tam zamanını hatırlamıyor. Fakat diğerlerinin sözlerinden bu konuşmanın beşi on geçte yapıldığı anlaşıyor..."

"Ailenin Amerika'dan dostu olan Jefferson Cope, Lady Westholme ve Miss Pierce'le kampa dönerken Bayan Boynton'un uyuduğunu görmüş. Fakat kendisiyle konuşmamış. Bayan Boynton'u sağ olarak en son Raymond Boynton'un gördüğü anlaşıyor. Genç adam yürüyüşten döndükten sonra altıya on kala gidip annesiyle konuşmuş. Ceset bir uşağın saat altı buçukta yemeğin hazır olduğunu Bayan Boynton'a haber vermeye gittiği zaman bulunmuş."

Poirot, "Raymond Boynton, kendisiyle konuştuğundan sonra saat altı buçuğa kadar hiç kimse ihtiyar kadının yanına gitmemiş mi?" diye sordu.

"Anladığıma göre gitmemiş."

Poirot ısrar etti. "Fakat biri gitmiş olabilir. Öyle değil mi?"

"Sanmıyorum. Altıdan altı buçuğa kadar hizmetkârlar kampta sağa sola koşuyorlarmış. Yolcular, çadırlarına girip çıkıyorlar-

Ölümle Randevu

mış. Hiç kimse yaşlı kadının yanında birinin olup olmadığını fark etmemiş."

Poirot, "O halde Bayan Boynton'u sağ olarak en son gören Raymond," dedi.

Dr. Gerard'la Albay Carbury çabucak birbirlerine baktılar. Albay parmaklarını masaya vurmaya başladı. "İşte mesele ondan sonra karışıyor ya. Devam edin, Gerard. Bu sizin hikâyeniz."

Fransız, "Demin de söylediğim gibi," diye mırıldandı. "Sarah King, Bayan Boynton'u muayene ettiği zaman ölüm zamanını kesin şekilde tespit etmek gereğini duymamış. Genç kız, sadece Bayan Boynton'un bir süre önce ölmüş olduğunu söylemiş. Fakat ertesi gün, bazı kişisel sebepler dolayısıyla meseleyi incelediğim ve Bayan Boynton'u sağ olarak en son oğlu Raymond'un altıya doğru görmüş olduğunu söylediğim zaman Miss King beni hayrete düşüren bir şey söyledi. Kesin bir tavırla, 'Bu imkânsız, dedi.' Bayan Boynton herhalde o saatte çoktan ölmüştü."

Poirot kaşlarını kaldırdı. "Garip... Çok garip... Peki Raymond Boynton bu konuda ne söyledi?"

Albay Carbury birdenbire, "Raymond annesinin sağ olduğuna yemin ediyor," diye bağırdı. Annesine gitmiş ve, 'Ben döndüm,' demiş. 'Güzel saatler geçirmiş olduğunu umarım.' Veya buna benzer birtakım laflar etmiş. Kadın ise, 'Evet, evet...' diye homurdanmış. Raymond Boynton da dönüp çadırına gitmiş."

Poirot şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Garip... Çok garip... Bana bir şey söyler misiniz? O zaman ortalık alacakaranlık mıymış?"

"Güneş henüz batıyormuş."

Poirot tekrarladi. "Garip... Çok garip... Ya siz, Dr. Gerard cesedi ne zaman gördünüz?"

"Ancak ertesi gün. Saat tam dokuzda."

Agatha Christie

"Peki sizce kadın ne zaman ölmüş."

Fransız omuzlarını silktilti. "Aradan bir süre geçtikten sonra zaman tayini zordur. Mecburen arada birkaç saat farkı olur. Eğer beni şahit olarak çağırıp yemin ettirseslerdi, 'Kadının on iki saat önce ölü olduğu kesin,' derdim. 'Fakat o en erken on sekiz saat önce can vermiş.' Tabii bunun da bir faydası olmazdı."

Albay Carbury, "Devam edin, Gerard," dedi. "Geri kalanını da anlatın."

Dr. Gerard, "Ertesi sabah kalktığım zaman," diye mırıldandı. "Enjektörümü buldum. Tuvalet masamdaki bazı şişelerin arkasındaydı." Fransız öne doğru eğildi. "Tabii siz iğneyi bir gün önce görmemiş olduğumu söyleyebilirsiniz. Nöbet tutmuştu, tepeden tırnağa kadar titriyordum. İnsan çok zaman aradığı bir şeyi burnunun dibinde olmasına rağmen yine de bulamaz. Ben size sadece şunu söyleyebilirim: O enjektörün bir gün önce orada olmadığından eminim."

Carbury, "Hepsi bu kadar değil," dedi.

"Evet... Geriye iki mesele daha kaldı. Bence bunlar çok önemli. Ölen kadının bileğinde bir iz vardı. Bir enjeksiyon iğnesinin bırakabileceği deliğe benzeyen bir iz. Kızı buna bir toplu veya çengel iğnenin sebep olduğunu söylüyor..."

Poirot kımıldandı. "Hangi kızı?"

"Büyük kızı Carol."

"Anlıyorum. Lütfen devam edin."

"Son bir şey daha var. İlaç çantamı araştırırken yanımdaki 'digotoksin'in bir hayli azalmış olduğunu fark ettim."

Poirot, "Digotoksin kalp hastalıklarında kullanılan bir zehirdir, değil mi?" diye sordu.

Ölümle Randevu

"Evet. Bu, '*digitalis purpurea*'dan -yani alelade yüksükotundan çıkarılır. 'Dört madde elde edilir bundan. *Digitalin- Digitonin... Digitalin... Digitoksin...*' Bunlar içerisinde *digitoksin*, *digitalis* yapraklarından çıkarılan en kuvvetli zehir sayılır. Kropp'un tecrübelerine göre bu *digitalin* ve *digitlein*'den altı ile on kez daha tesirlidir."

"Büyük dozda digitoksin ne yapar?"

Dr. Gerard ciddi bir tavırla, "Enjeksiyonla damara verilerek aniden kana karışan digitoksin kalbi felce uğratarak ani ölüme sebep olur. Dört miligram zehrin bir insanı öldürmeye yeterli geldiğinden bahsedilir."

"Bayan Boynton kalp hastasıydı, değil mi?"

"Evet. Aslında o da içinde *digitalis* olan bir ilaç alıyordu."

Poirot, "İşte," dedi. "Bu çok ilgi çekici."

Carbury, "Yani, kadının ölümüne fazla doz ilaç mı neden oldu, demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Orası öyle. Ama ben başka bir şeyi daha kast ettim."

Dr. Gerard, ona baktı. "Bir bakıma *digitalisin*in vücutta toplandığı söylenebilir. Ama belirli bir iz bırakmadığı için ölüm nedeni anlaşılmaz."

Poirot takdirle başını salladı. "Çok zekice bir buluş. Çok zekice bir buluş. Jüriyi, cinayet işlendiğine ikna etmek kolay olmayacak. Fakat size şunu söyleyeyim beyler. Eğer bu bir cinayetse, gerçekten zekice işlenmiş bir cinayet. Enjektör yerine konulmuş. Cedin aldığı ilacın içinde zaten kullanılan zehirden varmış. Hata veya kaza ihtimali çok fazla. Evet, bu işe karışan insan çok zeki. Düşünmüş, taşınmış, çok dikkatli davranmış."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Belçikalı dedektif başını kaldırdı. "Buna rağmen bir tek şey beni şaşırtıyor."

Agatha Christie

"Nedir o?"

"Enjektörün çalınması."

Dr. Gerard çabucak alındı. "Onu çadırımdan almışlardı."

"Aldılar ve iade ettiler. Öyle mi?"

"Evet."

Poirot, "Acaba," dedi. "Çok garip... Halbuki diğer ayrıntı çok uyuyor."

Albay Carbury merakla ona baktı. "E? Siz bu işlerin doktorusunuz. Bu mesele hakkındaki fikriniz nedir? Bu gerçekten bir cinayet mi?"

Poirot elini kaldırdı. "Bir dakika. Henüz oraya gelmedik. Daha dikkate alınacak bazı kanıtlar var."

"Hangi kanıtlar? Her şey size anlatıldı."

"Ah! Bu benim, Hercule Poirot'un size açıklayacağı bir kanıt." Başını salladı. Sonra da karşısındakilerin yüzündeki hayret dolu ifadeyi fark ederek, yavaşça güldü. "Evet, gerçekten gülünç. Bu meseleyi tutup bana anlattınız. Şimdi de ben size bilmediğiniz bir olaydan bahsedeceğim. Mesele şu. Bir gece Süleyman Oteli'nde, camın kapalı olup olmadığını anlamak için pencereye doğru gittim..."

Carbury sordu. "Kapalı mı, yoksa açık mı?"

Poirot kesin bir tavırla, "Kapalı olup olmadığına bakmak için," diye cevap verdi. "Cam açıktı. Kapatmak için ilerledim. Tam elimi tokmağa attığım sırada birinin konuştuğunu duydum. Duyduğum tatlı, alçak ve berrak bir sestti. Fakat heyecanla titriyordu. Kendi kedime, 'Bu sesi tekrar duyduğum zaman hemen tanırım,' dedim. Peki görmediğim bu kişi ne anlatıyordu? O ne diyordu biliyor musunuz? *'Anlıyorsun değil mi? Onun muhakkak öldürülmesi lazım!'*"

Ölümle Randevu

Bir an durdu. Tabii o sırada bu sözlerin bir cinayetle ilgisi olabileceğini düşünmedim. Bir roman veya piyes yazarının konuştuğunu sandım. Fakat şimdi... *bundan pek emin değilim*. Yani sözlerin bir eserle ilgili olduğunu sanmıyorum."

Tekrar sustu. "Baylar, size şunu söyleyeceğim. Bu sözleri daha sonra otelin holünde gördüğüm bir gencin söylediğinden *eminim*. Şefgarsona onun kim olduğunu sorunca adının Raymond Boynton olduğunu haber verdi."

Bölüm 3

"Bu sözleri Raymond Boynton mu söyledi?" Fransız hayretle bağırmıştı.

Poirot sakın sakın sordu. "Psikoloji açısından sizce imkânsız bir şey mi bu?"

Gerard başını salladı. "Hayır, bunu iddia edemem. Bu sözlerinizin beni şaşırttığını itiraf ederim. Bu hayretimin sebebi aslında Raymond Boynton'un tam şüphelenilecek bir insan olması. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Albay Carbury, "Ah bu psikologlar!" der gibi içini çekti. Sonra da, "Mesele şimdi şu," diye mırıldandı. "Bu konuda ne yapacağız?"

Gerard omuzlarını silkti. "Doğrusu ne yapabileceğinizi bilmiyorum. Kanıtlar kesin değil. Cinayet işlendiğinden emin olabilirsiniz. Fakat bunu ispat etmek çok güç olacak."

Albay Carbury, "Anlıyorum," dedi. "Cinayet işlendiğinden şüphe edeceğiz, fakat yerimizden kıımıdamayarak, rahat rahat oturacağız. İşte bu hoşuma gitmiyor. "Sanki bu durumu değiştirilmiş gibi daha önce söylediği sözleri tekrarladı. "Ben intizamlı bir adamım."

"Biliyorum, biliyorum." Poirot anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Bu meselenin aydınlanmasını istiyorsunuz. Ne olduğunu... na-

Ölümle Randevu

sıl olduğunu bilmek arzusundasınız. Ya siz Dr. Gerard? Siz, yapacak bir şey olmadığını... kanıtların kesin sayılmayacağını söylediniz. Bu herhalde doğru. Fakat meselenin burada kapanmasını istiyor musunuz?"

Gerard ağır ağır, "Kadın zaten hastaydı," diye cevap verdi. "Herhalde kısa bir zaman sonra ölürdü. Bir hafta, bir ay, bir sene sonra..."

Poirot ısrar etti. "Demek bu durum sizi tatmin ediyor?"

Gerard devam etti. "Kadının ölümünün... nasıl anlatayım bilmem ki?... toplum için faydalı bir şey olduğundan hiç şüphe yok. Bu sayede ailesi özgürlüğüne kavuştu. Böylece hepsi de gelişecekler. Zira yanılmıyorsam hepsi de zeki ve iyi huylu kimseler. Artık topluma yararlı birer insan olacaklar. Bence Bayan Boynton'un ölümünün herkese faydası var."

Poirot tekrarladı. "Demek bu durum sizi tatmin ediyor?"

"Hayır." Dr. Gerard aniden yumruğunu masaya vurdu. "Sizin tabirinizi kullanayım. Bu durum beni tatmin etmiyor. Ben hayatı korumak isterim. Ölümü çabuklaştırmayı değil. Bu yüzden bilincim bu kadının ölümünün çok iyi bir şey olduğunu tekrarlamasına rağmen, bilinçaltım bu hale isyan ediyor. *Bir insanın zamanı gelmeden ölmesi hiç de hoş bir şey değil, baylar.*"

Poirot güldü. Sabırla bekleyip Gerard'ın ağzından aldığı bu cevap onu memnun etmişti. Tatmin olmuş bir halde arkasına yaslandı.

Albay Carbury sakın sakın, "O cinayetten hoşlanmıyor," dedi. "Çok doğru. Ben de öyle."

Ayağa kalkarak bir bardağa bol bol viski koydu. Üzerine soda doldurdu. Misafirinin bardağı hâlâ doluydu. Tekrar konuya dönerek, "Şimdi..." diye başını salladı. "Bu meseleyi konuşalım. *Bu ko-*

Agatha Christie

nuda yapabileceğimiz bir şey var mı? Durum hoşumuza gitmiyor. Fakat sessiz sedasız her şeye katlanmak zorunda kalacağız. Eğer işin içyüzünü ortaya çıkaramayacaksak, boş yere rezil olmayalım."

Gerard öne doğru eğildi. "Profesyonel bir dedektif olarak bu konudaki fikriniz nedir? Sonuçta siz de bir uzmansınız."

Poirot konuşmadan önce bir süre düşündü. Masadaki bir iki tablanın yerini düzeltti. Kullanılmış, yanmış kibritleri sıraya dizdi.

"Albay Carbury, Bayan Boynton'u *kimin öldürdüğünü* öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? Yani... kadın öldürülmüşse... doğal bir şekilde ölmemişse... Onun *ne zaman* ve *nasıl* öldürüldüğünün ortaya çıkarılmasını arzu ediyorsunuz. Yani işin içyüzünün ortaya çıkmasını istiyorsunuz."

"Evet. Bunu çok istiyorum," dedi Carbury.

Hercule Poirot ağır ağır, "Bunu öğrenmemeniz için bir sebep yok ki," dedi.

Dr. Gerard şaşkınlıkla ona bakakaldı.

Albay Carbury'nin ise yüzünde hafif bir ilgi belirmişti. "Ya... Demek böyle düşünüyorsunuz? İşte bu çok ilginç. Peki gerçekten nasıl öğreneceksiniz?"

"Kanıtları metodlu bir şekilde inceleyerek. Mantık yoluyla..."

Albay Carbury, "Pekâlâ," dedi.

"Tabii psikolojik imkânların üzerinde de duracağız."

Carbury atıldı. "Bu da Dr. Gerard'ın işine gelir herhalde. Kanıtları inceleyip mantıklı bir şekilde düşündükten ve psikolojik imkânların üzerinde durduktan sonra, parmağınızı şaklatacak ve şap-kadan tavşan çıkaran bir sihirbaz edasıyla suçluyu yakalayacaksınız."

Poirot sakın sakın, "Eğer böyle yapamazsam," diye cevap verdi. "Çok şaşarım."

Ölümle Randevu

Albay Carbury bardağının üzerinden Hercule Poirot'ya baktı. Uçuk mavi gözlerindeki dalgın ifade değişmişti. Şimdi Belçikalıyı bakışlarıyla tartıyordu. Sonra bir şeyler mırıldanarak, bardağını masaya koydu. "Ne dersiniz, Bay Gerard?"

"Doğrusu başarıya ulaşacağınızdan şüpheliyim. Buna rağmen Mösyö Poirot'nun müthiş yetenekleri olduğunu biliyorum."

"Evet, ben çok yetenekliyim." Ufak tefek dedektif alçakgönüllülükle gülümsedi.

Carbury başını çevirerek öksürdü.

Poirot, "Önce şuna karar vermemiz lazım," diye başladı. "Bu bütün Boynton ailesi tarafından planlanıp tatbik edilen bir cinayet mi? Yoksa bu işi sadece içlerinden bir tek kişi mi yaptı? Eğer öyleyse Boyntonlardan hangisi suçlu olabilir?"

Dr. Gerard, "Biraz önce söylediklerinizi unutmayın," dedi. "Bence önce Raymond Boynton'un üzerinde durmalı."

Poirot başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim. İstmeden kulak misafiri olduğum sözler, onun ifadesi ile genç doktor hanımın ifadesi arasındaki çelişki Raymond Boynton'u şüpheliler listesinin başına geçirmemize yeterli gelecek. Bayan Boynton'u sağ olarak en son o görmüş. Tabii bu genç adamın kendi iddiası. Sarah King bu sözlerin aksini söylüyor. Bana bir şey açıkla mısınız? Onların ikisinin arasında duygusal bir ilişki var mı? Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Fransız başını salladı. "Orası muhakkak."

"Hah... Bu Miss King, pırıltılı siyah saçlı, iri ela gözlü, çok güzel ve azimli tavırlı bir genç kız mı?"

Dr. Gerard'ın yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. "Evet... Genç kızı çok güzel tarif ettiniz."

Agatha Christie

"Sanırım onu Süleyman Oteli'nde gördüm. Bu Raymond Boynton dediğiniz genç adamla konuştu. Kız uzaklaştıktan sonra Raymond adeta donmuş gibi kalakaldı. Sanki rüyaya dalmıştı. Bu yüzden asansörden çıkmama da engel oldu. Kendisine belki beş defa 'Pardon,' dedim. Beni neden sonra duydu." Poirot bir süre düşündü. "Onun için Miss Sarah King'in Bayan Boynton'un ölümü hakkındaki tıpla ilgili sözlerini kabul edeceğiz ama bu konuda da yine dikkatli davranacağız. Sonuçta onun da bu meseleyle bir ilgisi var." Bir an durdu. Sonra, "Dr. Gerard size göre," diye devam etti. "Raymond Boynton kolaylıkla cinayet işleyecek bir tip mi?"

Gerard ağır ağır cevap verdi. "Yani... önceden planlanan... soğukkanlılıkla işlenilecek bir cinayeti mi kast ediyorsunuz? Evet, bence bu imkân dahilinde. Fakat genç adamın o sırada müthiş bir manevi baskı altında olması lazım."

"Bu baskı var mıydı?"

"Hiç şüphemiz olmasın. Uzaklara yapılan bu yolculuk, bütün bu gençlerin hissettiği sinir gerginliğini ve altında inledikleri manevi işkenceyi daha belirli bir hale soktu. Kendi hayatlarıyla, diğerlerinininki arasındaki çelişkiyi iyice gördüler. Raymond Boynton'a gelince..."

"Evet."

"Genç adam, Sarah King'e âşık olduğu için durumu büsbütün güçleşti."

"Bu onun cinayet işleme arzusunu daha kuvvetlendirir miydi?"

"Tabii."

Albay Carbury öksürdü. "Bir dakika sözünüzü keseceğim. Şu duyduğunuz sözlerden söz etmek istiyordum. '*Anlıyorsun değil mi?*'

Ölümle Randevu

Onun muhakkak öldürülmesi lazım!" cümlelerinden. Genç adamın bunları birine söylemiş olması gerek."

Poirot, "İyi bir noktaya dokundunuz," dedi. "Bunu unutmuş değilim. Evet, Raymond Bonton kiminle konuşuyordu? Herhalde ailesinden biriyle. Fakat Boyntonlardan hangisiyle? Doktor, bize ailenin diğer fertlerinin ruhsal durumları hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

Gerard hemen cevap verdi. "Bence Carol Boynton'un durumu Roymond'unkinden farksızdı. Sinirli ve heyecanla karışık bir isyan hali. Fakat ortaya bir de seks meselesi çıkmadığı için onun durumu ağabeyisinininkinden daha az karışıktı. Lennox Boynton ise isyan devresini çoktan geçirmişti. Bir uyuşukluk içerisindeydi. Sanırım dikkatini bir tek meseleye vermekte bile güçlük çekiyordu. Gün geçtikçe kendi içine kapanmaktaydı. Tipik bir 'içine kapanık' insan modeli."

"Ya karısı?"

"Karısı yorgun ve bedbahttı. Fakat onun ruh krizi geçirmekte olduğunu gösterecek bir şey de yoktu. Bana kalırsa Nadine Boynton önemli bir karar vermek üzereydi."

"Nasıl bir karar?"

"Genç kadın, kocasını terk edip etmemek hususunda tereddütteydi." Gerard, Jefferson Cope'la yaptığı konuşmayı tekrarladı.

Poirot anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Peki, ya küçük kız? Adı Ginevra'dı değil mi onun?"

Fransızın yüzünde gayet ciddi bir ifade belirdi. "Bana sorarsanız genç kız akli dengesini kaybetmek üzere. Ginevra şizofreni arazıları göstermeye bağlanmış bile. Baskı altında tutulmaya dayanamayarak, kurtuluşu hayal âlemine dalmakta bulmuş. Daima tehlikeye içerisinde olduğunu sanıyor. Yani Ginevra, bir kralın kızı oldu-

Agatha Christie

ğunu, -düşmanlarının etrafını sardığını- hayatının tehlikede olduğunu iddia ediyor."

"Bu... tehlikeli mi?"

"Hem de nasıl! Sonu cinayete varan bir maninin başlangıcı bu. Bu şekilde ıstırap çeken biri muhakkak öldürür. Ama cinayet işleme arzusu duyduğundan değil. Sırf kendisini korumak için. Ölmemek için öldürür. Kendilerince bu davranışları son derecede mantıklı bir şeydir."

"Yani Ginevra Boynton'un annesini öldürmüş olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Evet. Fakat onun bu şekilde bir cinayet işleyecek bilgisi ve ustalığı olduğunu hiç sanmıyorum. Bu tip engelin sebep olduğu zekâ ve kurnazlık gayet açıktır. Ben, genç kızın daha 'gösterişli bir usul seçeceğinden hemen hemen eminim."

Poirot ısrar etti. "Fakat Ginevra da katil olabilir?"

Gerard, "Evet," diye itiraf etti.

"Peki ya sonra? Yani cinayet işlendikten sonra *aile bu işi kimin yaptığını anladı mı dersiniz?*"

Carbury beklenmedik bir şekilde, "Onlar bunu biliyorlar," diye bağırды. "Hallerinden bir şeyler saklamaya çalıştıkları o kadar belli ki."

Poirot mırıldandı. "Onlara sakladıkları şeyin ne olduğunu söyletiriz."

Carbury kaşlarını kaldırdı. "Onlara işkence mi edeceksin?"

"Hayır." Poirot başını salladı. "Sadece onlarla sakın sakın konuşacağım. Aslında insanlar size doğruyu söylediler. Çünkü bu daha kolaydır. Böylece kendilerini, -hayallerini zorlamaktan kurtulurlar. İnsanlar bir, iki, üç, dört yalan uydurabilir. Fakat durmadan dinlenmeden yalan söyleyemez. İşte böylece gerçek ortaya çıkar."

Ölümle Randevu

Carbury bu fikri beğenmişti. "Bakın bu iyi..." Sonra açık açık sordu. "Onlarla konuşacağınızı söylediniz. Yani... bu olayın soruşturmasını üzerinize alacak mısınız?"

Poirot başını eğdi. "Açık konuşalım. Siz gerçekten ortaya çıkmasını istiyorsunuz. Ben de bunu öğreneceğim. Fakat bunu ortaya çıkarsam bile yine de elimizde kanıt olmayabilir. Yani kanunların kabul edebileceği bir kanıt. Anlıyorsunuz?"

Albay Carbury, "Tabii," dedi. "Siz işin içyüzünü bana anlatın ondan sonra ben bu konuda nasıl hareket edeceğimize karar veririm. Tabii milletlerarası bir karışıklık çıkmaması da gerek. Neyse... Esrar çözülsün de..."

Poirot gülümsedi.

Carbury, "Bir şey daha var," diye devam etti. "Size fazla zaman veremem. Bu insanları burada uzun süre tutmam imkânsız."

Poirot sakın sakın cevap verdi. "Onları burada yirmi dört saat tutabilirsiniz. Size gerçeği yarın gece açıklayacağım."

Albay Carbury, ona dikkatle baktı. "Kendinizden çok eminsiniz değil mi?"

Poirot mırıldandı. "Ben kendimi bilirim..."

İngilizlerce hiç de hoş karşılanmayacak bu tavır Albay Carbury'nin fena halde canını sıktı. Adam gözlerini Belçikalı dedektiften kaçırarak, parmağıyla bıyığını düzeltti. "Pekâlâ... Her şey size bağlı artık."

Bölüm 4

Sarah King, Hercule Poirot'yu dikkatle süzdü. Belçikalı dedektifin yumurta biçimi kafasına, posbıyıklarına, haddinden fazla şık kıyafetine ve şüphe edilecek derecede siyah saçlarına baktı. Gözlerinde tereddüt dolu bir ifade belirdi.

"E, matmazel, beğendiniz mi bari?"

Sarah King, Poirot'nun gözlerindeki alay dolu bakışı görünce kıpkırmızı kesildi. Şaşkın şaşkın, "Anlayamadım..." diye mırıldandı.

"Beni iyice süzdünüz demek istedim."

Sarah hafifçe gülümsedi. "Siz de aynı şeyi bana yapabilirsiniz."

"Tabii. Bunu çoktan yaptığımdan da emin olabilirsiniz."

Genç kız çabucak dedektife baktı. Fakat Poirot sakın sakın bıyığını burup duruyordu. Sarah tekrar, *bu adam şarlatanın biri*, diye düşündü. Eski cesaretini bulmuştu. Koltuğunda daha dik oturarak, "Bu konuşmanın gayesini anlayamadım," dedi.

"Dr. Gerard açıklamadı mı?"

Sarah kaşlarını çatı. "Ben Dr. Gerard'ı anlayamıyorum. Galiba o..."

Belçikalı dedektif mırıldandı. "Danimarka'da kötü bir şeyler olduğunu düşünüyor... Görüyorsunuz ya? Ben Shakespeare'de bilirim."

Ölümle Randevu

Sarah'nın o anda Shakespeare'le uğraşacak hali yoktu. Elini salladı. "Mesele nedir?"

"İnsan bu olayın içyüzünü anlamak istiyor."

"Bayan Boynton'un ölümünden mi söz ediyorsunuz?"

"Evet."

"Boş yere yorulmuyor musunuz? Tabii siz profesyonel bir dedektifsiniz. Bu yüzden..."

Poirot, onun yerine cümleyi tamamladı. "Her olayda bir cinayet kokusu alıyorum."

"Evet... Belki..."

"Sizce Bayan Boynton'un ölümünde şüpheli bir taraf yok mu?"

Sarah omzunu silkti. "Mösyö Poirot, eğer Petra'ya gitseydiniz, yolculuğun ne kadar yorucu olduğunu anlardınız. Bu da kalp hastası olan bir kadın için hiç de iyi bir şey değildi."

"Mesele sizin için bu kadar basit demek?"

"Tabii. Onun için Dr. Gerard'ın tavrını anlayamıyorum. Onu sıtma nöbeti tutmuştu, durumdan haberi bile yoktu. Tabii onun benden kat kat üstün olduğunu biliyorum. Fakat bu konuda elinde en ufak bir kanıt yok. Eğer benim teşhisimi beğenmiyorlarsa, Kudüs'te otopsi yaptırabilirler."

Poirot bir süre sesini çıkarmadı. Sonra, "Henüz bilmediğiniz bir şey var, Miss King," dedi. "Dr. Gerard bundan size söz etmedi."

Sarah hemen sordu. "Nedir o?"

"Dr. Gerard'ın ilaç çantasından bir miktar digitoksin kaybolmuş."

"Ya?" Sarah çabucak meselenin bu yeni cephesini düşündü. Sonra da yine çabucak şüpheli noktaya parmağını bastı. "Dr. Gerard bundan emin mi?"

Agatha Christie

Poirot omzunu silkti. "Bildığınız gibi matmazel, bir doktor emin olmadan konuşmaz."

"Tabii, tabii. Ona şüphe yok ama o sırada Dr. Gerard'ın nöbeti tutmuştu."

"Orası öyle."

"İlaç ne zaman alınmış olabilir? Bunu biliyor mu?"

"Petra'ya ulaştığınız akşam ilaç çantasını açmış. Baş ağrıdığı için bir hap almak istiyormuş. Ertesi sabah hap kutusunu yerine koyduğu zaman bütün ilaçların tamam olduğunu görmüş. Bundan hemen hemen emin."

Sarah mırıldandı. "Hemen hemen..."

Poirot yine omuzlarını silkti. "Evet, ufak bir şüphe var. Her dürüst insan böyle bir şüphe eder. Fakat ne olursa olsun, kanıt yine önemli değil. Bence..."

Poirot yine genç kızın sözünü tamamladı. "Bu meseleyi soruşturmam gereksiz."

Sarah dönüp onun yüzüne baktı. "Gerçekten öyle."

Belçikalı dedektif gülümsedi. "Hercule Poirot'nun eğlenmek için bir ailenin hayatını altüst etmesi doğru mu?"

"Küstahlık etmek istemedim. Ama durum biraz da böyle değil mi?"

"Yani siz Boynton *ailesinin* tarafındasınız, matmazel."

"Öyle sanıyorum. Onlar bir hayli ıstırap çektiler. Artık azapla kıvrınmaları gereksiz."

"*Anneleri* kötü ve otoriter bir kadınmış, değil mi? Ölmesi çok iyi olmuş."

"Böyle söylediğiniz zaman..." Sarah duraklayarak kıpkırmızı kesildi. Sonra sözlerine devam etti. "Biliyorum, insanın böyle bir şeyler düşünmemesi gerek."

Ölümle Randevu

"Ama buna rağmen yine de düşünüyor. Yani siz düşünüyorsunuz, matmazel. Ben değil. Kurban bir melek olabilir, bir iblis de. Benim için ikisi de bir. Bütün bunlar gerçeği değiştiremez. Biri öldürüldü. Her zaman söylerim, yine de söyleyeceğim. Cinayet işlenmesini onaylamam."

"Cinayet!" Sarah nefesini tuttu. Fakat ortada bunu gösteren bir kanıt var mı ki? Dr. Gerard bile meseleden emin değil."

Poirot sakın sakın, "Fakat başka kanıtlar da var, matmazel," diye cevap verdi.

"Hangi kanıtlar?" Kızın sesi sertti.

"Ölü kadının bileğindeki enjektör izi. Bundan başka... Kudüs'te sessiz bir gece penceremi kapamaya gittiğim zaman duyduğum sözler. Bu sözleri size tekrarlayayım mı, Miss King? Ben o gece Raymond Boynton'un, '*Anlıyorsun değil mi? Onun muhakkak öldürülmesi lazım!*' dediğini duydum." Dedektif Sarah'nın yüzünden bütün kanın çekildiğini gördü.

Kız, "*Bunu duydunuz demek?*" diye sordu.

"Evet."

Sarah gözlerini ileride bir noktaya dikti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu sözleri duyan yalnızca sizsiniz!" diye mırıldandı.

Poirot başını salladı. "Öyle. Bu sözleri ben duydum. Böyle şeyler oluyor, matmazel. Şimdi soruşturma yapılmasını neden istediğimi anladınız, değil mi?"

Sarah yavaşça mırıldandı. "Çok haklısınız."

"Ah! Bu konuda bana yardımcı olacaksınız, değil mi?"

"Kesinlikle."

Sarah'nın sesinde duygudan eser yoktu. Buz gibi bakışlarla dedektifi süzüyordu.

Agatha Christie

Poirot eğildi. "Teşekkür ederim, matmazel. Şimdi bana o gün olanları hatırladığınız kadar anlatmanızı istiyorum."

Sarah düşündü. "Durun bakayım. O sabah gezintiye çıktık. Boyntonların hiçbiri de bizimle gelmedi. Onları öğle yemeğinde gördüm. Biz yemek salonuna girdiğimizde, onlar kalkmak üzereydiler. Bayan Boynton'un neşesi umulmayacak kadar yerindeydi."

"Anladığıma göre o aslında böyle neşeli ve iyi değilmiş."

"Korkunç bir kadındı." Sarah yüzünü hafifçe buruşturdu. Sonra da kadının o gün ailesine nasıl izin verdiğini anlattı.

"Bu da umulmadık bir şey miydi?"

"Tabii. Genellikle onları gözünün önünden ayırmazdı."

"Acaba kadının birdenbire iyiliği tutmuş... ani bir pişmanlık mı duymuştu? *Yani eşref saatine mi rastlamıştı?*"

Sarah kısaca, "Ne münasebet!" dedi.

"O halde bu konuda ne düşündünüz?"

"Bir hayli şaşırdım. Bunun bir 'kedi-fare oyunu' olabileceğini düşündüm."

"Bu sözlerinizi etraflıca açıkla mısınız, matmazel?"

"Kedi, yakaladığı farenin kaçmasına göz yumar. Sonra da onu tekrar yakalar. Bayan Boynton da bu tip bir kadındı işte. O gün de kadının yeni bir kötülük hazırladığını düşündüm."

"Ondan sonra ne oldu, matmazel?"

"Boyntonlar yürüyüşe çıktılar..."

"Hepsi mi?"

"Hayır. En küçükleri Ginevra kampta kaldı. Annesi ona yatıp dinlenmesini söylemişti."

"Kız, böyle yapmak istiyor muydu?"

Ölümle Randevu

"Hayır. Fakat bunun önemi yoktu. Kız, kendisine söylenileni yaptı. Diğerleri gezintiye çıktılar. Dr. Gerard'la ben de onlara katıldım..."

"Ne zaman oldu bu?"

"Üç buçukta sanırım."

"Bayan Boynton o sırada neredeydi?"

"Nadine, yani Lennox Boynton'un karısı onu mağarasının önündeki sandalyeye yerleştirmişti."

"Devam edin."

"Dönemeci geçince, Dr. Gerard'la diğerlerine yetiştik. Hep birlikte yürüdük. Kısa bir süre sonra Dr. Gerard geri döndü. Son saatlerde biraz garipleşmişti. Ateşi olduğu anlaşılıyordu. Ben de onunla geri dönmek istedim fakat kendisi bunu kabul etmedi."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Saat dörtte sanırım."

"Sonra?"

"Yolumuza devam ettik."

"Hepiniz bir arada mıydınız?"

"Önce öyleydik. Sonra birbirimizden ayrıldık." Sarah, Poirot'nun soracağı soruyu anlamış gibi telaşla sözlerine devam etti.

"Nadine Boynton'la Jefferson Cope bir tarafa gittiler... Carol, Lennox, Raymond ve ben diğer tarafa."

"Yola bu şekilde mi devam ettiniz?"

"Şey... hayır.. Raymond'la ben diğerlerinden ayrıldık. Bir kanyanın üzerine oturarak, o vahşi manzarayı seyrettik. Sonra o kalkıp gitti, ben bir süre daha orada oturdum. Saate baktığım zaman beş buçuğa geliyordu. O zaman geri dönmemin iyi olacağını anladım. Kampa geldiğim zaman saat altı olmuştu."

"Yolda Bayan Boynton'un önünden geçtiniz mi?"

Agatha Christie

"Onun hâlâ kayanın üzerindeki sandalyesinde oturduğunu fark ettim."

"Onun hiç kıvıldamamış olması tuhafınıza gitmedi mi?"

"Hayır. Bir gece önce oraya ulaştığımız zaman da Bayan Boynton'un aynı şekilde oturduğunu görmüştüm."

"Anlıyorum. Devam edin."

"Büyük çadıra girdim. Dr. Gerard hariç, diğerleri oradaydılar. Yıkandıktan sonra tekrar oraya döndüm. Yemek servisi başladı. Hizmetkârlardan biri de Bayan Boynton'u çağırmaya gitti. Sonra da koşarak geri geldi ve Bayan Boynton'un hasta olduğunu söyledi. Telaşla dışarı fırladım. Kadın hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Fakat ona dokunur dokunmaz ölmüş olduğunu anladım."

"Ölümünün normal olmayacağı hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Kesinlikle gelmedi. Onun kalp hastası olduğunu duymuştum. Fakat hastalığının ne olduğunu kesin şekilde söylememişlerdi."

"Onun sandalyesinde otururken öldüğünü mü düşündünüz?"

"Evet."

"Yardım çağırmadan mı?"

"Evet. Bazen hasta böyle birdenbire ölüverir. Hatta belki de kadın uykusunda ölmüştü. Bir ara uykuya dalmış olabilirdi. Öğleden sonra bütün kamp kestiriyordu. Yüksek sesle bağırmadığı takdirde kendisini kimse duyamazdı."

"Onun ne kadar zaman önce ölmüş olabileceğini düşündünüz mü? Bu konuda bir tahminde bulundunuz mu?"

"Doğrusunu isterseniz bunun üzerinde fazla durmadım. Kadının öleli uzun zaman olduğu belliydi."

Poirot, "Uzunca zamandan kastınız nedir?" diye sordu.

Ölümle Randevu

"Yani bir saatten daha fazla bir zaman geçmişti. Hatta daha da uzun olabilirdi. Güneşin kayadan yansıyan ışınlarının cesedin çabucak soğumasına engel olması imkân dahilindeydi."

"Bir saatten fazla ha? Matmazel King, Bayan Raymond Boynton'un annesiyle ondan hemen hemen yarım saat önce konuşmuş olduğunu biliyor muydunuz? Kadın o sırada sağlamış."

Şimdi genç kız Poirot'nun gözlerinin içine bakamıyordu. Fakat başını salladı. "Raymond hata yaptı herhalde. Muhakkak annesiyle daha önce konuşmuştu."

"Hayır, matmazel. Öyle olmamış."

Sarah hemen başını kaldırıp ona baktı. Belçikalı dedektif kızın yüzündeki azimli ifadeyi fark etti.

Sarah, "Ben gencim..." diye mırıldandı. "Cesetler konusunda da fazla tecrübem yok. Fakat bir şeyden emin olacak kadar bilgim var. Bayan Boynton, ben kendisini muayene ettiğim andan en az bir saat önce ölmüştü."

Hercule Poirot birdenbire, "Bu sizin hikâyeniz," dedi. "Sözlerinizi de değiştirecek değilsiniz."

Sarah dikleşti. "Ben gerçeği söyledim."

"O halde Raymond'un annesinin ölmüş olmasına rağmen onun sağ olduğunu iddia etmesinin nedenini açıklayabilir misiniz?"

"Edemem. Herhalde zamana pek dikkat etmiyorlar. Hepsi çok sinirli insanlar."

"Onlarla kaç defa konuştunuz matmazel?"

Sarah bir an düşündü. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. "Size bunu tam olarak söyleyebilirim. Raymond Boynton'la Kudüs'e gelirken yataklı vagonun koridorunda konuştum. Carol Boynton'la ise iki kez ahabplık ettim. Biri Ömer Camii'nde, biri de gece geç vakit

Agatha Christie

odamda. Ertesi sabah ise Nadine Boynton'la görüştüm. Hepsi bu kadar. Bayan Boynton'un öldüğü gün hep birlikte yürüyüşe çıkıncaya dek başka konuşmadık."

"Peki Bayan Boynton'un kendisiyle hiç ahablık etmediniz mi?"

Sarah sıkıntılı bir tavırla birdenbire kıpkırmızı kesildi. "Evet. O, Kudüs'ten ayrıldığı gün kendisiyle bir iki kelime konuştum." Sonra dayanamayarak bağırdı. "Anlayacağınız kendimi pek gülünç bir duruma düşürdüm."

"Ah?"

Poirot'nun soru sormaya hazırlandığı o kadar belliydi ki Sarah konuşmalarını açıkladı. Bu mesele nedense Belçikalı dedektifi çok ilgilendirmişti. Genç kızı uzun uzun sorguya çekti.

"Bayan Boynton'un kafasından geçenler... Çok önemli bu. Siz aileden değilsiniz. Yani tarafsız bir tanıksınız. Bu yüzden anlattıklarınız çok ilgi çekici."

Sarah cevap vermedi. Genç kız o konuşmayı hatırladıkça sinirleniyor, vücuduna ateşler basıyordu.

Poirot, "Teşekkür ederim, matmazel," dedi. "Ben şimdi diğer tanıklarla konuşacağım."

Sarah ayağa kalktı. "Affedersiniz, Mösyö Poirot. Fakat size bir öneride bulunmak istiyorum..."

"Buyrun, buyrun..."

"Neden bu soruşturmayı resmi otopsi yapıncaya... şüphelerinizde haklı olup olmadığınız anlaşılincaya kadar geri bırakmıyorsunuz."

Poirot ukalaca bir tavırla elini salladı. "Hercule Poirot'nun usulü böyledir."

Sarah dudağını büzerek odadan çıktı.

Bölüm 5

Lady Westholme odaya, rıhtıma yanaşan bir transatlantik haşmetiyle girdi.

Miss Amabel Pierce ise bu büyük teknenin peşinden giden küçük bir kayığı andırıyordu. Kadın gerideki daha rahatsızca bir sandelyeye yerleşti.

Lady Westholme o gökgürültüsünü andıran sesiyle, "Tabii, Mösyö Poirot," diye bağırdı. "Size elimden geldiği kadar yardım etmekten büyük bir zevk duyacağım. Bence böyle meselelerde insan üstüne düşeni yerine getirmek..."

Lady Westholme dakikalarca görevlerini sayıp döktükten sonra Poirot büyük bir ustalıkla ona bir soru sorabildi.

Lady Westholme, "O günü gayet iyi hatırlıyorum. Miss Pierce'le size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız," diye cevap verdi.

Miss Pierce adeta vecdle içini çekti. "Ah, evet... Ne acıklı. Kadıncağız göz açıp kapayıncaya kadar öldü."

"O gün öğleden sonra neler olduğunu bana anlatır mısınız?"

Lady Westholme başını salladı. "Tabii, tabii. Öğle yemeğinden sonra biraz dinlenmeye karar verdim. Sabahki gezinti bir hayli

Agatha Christie

yorucu olmuştı. Tabii aslında yorulmuş değilim... Ben öyle kolay kolay yorulmam. Aslında yorgunluk nedir bilmem zaten. İnsan, resmi toplantılar da, ne halde olursa olsun..."

Poirot yine bir şeyler mırıldandı.

"Dediğim gibi, öğleden sonra dinlenmenin iyi olacağına eminim. Miss Pierce de benimle aynı fikirdeydi."

Miss Pierce, "Ah, evet..." diye içini çekti. "O sabahki gezintiden çok yorulmuştum. Ne *tehlikeli* bir tırmanıştı o. Çok ilgi çekici olmakla beraber, insanda hal bırakmıyordu. Korkarım ben Lady Westholme kadar sağlam değilim."

Poirot, "Demek yemekten sonra ikiniz de çadırlarınıza gittiniz?" dedi.

"Evet."

"Bayan Boynton o sırada mağaranın önünde mi oturuyordu?"

"Evet. Gelini gezmeye çıkmadan önce onu oraya yerleştirdi."

"İkiniz de kendisini görebiliyor muydunuz?"

Miss Pierce başını salladı. "Evet, evet. Tam karşıdaydı o. Tabii biraz ileride ve yukarıdaydı."

Lady Westholme bu sözleri açıkladı. "Mağaralar kayadan raf gibi bir yere açılıyordu. Aşağıda çadırlar ve ufak bir dere vardı. Derenin öte tarafında ise o büyük çadır kurulmuştu. Bunun yanında da bazı küçük çadırlar vardı. Miss Pierce'le ben büyük çadırın yakınında kalıyorduk. Yani çadırlarımız oradaydı. O büyük çadırın sağındaydı, ben de solunda. Çadırlarımızın kapısı o kayadan rafa doğru açılıyordu. Tabii orası biraz ilerideydi."

"Anladığıma göre arada iki yüz metreye yakın bir mesafe varmış."

"Belki."

Ölümle Randevu

Poirot gülümsedi. "Yanımda bir plan var. Bunu rehber Mahmut'un yardımıyla hazırladım."

Lady Westholme hemen atıldı. "Plan muhakkak yanlıştır. O adam yalancının biri. Anlattıklarımı bendeki rehberle karşılaştırdım. Birçok defa Mahmut'un sözlerinin yanlış olduğunu gördüm."

Poirot devam etti. "Planıma göre Bayan Boynton'unakinin yanındaki mağarada oğlu Lennox'la karısı Nadine kalıyorlarmış. Raymond, Carol ve Ginevra hemen aşağıda, sağdaki çadırlardaymışlar. Yani hemen hemen büyük çadırın karşısında. Ginevra Boynton'un sağında Dr. Gerard, onun yanında da Miss King'in çadırı varmış. Diğer tarafta... yani solda büyük çadırın yanında siz ve Bay Cope kalıyormuşsunuz. Miss Pierce'in çadırı ise demin söz ettiğiniz gibi sağdaymış. Yani büyük çadırın sağında. Tamam mı?"

Lady Westholme istemeye istemeye planın doğru olduğunu itiraf etti.

"Teşekkür ederim. Durum iyice anlaşılıyor. Lütfen devam edin Lady Westholme."

Kadın kibar bir tavırla gülümsedi. "Dörde çeyrek kala ağır ağır Miss Pierce'in çadırına gittim. Onun uyanıp uyanmadığını anlamak istiyordum. Kendisine biraz dolaşmamızı teklif edecektim. Miss Pierce çadırının kapısında oturmuş kitap okuyordu. Güneşin sıcaklığını biraz daha kaybedeceğini düşünerek, yarım saat sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Ben çadıma dönerek, yirmi beş dakika kadar okudum. Sonra tekrar Miss Pierce'in yanına gittim. O da hazırlanmıştı. Yola çıktık. Kampta herkes uyuyordu sanırım. Ortalıkta kimse yoktu. Bayan Boynton'un yukarıda yalnız oturduğunu görünce, oradan ayrılmadan önce ona bir isteği olup olmadığını sormamızı teklif ettim."

Agatha Christie

Miss Pierce mırıldandı. "Evet, öyle yaptınız. Bence çok ince düşüncelisiniz."

Lady Westholme, "Bunun benim görevim olduğunu düşündüm," diye cevap verdi.

Poirot merakla ona bakıyordu.

Lady Westholme açıkladı. "Yolumuz o kayadaki çıkıntının tam altından geçiyordu. Bayan Boynton'a seslenerek, yürüyüşe çıktığımızı, kamptan ayrılmadan önce kendisi için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum. Biliyor musunuz, Mösyö Poirot. Kadın bana cevap yerine bir şeyler homurdandı. Bize sanki ikimiz de... aşağılık yaratıklarımız gibi baktı."

Miss Pierce kıpkırmızı kesilmişti. "Pek terbiyesizce bir hareketti bu."

Lady Westholme'un yanakları da hafifçe pembeleşti. "O zaman hiç de hoş olmayan bir şey söylediğimi itiraf etmeliyim, Mösyö Poirot."

Belçikalı dedektif sordu. "Ne söylediniz?"

"Miss Pierce'e kadının içmiş olabileceğinden söz ettim. Doğrusunu isterseniz, Bayan Boynton'un da başlangıçtan beri hali biraz tuhaftı. Buna içki düşkünlüğünün sebep olabileceğini düşündüm."

Poirot ustalıkla konuyu değiştirdi. "O gün de Bayan Boynton'un hali acayip miydi? Mesela öğle yemeğinde?"

Lady Westholme düşündü. "Hayır. Bence hali normaldi. O tipte bir Amerikalı için demek istiyorum."

Miss Pierce atıldı. "O uşağı çok azarladı."

"A, evet şimdi hatırladım. Gerçekten adama *çok sinirlenmiş* gibiydi." Lady Westholme, "Tabii," diye devam etti. "İnsanın etrafında İngilizce anlamayan hizmetkârların dolaşması gerçekten

Ölümle Randevu

asap bozucu bir şey. Fakat bence insan böyle seyahatlerde biraz hoşgörülü olmalı."

Poirot, "Bahsettiğiniz uşak kimdi?" dedi.

"Kampa bağlı olan Bedevilerden biri. Adam kadına yaklaştı. Galiba Bayan Boynton onu bir şey almaya göndermiş, adam yanlış bir eşyayı getirmişti. Meselenin içyüzünü bilmiyorum tabii. Fakat kadın fena halde sinirlenmişti. Zavallı adam mümkün olduğu kadar hızla uzaklaştı. Bayan Boynton ise Bedevinin arkasından bağırarak, bastonunu salladı."

"Kadın ne diye seslendi?"

"Çok uzakta olduğumuz için duyamadık. Daha doğrusu ben kadının sözlerini anlayamadım. Siz bunları duydunuz mu, Miss Pierce?"

"Hayır, duymadım. Sanırım Bayan Boynton adamı kızının çadırından bir şey getirmeye göndermişti. Veya Bedeviye adam kızının çadırına girdi diye kızmıştı. Bunu tam olarak bilemiyorum."

"Adamı tarif edebilir misiniz?"

Miss Pierce dalgın dalgın başını salladı. "Maalesef..." Adam çok uzaktaydı. Sonra ben Arapları birbirlerinden ayırt edemiyordum."

Lady Westholme atıldı. "Adamın boyu oldukça uzundu. Kafasında yerlilere has o başlıktan vardı. Pantolonu yırtık pırtık ve yamalıydı. Bu kadarı da rezalet artık! Sonra dolaklarını pek düzensizce sarmıştı."

"O adamı hizmetkârların arasından görseniz kendisini tanıyabilir misiniz?"

"Pek sanmıyorum. Bedevi çok uzaktaydı, yüzünü göremedik. Miss Pierce'in dediği gibi Arapların hepsi de birbirlerine benziyorlar."

Agatha Christie

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Acaba adam ne yaptı da Bayan Boynton'u bu kadar kızdırdı?"

Lady Westholme, "Bazen onlar insanın sabrını taşıyorlar," diye başını salladı. "Uşaklardan biri ayakkabılarımı alıp götürdü. Halbuki kendisine -işaretlerle- kesin bir şekilde ayakkabılarımı kendim temizleyeceğimi anlattım."

Poirot bir an cinayet meselesini unuttu. "Ben de daima ayakkabılarımı kendim temizlerim. Her yere cila takımımı muhakkak götürürüm. Ayrıca yanıma toz bezi de alırım."

"Ben de öyle." Lady Westholme'e daha insanca bir hal gelmişti.

"Çünkü uşaklar insanın eşyalarındaki tozları iyice almıyorlar..."

"Gerçekten öyle! Doğrusu ben kire, toza hiç dayanamam?" Lady Westholme adeta sinirlenmişti. "O sinekler... Pazar yerleri... Rezalet..."

Poirot hafifçe suçlu gibi bir tavır takınmıştı. "Neyse... O adama Bayan Boynton'un neden o kadar kızdığını sorabiliriz. Siz hi-kâyenize devam eder misiniz?"

Lady Westholme, "Ağır ağır ilerledik," dedi. "Sonra Dr. Gerard'la karşılaştık. Sendeliyordu. Çok hastaymış gibi bir hali vardı. Ateşinin yükseldiği belli oluyordu."

Miss Pierce de söze karıştı. "Adamcağız tir tir titriyordu."

Lady Westholme, "Adamı sıtma nöbeti tutmak üzere olduğunu anladım," diye başını salladı. "Kendisine birlikte geri dönmemi zi, ona kinin verebileceğimi söyledim. 'Yanımda kinin var,' dedi."

Miss Pierce mırıldandı. "Zavallı adamcağız. Nedense bir doktorun hasta olduğunu görmek beni çok sarsar."

Ölümle Randevu

Lady Westholme devam etti. "Yürüdük... Sonra da bir kayanın üzerine oturduk."

Miss Pierce, "Sabahki gezintiden... kayalara tırmanmaktan çok yorulmuştuk..."

Lady Westholme kesin bir tavırla onu susturdu. "Ben hiçbir zaman yorgunluk istemem. Fakat daha ileri gitmemiz gereksizdi. Zira o durduğumuz yerden etrafımızı rahat rahat seyredebiliyorduk."

"Kampı görebiliyor muydunuz?"

"Evet. Zaten o tarafa dönerek oturmuştum."

Miss Pierce, "Çok romantik..." diye içini çekti. "Kıpkırmızı kayaların arasına kurulmuş bir kamp..."

"O kampın olduğundan daha iyi idare edilmesi lazım." Lady Westholme'un bir oyuncak atıne benzeyen burun delikleri iyice açıldı. "Bunu seyahat bürosuna söyleyeceğim. Suyun kaynatılıp filtreden geçirildiğinden bile emin değilim. Halbuki daima böyle yapmaları gerek. Bunu onlara anlatacağım."

Poirot öksürerek sözü tekrar değiştirdi. "Gruptan başka kimseye rastladınız mı?"

"Evet. Kampa dönmekte olan Lennox Boyton'la karısı yanımdan geçtiler."

"Birlikte miydiler?"

"Hayır. Önce Lennox Boynton geçti. Sanki güneş çarpmış gibi bir hali vardı. Başı dönüyormuş gibi yürüyordu."

Miss Pierce, "İnsan ensesini güneşten korumalı," dedi. "Ben her zaman boynuma ipek bir eşarp dolarım."

Poirot, "Lennox Boynton kampa dönünce ne yaptı?" diye sordu.

Agatha Christie

Miss Pierce ilk defa Lady Westholme'dan daha önce konuşmayı başardı. "Hemen annesinin yanına gitti. Fakat orada fazla kalmadı."

"Ne kadar kaldı?"

"Bir iki dakika kadar."

Lady Westholme atıldı. "Bir dakikadan biraz fazla... Sonra kendi mağarasına girdi. Ve sonunda büyük çadıra indi."

"Ya karısı?"

"Kocasından on beş dakika sonra önümüzden geçti. Bir an durarak bizimle nazik nazik konuştu."

Miss Pierce, "Bence çok hoş bir kadın o," dedi.

Lady Westholme da başını salladı. "Ailenin diğer fertleri kadar garip değil."

"Onun kampa dönüşünü seyrettiniz mi?"

"Evet. Yukarı çıkarak kayınvalidesiyle konuştu. Sonra kendi mağarasına girerek bir sandalye çıkardı. Bunu yaşlı kadının yanına koydu. Onunla on dakika kadar konuştu."

"Sonra?"

"Sandalyeyi tekrar mağaraya bıraktıktan sonra aşağıya büyük çadıra, kocasının yanına indi."

"Ondan sonra ne oldu?"

Lady Westholme, "O garip Amerikalı geldi," diye homurdandı. "Adı Jefferson Copa sanırım. Bize dönemecin ilerisinde o çağlara ait mimarının tipik bir numunesinin olduğunu söyledi. Biz de kalkıp oraya gittik."

Miss Pierce, "Kalıntı fevkalade ilgi çekiciydi," dedi.

Lady Westholme devam etti. "Sonra altıya yirmi kala kampa döndük."

"Bayan Boynton hâlâ yerinde mi oturuyordu?"

Ölümle Randevu

"Evet."

"Kendisiyle konuştunuz mu?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz kendisine pek dikkat etmedim."

"Ondan sonra ne yaptınız?"

"Çadırıma giderek ayakkabılarımı değiştirdim. Getirdiğim Çin çayı paketini çıkardım. Sonra büyük çadıra girdim. Rehber denilen adam oradaydı. Kendisine Miss Pierce'le bana çay yapmasını söyledim. Suyu iyi kaynatmasını da tembih ettim. Bana, 'Yemek yarım saate kadar hazır olacak, çocuklar sofrayı koruyor,' dedi. Kendisine bunun hiç de önemli olmadığını bildirdim."

"Büyük çadırda başkaları var mıydı?"

"Tabii. Bay ve Bayan Lennox Boynton bir köşede oturmuş kitap okuyorlardı. Carol Boynton da oradaydı."

"Ya Jefferson Cope?"

Miss Pierce gülümsedi. "O da bizimle çay içti. Fakat Amerikalıların çay içmekten pek hoşlanmadıklarını söyledi."

Lady Westholme öksürdü. "Jefferson Cope'un bana yapışacağından korkmaya başlamıştım. İnsan bazen yolculukta diğerlerinin kendisine musallat olmalarını önleyemiyor. Nedense çok kişi seyahat sırasında düşüncesizleşiyorlar. Amerikalılar ise bazen pek anlayışsız oluyorlar."

Poirot kibar bir tavırla mırıldandı. "Sizin bu makul meseleleri kolayca hallettiğinizden eminim, Lady Westholme."

Kadın kendinden emin bir tavırla, "Ben hemen her türlü meseleyi halledebilirim," diye cevap verdi.

Tabii Belçikalı dedektifin gözlerindeki alaycı pırıltıyı fark etmemişti. "O gün olanları anlatmaya devam eder misiniz?"

"Tabii, tabii. Hatırladığıma göre o kızılımsı saçlı kızla Raymond Boynton daha sonra büyük çadıra geldiler. İçeri en son gi-

ren Miss King oldu. O sırada yemek de hazır olmuştu. Rehber uşaklardan birini, Bay Boynton'u çağırmaya yolladı. Adam arkadaşlarından biriyle koşarak döndü. Rehber Arapça bir şeyler söyledi. Biri Bayan Boynton'un hastalandığından söz etti sanırım. Miss King yardıma karar vererek rehberle dışarı çıktı. Daha sonra geri geldi ve aileye Bayan Boynton'un ölüm haberini verdi."

Poriot sordu. "Peki aile bu ölüm haberini nasıl karşıladı?"

Lady Westholme devam etti. "Hepsi de Miss King'le ne diyeceklerini bilemediler. Lady Westholme her zamankinin aksine kendinden hiç de emin olmayan bir tavırla, "Şey..." dedi. "Buna cevap vermek güç... Doğrusu fazla sesleri çıkmadı."

"Herhalde çok şaşırmışlardı." Miss Pierce'in bu sözlerinin sadece bir tahminden ibaret olduğu da anlaşılıyordu."

Lady Westholme devam etti. "Hepsi de Miss King'le dışarı çıktılar. Miss Pierce'le ben olumlu bir şekilde davranarak yerimizden kalkmadık." Miss Pierce'in yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. Lady Westholme kesin bir tavırla, "Bence meraklı davranmak bayağılıktır," diye ekledi.

Miss Pierce'in yüzündeki ifade daha da belirli bir hal aldı.

Miss Pierce'nin de meraklı davranışları bayağı bulduğu anlaşılıyordu!

Lady Westholme sözlerini tamamladı. "Daha sonra rehberle Miss King döndüler. Hemen dördümüze yemek verilmesini teklif ettim. Böylece Boyntonlar daha sonra yabancılar olmadan rahat rahat yemeklerini yiyebilirlerdi. Teklifimi kabul ettiler. Yemekten hemen sonra ben kendi çadırıma çekildim. Miss King'le Miss Pierce de aynı şekilde hareket ettiler. Sanırım Jefferson Cope, büyük çadırda kaldı. Ne de olsa ailenin yakın dostu o. Bir yardımcı olabileceğini düşündü."

Ölümle Randevu

"Miss King haberi verince Boyntonların hepsi de onunla birlikte dışarı mı çıktılar?"

"Evet... hayır. Siz söyleyince aklıma geldi. O kızılımsı saçlı kız geride kaldı sanırım. Belki siz daha iyi hatırlarsınız, Miss Pierce?"

"Evet, sanırım... evet evet onun geride kaldığından eminim."

Poirot sordu. "Kız ne yaptı?"

Lady Westholme, ona hayretle baktı. "Ne mi yaptı, Mösyö Poirot? Hatırladığıma göre hiçbir şey yapmadı."

"Yani... kız dikiş mi dikiyordu? Kitap mı okuyordu? Endişeli bir hali var mıydı? Bir şey söyledi mi?"

"Hımm..." Lady Westholme kaşlarını çatı. "Hatırladığıma göre hareket etmeden yerinde oturmaya devam etti."

Miss Pierce birdenbire bağırdı. "Parmaklarını oynatıp durdu. Bunu hatırlıyorum. Zavallı! O zaman, 'Ellerinden neler hissettiği anlaşılıyor,' diye düşündüm. Fakat yüzünde hiçbir ifade yoktu. Anlatabiliyor muyum? İnsan bazen daldığı zaman böyle şeyler yapar..."

Dalkavuğunun birdenbire böyle ön plana çıkmaya kalkması Lady Westholme'un hiç hoşuna gitmemişti. Buz gibi bir sesle, "Başka bir şey var mı, Mösyö Poirot?" dedi.

Belçikalı dedektif irkilerek daldığı düşüncelerden uyandı. "Hayır, hayır. Sözleriniz çok açık, çok sarih."

Lady Westholme başını salladı. "Hafızam fevkaladedir."

Poirot, "Sizden son bir şey daha isteyeceğim, Lady Westholme," diye gülümsedi. "Yerinizden hiç kıılmamayın ve bana bugün Miss Pierce'in ne giymiş olduğunu söyleyin. Tabii Miss Pierce'in buna itirazı yoksa..."

Miss Pierce cıvıladı. "İtirazım olur mu hiç?"

"Miss Poirot buna ne gerek..."

Agatha Christie

"Bu isteğimi yerine getirmek lütfunda bulunmanızı rica edeceğim."

Lady Westholme omzunu silkti. Sonra da sinirli bir şekilde konuşmaya başladı. "Miss Pierce'in sırtında kahverengi-beyaz çizgili pamuklu bir elbise var. Beline kırmızı Sudan kemeri takmış. İpek çorapları bej, atkılı ayakkabıları ise kahverengi deri. Sol çorabında bir kaçık var. Boynuna akik taşlarıyla parlak mavi boncuklardan meydana gelmiş bir gerdanlık, -yakasına üzerinde inciden bir kelebek bulunan bir iğne takmış. Sağ elinin parmağında Skrabe taklidi bir yüzük- başında ise pembe ve kahverengi fötr bir şapka olduğunu da ekleyeyim." Kendinden emin bir tavırla durdu. "Başka bir şey var mı?" Sesi gayet soğuktu.

Poirot ellerini iki yanına doğru açtı. "Size hayranım, madam. Hafızanız fevkalade."

"En ufak bir ayrıntı bile gözümden kaçmaz."

Lady Westholme ayağa kalkarak, Belçikalı dedektifi başıyla hafifçe selamladıktan sonra odadan çıktı. Gözlerini utançla sol bacağına dikmiş olan Miss Pierce onun peşinden giderken, Poirot, "Bir dakika matmazel..." dedi.

"Buyurun." Miss Pierce başını kaldırdı.

Poirot bir sır söyleyecekmiş gibi bir tavırla öne doğru eğildi. "Masanın üzerindeki bu kır çiçeklerini görüyor musunuz?"

Miss Pierce hayretle ona baktı. "Evet."

"Odaya girdiğiniz zaman birkaç kez aksırdığımı herhalde fark ettiniz?"

"Evet."

"O çiçekleri koklayıp koklamadığımın farkına vardınız mı?"

"Şey... Doğrusu kesin bir şey söyleyemeyeceğim."

"Fakat aksırdığımı hatırlıyorsunuz?"

Ölümle Randevu

"Tabii. Onu hatırlıyorum."

"Neyse... Önemli değil. Bu çiçeklerin saman nezlesine neden olup olmadıklarını anlamak istiyorum. Ama önemli değil bu."

Miss Pierce, "Saman nezlesi mi?" diye bağırdı. "Kuzenimin de aynı derdi vardır. O..."

Poirot büyük bir ustalıkla Miss Pierce'i odadan çıkarmayı başardı. Kapıyı kapattıktan sonra kaşlarını kaldırarak, "Fakat," diye mırıldandı. "Ben aksırmadım ki... Mesele meydanda... Ben kesinlikle aksırmadım."

Bölüm 6

Lennox Boynton odaya çevik ve kararlı adımlarla girdi. Eğer Dr. Gerard orada olsaydı, genç adamdaki bu değişikliğe fena halde şaşardı. O uyuşukluktan kurtulmuştu. Gayet canlı ve zeki bir hali vardı. Fakat çok sinirli olduğu da anlaşılıyordu. Gözlerini oda da dolaştırıp durmaktaydı.

"Günaydın, Bay Boynton." Poirot ayağa kalkarak resmi bir tavırla eğildi. Lennox da biraz beceriksizce bir tavırla onu taklit etti. "Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için minnettarım."

Lennox biraz da tereddütle, "Şey..." diye mırıldandı. "Albay Carbury bunun iyi bir şey olacağını söyledi. Hatta görüşmemizi tavsiye etti. Bazı... formaliteler varmış da..."

"Lütfen oturun, Bay Boynton."

Lennox biraz önce Lady Westholme'dan boşalan koltuğa yerleşti. Poirot konuşma zemini bulmaya çalışıyormuş gibi, "Korkarım bu olay sizi çok sarstı," dedi.

"Evet, tabii... Şey... Belki de değil... Hepimiz de annemin kalp hastası olduğunu biliyorduk."

"Bu şartlar altında öyle yorucu bir yolculuğa çıkması doğru muydu?"

Ölümle Randevu

Lennox Boynton başını kaldırdı. Hüzünlü ve aynı zamanda vakur bir hali vardı. "Mösyö... öhhö... Poirot, annem nasıl hareket edeceği hakkında kendisi karar verirdi," dedi. "Bir şeye karar verdiği zaman da buna itiraz etmenin hiçbir faydası olmazdı."

Son sözleri söyledikten sonra derin bir soluk aldı. Ve birdenbire yüzü bembeyaz oldu.

Poirot, "Bazen yaşlı kadınların çok inatçı olduklarını bilirim," diye itiraf etti.

Lennox sinirli bir şekilde cevap verdi. "Bütün bunların gayesi nedir? Neden ortaya birtakım formaliteler çıktı?"

"Belki haberiniz yok, Bay Boynton. Ani ölümlerde daima bazı formaliteleri yerine getirmek lazım gelir. Ani ve kolaylıkla açıklanamayan ölümlerde."

Lennox sert bir sesle, "Açıklanamayan ölümlerden kastiniz nedir?" dedi.

Poirot omuzlarını silkti. "İnsan daima şu soruyu dikkate almak zorundadır: Bu doğal bir ölüm mü, yoksa intihar mı?"

"İntihar mı?" Lennox hayretle Belçikalıya baktı.

Poirot kayıtsız bir tavır takındı. "Tabii bu ihtimal hakkında en fazla sizin bilginiz olabilir. Albay Carbury bu konuda bir şey bilmiyor. Halbuki tahkikat ve... otopsi yapılıp yapılmaması konusunda karar vermesi lazım. Sizi boş yere rahatsız etmek de istemiyor. Benim bu meselelerde tecrübem olduğu için benden yardım istedi."

Lennox sinirli bir şekilde, "Kudüs'teki konsolosumuza telgraf çekeceğim," diye homurdandı.

Poirot sakın sakın cevap verdi. "Bu sizin en tabii hakkınızdır."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Poirot ellerini açtı. "Eğer sorularıma cevap vermeyi istemiyorsanız..."

Agatha Christie

Lennox hemen atıldı. "Böyle bir şey yok. Fakat bütün bunlar... bence... o kadar gereksiz ki."

"Bunu gayet iyi anlıyorum. Fakat aslında mesele çok basit. Sadece bir formalite. Anladığıma göre annenizin öldüğü gün, Petra'daki kamptan ayrılıp yürüyüşe çıkmışsınız."

"Evet. Hepimiz dolaştık. Yalnız annemle, küçük kardeşim yanımda değildiler."

"Anneniz mağaranın ağzında, sandalyesinde mi oturuyordu?"

"Evet. Mağaranın tam dışında. Her akşamüzeri orada oturmayı âdet edinmişti."

"Anlıyorum. Dolaşmaya ne zaman çıktınız?"

"Üçten biraz sonra sanırım."

"Gezintiden ne zaman döndünüz?"

"Bunu tam olarak söyleyemeyeceğim. Belki dörtte, belki beşte."

"Yola çıktıktan bir iki saat sonra mı?"

"Evet, o zaman sanırım."

"Geri dönerken hiç kimsenin yanından geçtiniz mi?"

"Ne yaptım mı? Ne yaptım mı?"

"Birinin yanından geçtiniz mi? Daha doğrusu bir kayanın üstünde oturan iki yaşlı kadının?"

"Bilmiyorum. A, evet. Geçtim sanırım."

"Belki de derin düşüncelere daldığınızdan onları fark etmemiş olabilir misiniz?"

"Evet. Olabilir."

"Geri dönünce annenizle konuştunuz mu?"

"Evet... evet konuştum."

"Hasta olduğundan şikâyet etmedi mi?"

"Hayır. Keyfi yerindeydi."

Ölümle Randevu

"Annenizle aranızda ne geçtiğini sorabilir miyim?"

Lennox bir an durdu. "Annem, erken döndüğümü söyledi. 'Evet,' dedim." Düşünebilmek için tekrar sustu. "Ben havanın sıcaklığından söz ettim. Bana... saati sordu. Bileğindeki saat durmuştu. Bunu kolundan çıkararak, kurdum. Düzeltip tekrar bileğine taktım."

Poirot yavaşça onun sözünü kesti. "Ne zaman oldu bu?"

"Efendim?"

"Saati düzelttiğiniz zaman kaçtı?"

"Ah, anlıyorum... Ga... galiba beşe yirmi beş vardı."

Poirot kibarca, "O halde," diye başını salladı. "Kampa kaçta döndüğünüzü biliyorsunuz."

Lennox kızardı. "Öyle ya. Ne budalayım! Affedersiniz, Mösyö Poirot. Korkarım aklım hiç başımda değil."

Poirot hemen cevap verdi. "Çok haklısınız. Üzülecek bir olay bu. Sonra ne oldu?"

"Anneme bir şey isteyip istemediğini sordum. Çay veya kahve gibi mesela... 'Hayır,' dedi. Sonra büyük çadıra indim. Uşaklardan hiçbirisi ortada yoktu. Fakat soda bularak içtim. Çok susamıştım. Sonra oturup eski dergileri okudum."

"Karınız da büyük çadıra geldi mi?"

"Evet... Benden biraz sonra."

"Ondan sonra bir daha annenizi görmediniz... Ölümünden önce demek istiyorum."

"Görmedim."

"Kendisiyle konuştuğunuz zaman telaşlı veya üzüntülü bir hali var mıydı?"

"Hayır. Her zamanki gibiydi."

"Uşaklardan birine çok kızdığınızdan bahsetmedi mi?"

Agatha Christie

Lennox hayretle baktı. "Hayır. Böyle bir şey söylemedi."

"Bana anlatabilecekleriniz bu kadar mı?"

"Korkarım... bu kadar."

"Teşekkür ederim, Bay Boynton." Poirot başıyla selam verdi.
Konuşma sona ermişti.

Nedense Lennox odadan çıkmayı istemiyordu. Tereddütle kapının önünde durdu. "Şey... Başka bir şey yok mu?"

"Yok... Belki karınızı buraya göndermek lütfunda bulunursunuz."

Lennox ağır ağır dışarı çıktı. Poirot önündeki deftere, "L.B. saat 04.35," yazdı.

Bölüm 7

Poirot odaya giren uzun boylu, vakur genç kadını ilgiyle süzdü. Ayağa kalkarak nezaketle selam verdi. "Bayan Lennox Boynton? Hercule Poirot emrinizde."

Nadine Boynton oturdu. Düşünceli gözlerini Belçikalının yüzüne dikmişti.

"Üzüntünüz arasında sizi böyle rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayacağınızı umarım, madam."

Genç kadın bakışlarını kaçırmadı. Hemen cevap de vermedi. Sonra, "Herhalde sizinle açıkça konuşmam daha iyi olacak Mösyö Poirot," diye mırıldandı.

"Çok doğru, madam."

"Üzüntümden bahsettiniz. Benim böyle bir üzüntüm yok, Mösyö Poirot. Olduğunu iddiaya da kalkışacak değilim. Kayınvalideme karşı en ufak bir sevgi bile beslemezdim. Ölümüne üzüldüğümü de söyleyemeyeceğim."

"Benimle açıkça konuştuğunuz için teşekkür ederim, madam."

Nadine devam etti. "Üzüldüğümü iddia edemeyeceğim ama başka bir his beslediğimi de saklamayacağım. Pişmanlık bu."

"Pişmanlık mı?" Poirot kaşlarını kaldırdı.

Agatha Christie

"Evet. Çünkü onun ölümüne ben sebep oldum. Bu yüzden de kendi kendimi kabahatli buluyorum."

"Ne demek istiyorsunuz, madam?"

"Kocamın annesinin ölümüne benim sebep olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Ben, dürüst bir şekilde hareket ettiğimi sanıyordum. Fakat bunun sonucu pek kötü oldu. Yani kayınvalidemi ben öldürmüş sayılırım."

Poirot koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu sözlerinizi etraflıca açıklayınız, madam?"

Nadine başını eğdi. "Evet. Ben de bunu yapmak istiyorum. Tabii önce özel işlerimi kimseye açıklamamak niyetindeydim. Fakat şimdi açıkça konuşmanın daha doğru olacağını anlıyorum. Herhalde size zaman zaman bazı mahrem şeyler anlatıldığı oluyor?"

"Tabii, madam."

"O halde olanları size kısaca anlatayım. Evlilik hayatım pek de mutlu sayılmazdı, Mösyö Poirot. Bütün kabahat kocamda değildi. Annesinin onun üzerindeki etkisi hiç de hoş değildi. Ben de hayatımın gitgide çekilmez bir hal aldığını düşünmeye başlamıştım." Bir an durdu. "Kayınvalidemin öldüğü gün kesin kararımı verdim. Bir arkadaşım var, samimi bir arkadaşım, dostum. O bana birkaç defa hayatımı kendisinininkiyle birleştirmemi teklif etmişti. O gün öğleden sonra kendisine bu teklifini kabul ettiğimi söyledim."

"Yani kocanızı terk etmeye mi karar verdiniz?"

"Evet."

"Devam edin, madam."

Nadine daha alçak bir sesle, "Kararımı verdikten sonra..." diye içini çekti. "Bunu bir an önce açıklamayı istedim. Tek başıma kampa döndüm. Kayınvalidem bıraktığımız yerde oturuyordu. Etrafta

Ölümle Randevu

kimseler yoktu. Ona bu haberi hemen oracıkta vermeyi düşündüm. Bir sandalye alıp oturdum ve ona kararımı bildirdim."

"Şaşırdı mı?"

"Evet. Korkarım bu onun için müthiş bir şok oldu. Hem şaşırdı hem de kızdı. Çok kızdı. İyice öfkelenip söylenmeye başladı. Fakat ben sonunda bu meseleyi onunla münakaşa etmek niyetinde olmadığımı söyledim. Ayağa kalkarak oradan uzaklaştım." Sesi alçaldı. "Onu... bir daha görmedim. Yani... sağ olarak..."

Poirot ağır ağır başını salladı. "Anlıyorum... Yani siz ölümüne bu şokun sebep olduğunu mu düşünüyorsunuz."

"Bundan hemen hemen eminim. Zaten oraya gidinceye kadar bir hayli yorulup heyecanlanmıştı. Haberim ve öfkesi onu öldürmeye yeterli geldi. Kendimi iyice suçlu hissediyorum. Zira kısa bir süre hemşire okuluna devam ettim. Hastalıktan anlarım. Onun için herkesten önce ben böyle bir şey olabileceğini düşünmeliydim."

Poirot bir süre sessiz sedasız oturdu. Sonra, "Ondan ayrıldıktan sonra ne yaptınız?" diye sordu.

"Çıkardığım sandalyeyi tekrar kaldığım mağaraya koydum. Aşağıya, büyük çadıra indim. Kocam da oradaydı."

"Ona da kararınızı açıklamış mıydınız?" Bu sözleri söylerken Nadine'i dikkatle süzüyordu Belçikalı. "Yoksa bunu kendisine orada mı söylediniz?"

Nadine cevap vermeden önce belli belirsiz bir şekilde tereddüt etti. "Orada söyledim."

"Bu haberinizi nasıl karşıladı?"

Genç kadın yavaşça, "Çok sarsıldı," dedi.

"Sizi iyice düşünmeniz için iknaya çalışmadı mı?"

Agatha Christie

Genç kadın başını salladı. "Lennox... fazla bir şey söylemedi. Anlayacağınız, ikimiz de çoktan beri böyle bir şey olacağını biliyorduk."

Poirot mırıldandı. "Affedersiniz. Fakat söz ettiğiniz diğer adam... Jefferson Cope'du değil mi?"

Nadine önüne baktı. "Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Poirot yine aynı sakin sesle, "Enjektörünüz var mı, madam?" diye sordu.

"Evet... hayır."

Poirot kaşlarını kaldırdı.

Genç kadın açıklamaya çalıştı. "Yola çıkarken yanıma aldığım eski ilaç çantasında bir de enjektör olacak. Fakat çanta Kudüs'te bıraktığımız büyük bavullardan birinin içinde."

"Anlıyorum."

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Nadine endişeyle titreyerek ona baktı. "Bu soruyu neden sordunuz, Mösyö Poirot?"

Belçikalı dedektif cevap vermedi. Onun yerine kendisi bir soru sordu. "Sanırım Bayan Boynton içinde digitalis bulunan bir ilaç içiyordu. Öyle değil mi?"

"Evet." Genç kadın iyice dikkat kesilmişti şimdi.

"Bunu kalp hastalığı için mi alıyordu?"

"Evet."

"Eğer Bayan Boynton fazla dozda digitalis aldıysa..."

Nadine çabuk fakat kesin bir tavırla Belçikalının sözünü kesti. "Almadı. O son derecede dikkatli biriydi. Ben de ilacını verdiğim zamanlar özen gösterirdim."

"Belki o şişedeki digitalis dozu fazlaydı. Belki eczacı ilacı hazırlarken bir yanlışlık yapmıştı?"

Ölümle Randevu

Nadine sakın bir tavırla, "Buna hiç ihtimal vermiyorum," diye mırıldandı.

"Neyse... Elbette tahlil sonunda anlaşılır."

Nadine, "Ne yazık ki şişe kırıldı," dedi.

Poirot dikkatle ona baktı. "Öyle mi? Şişeyi kim kırdı?"

"Pek emin değilim. Hizmetkârlardan biri sanırım. Kayınvalidemin cenazesini mağaraya taşırlarken ortalık karışmıştı tabii. Oda fazlasıyla loştu. Masalardan biri devrildi."

Poirot bir iki dakika adeta gözünü kırpmadan Nadine'i süzdü. "İşte bu çok ilginç."

Nadine yorgun bir tavırla koltuğundan kımıldandı. "Sanırım kayınvalidemin şoktan değil, fazla dozda digitalisten öldüğünü söylemek istiyorsunuz." Bir an durdu. "Bence bu imkânsız."

Poirot, ona doğru eğildi. "*Öyle mi? Kampta kalan Fransız doktoru Gerard'ın ilaç çantasındaki digitoksinin önemli bir miktarının çalınmış olduğunu söylersem ne dersiniz?*"

Genç kadının rengi birdenbire soldu. Poirot, Nadine'in masanın kenarını sıkıca yakaladığını, gözlerini yere diktiğini gördü. Bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu.

Nihayet Belçikalı, "E, madam?" dedi. "Buna ne dersiniz?"

Saniyeler birbirini kovaladı. Fakat Nadine hâlâ konuşmuyordu. Genç kadın ancak birkaç dakika sonra başını kaldırdı. Poirot, onun gözlerindeki ifadeyi görünce bayağı şaşırdı.

"Mösyö Poirot, *kayınvalidemi ben öldürmedim*. Bunu siz de biliyorsunuz. Yanından ayrıldığım zaman hayattaydı. Çok kimse bu konuda şahitlik yapabilir. Masum olduğum için de size bir ricada bulunabilirim. Neden bu işe karışyorsunuz? Size, adaletin yerini bulduğuna dair yemin edersem bu soruşturmadan vazgeçer misiniz? Bilmiyor musunuz?.. onlar ne kadar çok azap çektiler. Şimdi

Agatha Christie

sükûnete hatta belki mutluluğa kavuşacaklar. Bunu altüst etmeniz gerekir mi?"

Poirot dimdik oturdu. "Şunu iyice anlamak isterim, madam. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Size, kayıinvalidemin doğal bir ölümle can verdiğini söylüyor... ve bu sözlerimi kabul etmenizi istiyorum."

"Daha açık konuşalım. *Siz kayıinvalidenizin soğukkanlılıkla katledildiğine inanıyor, fakat benden bu cinayeti hoş görmemi istiyorsunuz.* Öyle değil mi?"

"Ben sizden sadece merhamet göstermenizi istiyorum."

"Ölen kadına hiç acımayan birine merhamet göstermemi."

"Anlamıyorsunuz. Mesele öyle değildi."

"İşin içyüzünü çok iyi biliyorsunuz demek. Yoksa bu cinayeti siz mi işlediniz, madam?"

Nadine'de hiç suçluymuş gibi bir durum yoktu. "Hayır... Ben yanından ayrıldığım zaman kayıinvalidem yaşıyordu."

"Sonra? Sonra ne oldu? Bunu biliyor veya *şüphe* ediyorsunuz değil mi?"

Nadine ayağa kalktı. Gözleri ateş saçıyordu adeta. "Mösyö Poirot, duyduğuma göre Doğu Ekspres'indeki cinayet olayında verilen resmi kararı kabul etmişsiniz değil mi?"

Poirot hayretle ona baktı. "Bunu size söyleyeni merak ettim."

"Doğru mu bu?"

Belçikalı ağır ağır, "O olay... başkaydı," diye cevap verdi.

"Hayır, hayır, başka değildi. Öldürülen adam kötü bir insandı..." Sesi alçaldı. "Tıpkı o kadın gibi..."

Poirot başını salladı. "Kurbanın karakteri hiç de önemli değil. Kendince hüküm verip bir insanın canına kıyan bir insanın yaşı-

Ölümle Randevu

ması doğru değildir. Toplum için tehlikelidir. İşte bu, Hercule Poirot böyle düşünüyorum."

"Ne kadar acımasısınız!"

"Madam bazı bakımlardan amansızımdır. Cinayete göz yumamam! İşte Hercule Poirot'nun son sözü bu."

Nadine ayağa kalktı. Gözleri ateş saçıyordu adeta. "Pekâlâ! Masum insanların hayatlarını altüst edin bakalım! Artık başka söyleyecek bir şeyim yok!"

"Fakat ben... söyleyecek çok şeyiniz olduğuna inanıyorum."

"Hayır! Asla!"

"Bilakis... Kayınvalidenizin yanından ayrıldıktan sonra ne oldu, madam? Siz kocanızla büyük mağaradayken nasıl bir olay cereyan etti?"

Nadine omzunu silkti. "Nereden bileyim?"

"Biliyor veya şüphe ediyorsunuz."

Nadine, Poirot'nun gözlerinin içine baktı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi ve dönüp odadan çıktı.

Bölüm 8

Poirot defterine, "N.B... saat 04.40," yazdıktan sonra Albay Carbury'nin ona bıraktığı emirlerini çağırdı. Ondan Miss Carol Boynton'u getirmesini istedi.

Genç kız içeri girerken, Belçikalı dedektif ona büyük bir ilgiyle baktı. Pırıltılı kumral saçlarını, uzun boynunu, başını gururla kaldırışını, biçimli güzel elleriyle yaptığı sinirli hareketlere dikkat etti.

"Lütfen oturun matmazel."

Genç kız sessizce istenileni yerine getirdi. Yüzü renksiz ve ifadesizdi.

Poirot, Carol'a büyük kaybından dolayı duyduğu üzüntüden söz ederek söze başladı. Kız, bu sözleri de sessizce dinledi. Yüzünün ifadesi yine değişmemişti.

"Şimdi matmazel o gün neler yaptığınızı bana anlatır mısınız?"

Genç kız bu soruya hemen cevap verdi. Galiba neler söyleyeceğini önceden düşünüp bunları ezberlemişti. "Yemekten sonra gezintiye çıktık. Ben kampa döndüm..."

Poirot, onun sözünü kesti. "Bir dakika. O zamana kadar hepiniz de bir arada mıydınız?"

Ölümle Randevu

"Hayır. Ben önce ağabeyim Raymond'la Miss King'in yanındaydım. Sonra tek başıma dolaştım."

"Teşekkür ederim. Demin kampa döndüğünüzü söylüyordunuz. Saati hatırlıyor musunuz?"

"Beşi on geçiyordu sanırım."

Poirot hemen, "C.B. saat 05.10," yazdı. "E? Sonra?"

"Annem hâlâ kendisini gezmeye çıkarken bıraktığımız yerde oturuyordu. Onunla konuştuktan sonra çadırıma girdim."

"Annenize neler söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Sadece havanın çok sıcak olduğundan, biraz uzanacağımdan söz ettim. Annem, 'Ben burada oturacağım,' dedi. İşte o kadar."

"Halinde, dikkatinizi çeken bir gariplik var mıydı?"

"Hayır, yani..."

Durakladı ve kararsız bir şekilde Poirot'a baktı.

Poirot yavaşça, "Bunun cevabını ben verecek değilim, matmazel," diye gülümsedi.

Kız kızarak gözlerini kaçırdı. "Düşünüyordum. O sırada pek fark etmedim ama, şimdi geriye baktığım zaman..."

"Evet..."

Carol ağır ağır, "Doğrusu annemin yüzünün rengi biraz garipti," dedi. "Kıpkırmızıydı... Her zamankinden daha da kırmızıydı."

Poirot, "Bir şok geçirmiş olamaz mı?" diye sordu.

"Bir şok mu?" Carol şaşkınlıkla Belçikalı dedektife baktı.

"Evet... Mesela Arap hizmetkârlardan birine sinirlenmiştir..."

"Oh!" Kızın yüzü birdenbire aydınlanıverdi. "Bakın bu olabilir."

"Size böyle bir şeyden söz etmedi mi?"

"Ha... hayır. Hiç söz etmedi."

"Ondan sonra ne yaptınız, matmazel?"

Agatha Christie

"Çadırıma giderek, yarım saat kadar yattım. Sonra büyük çadırı indim. Ağabeyimle karısı orada oturmuş kitap veya dergiye bakıyorlardı."

"Siz ne yaptınız?"

"Benim dikişim vardı. Sonra bir dergi aldım."

"Büyük çadırı inerken annenizle tekrar konuştunuz mu?"

"Hayır, ben doğrudan doğruya aşağıya indim. Onun tarafına bile baktığımı sanmıyorum."

"Sonra?"

"Miss King... onun... onun öldüğünü bize haber verinceye kadar büyük çadırda oturdum."

"Bütün bildiğiniz bu kadar mı, matmazel?"

"Evet."

Poirot öne doğru eğildi. Yine o hafif neşeli ve kaygısız haliyle konuşuyordu. "O zaman ne *hissettiniz*?"

"Ne mi hissettim?"

"Evet. Annenizin... *pardon*... aslında o üvey annenizdi değil mi?... Onun ölmüş olduğunu öğrendiğiniz zaman neler hissettiniz?"

Carol şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Pekâlâ anladınız, matmazel."

Genç kız tereddütle mırıldandı. "Fena halde... sarsıldım."

"Öyle mi?"

Carol kıpkırmızı kesildi. Şimdi çaresizlik içinde dedektife bakıyordu. Gözlerinde müthiş bir korku belirmişti.

"Bu ölüm sizi gerçekten sarstı mı, matmazel? *Yoksa Kudüs'te bir gece ağabeyiniz Raymond'la konuştuklarınızı unuttunuz mu?*"

Ölümle Randevu

Boş atmış, dolu tutmuştu. Kızın yüzünden bütün kanının çekildiğini fark etti.

Carol, "O konuşmayı biliyor musunuz?" diye fısıldadı.

"Evet, biliyorum."

"Fakat nasıl... nasıl?"

"Konuşmanızın bir kısmı duyuldu."

"Oh!" Carol Boynton elleriyle yüzünü örttü. Hıçkırıkları yüzünden masa sarsılıyordu.

Hercule Poirot bir dakika bekledi. Sonra yavaşça, "Ağabeyinizle, üvey annenizi öldürmeyi tasarlıyordunuz," dedi.

Carol acı acı hıçkırdı. "O gece... çıldırmıştık. İyice çıldırmıştık!"

"Belki."

"Ne halde olduğumuzu anlamanız imkânsız..." Dikleşerek alnına düşen saçlarını itti. "Durum size garip gelecek. Amerika'dayken o kadar fena değildi. Fakat seyahate çıkınca her şeyi olanca açıklığıyla anladık."

"Neyi anladınız?" Şimdi Poirot'nun sesi merhamet ve şefkat doluydu.

"Başka insanlardan tamamiyle farklı olduğumuzu! O zaman iyice ümitsizleştik. Sonra Jimmy vardı."

"Jimmy mi?"

"Evet, kız kardeşim. Kendisini görmediniz. O... şey... iyice gariplşmeye başlamıştı. Annem onun daha da kötüleşmesine sebep oluyordu. Sanki bunun farkında değilmiş gibi bir hali vardı. Fakat Raymond'la ben korkuyorduk. Ginevra'nın çıldıracağından korkuyorduk. Nadine'in de öyle düşündüğünü anlayınca daha da korktuk. Çünkü Nadine hastalıklardan filan anlar."

"Evet?"

Agatha Christie

"O gece Kudüs'te her şey son haddini buldu. Raymond çılgına dönmüştü adeta. Onunla iyice heyecanlandık. Şey... o zaman böyle bir plan yapmak bize hiç de kötü gelmedi. Annem *normal* değildi. Bilmiyorum, siz nasıl düşünüyorsunuz. Fakat bazen insana birini öldürmek çok doğruymuş gibi geliyor."

Poirot ağır ağır başını salladı. "Evet, birçoklarına böyle geldiğini biliyorum. Bunu tarih ispat ediyor."

"O gece... Raymond'la böyle hissettik işte." Elini masaya vurdu. "Fakat sonra bunu yapamadık. Gündüz olunca planımız bize saçma, melodrama kaçan gülünç bir şey gibi gözüktü. Üstelik kötü bir şeydi de bu. Bana inanın Mösyö Poirot. Annem normal bir ölümle can verdi. Raymond'la benim bu olayla hiçbir ilgimiz yok."

Poirot yavaşça, "Matmazel," diye mırıldandı. "Bayan Boynton'un sizin bir hareketiniz dolayısıyla ölmediğine yemin eder misiniz?"

Carol başını kaldırdı. "Ona en ufak bir zarar vermediğime yemin ederim." Sesi titremiyordu artık.

Poirot arkasına yaslandı. "Demek böyle?..." Düşünceli bir tavırla posbıyığını sıvazladı. "Planınız neydi?"

"Planımız mı?"

"Evet. Herhalde ağabeyinizle, üvey annenizi öldürmeyi kararlaştırdığınız zaman bir plan da yapmıştınız." Genç kız cevap verinceye kadar geçen saniyeleri için için saydı. Bir... İki... Üç...

Nihayet Carol, "Planımız yoktu," diye cevap verdi. "İşi oraya kadar vardırmadık."

Hercule Poirot ayağa kalktı. "Hepsi bu kadar, matmazel. Lütfen ağabeyinizi buraya gönderir misiniz?"

Carol ayağa kalktı. Bir an tereddütle orada durdu. "Mösyö Poirot... bana... bana inanıyor musunuz?"

Ölümle Randevu

Poirot, "Size inanmadığımı söyledim mi?" diye sordu.

"Hayır, fakat..." Durakladı.

Belçikalı dedektif, "Ağabeyinizi buraya yollayacaksınız değil mi?" dedi.

"Evet."

Genç kız ağır ağır kapıya gitti. Sonra da orada birdenbire durarak döndü. Heyecanla, "Size gerçeği söyledim!" diye bağırdı. "Siz de gerçeği söyledim!"

Hercule Poirot cevap vermedi.

Carol Boynton ağır ağır odadan çıktı.

Bölüm 9

Raymond Boynton odadan içeri girdiği anda Poirot iki kardeşin birbirlerine benzediklerini fark etti.

Genç adamın yüzünün hatları iyice gerilmişti. Yüzünde sert bir ifade vardı. Korkmuş, sinirlenmiş gibi bir hali de yoktu. Bir koltuğa oturarak, dik dik Belçikalı dedektife baktı. "E?"

Poirot adeta şefkatle, "Kız kardeşiniz sizinle konuştu mu?" diye sordu.

Raymond başını salladı. "Evet, buraya gelmemi söylediği zaman... Tabii şüphelenmekte haklı olduğunuzu kabul ediyorum. O gece konuştuklarımız duyulmuş. Ondan sonra üvey annemin birdenbire ölüvermesi gerçekten herkeste şüphe uyandırır. Size yalnız şunu söyleyebilirim. Carol'la konuştuğumuz o gece gerçekten çıldırmıştık. O sırada dayanılamayacak bir baskı altındaydık. Üvey annemi öldürme planı, -nasıl anlatayım bilmem ki?- biraz rahatlamamıza yardım etti."

Hercule Poirot başını eğdi. "Bu mümkün."

"Tabii sabahleyin bütün bunlar size... biraz gülünç gözüktü. O meseleyi bir daha düşünmediğime dair yemin ederim, Mösyö Poirot."

Ölümle Randevu

Belçikalı cevap vermedi.

Raymond çabucak atıldı. "Tabii bu sözleri söylemenin çok kolay olduğunu biliyorum. Bu laflarıma inanmanızı bekleyemem... Fakat olayları göz önüne alın. Annemle altıya doğru konuştum. O zaman sağdı, bir şeyi de yoktu. Çadırıma giderek, elimi yüzümü yıkadım. Büyük çadıra inerek, diğerlerine katıldım. Ondan sonra da Carol'la ben oradan hiç ayrılmadık. Bunu herkes de gördü. Annemin eceliyle öldüğünü anlamanız lazım, Mösyö Poirot."

Dedektif sakın bir tavırla, "Biliyor musunuz, Bay Boynton," dedi. "Miss King saat altı buçukta cesedi muayene ettiği zaman annenizin iki saat... veya hiç olmazsa bir buçuk saat önce ölmüş olduğuna kanaat getirmişti."

Raymond hararetle ona baktı. Adeta donmuştu genç adam. Boğulur gibi, "Bunu Sarah mı söyledi?" diye mırıldandı.

Poirot başını salladı. "Buna ne diyeceksiniz?"

"Fakat... bu imkânsız!"

"Miss King bu konuda ısrar etti. Fakat şimdi siz gelmiş, annenizin, Miss King cesedi muayene etmeden kırk dakika önce sağ olduğunu söylüyorsunuz."

Raymond bağırdı. "Fakat... sağdı!"

"Dikkatli olun Bay Boynton."

"Sarah muhakkak yanıldı. Herhalde onun dikkate almadığı bazı faktörler var."

Poirot'nun yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Raymond heyecanla öne doğru eğildi. "Mösyö Poirot durumun size şüpheli görüldüğünün farkındayım. Fakat meseleye tabii bakın. Sonuçta siz tarafsız sayılmazsınız. Çünkü daima bir ci-

Agatha Christie

nayet atmosferi içinde yaşamışsınız. Her anı ölüm size bir cinayetmiş gibi geliyor. Artık bu konuda gerçeği tamamiyle göremeyeceğiniz farkında değil misiniz? Her gün yüzlerce insan ölüyor. Özellikle kalbi bozuk olanlar..."

Poirot içini çekti. "Demek işimi bana öğretmek niyetindesiniz?"

"Ne münasebet! Fakat bence sizin bazı peşin hükümleriniz var. Bunun sebebi de o garip konuşmamız. Carol'la ben öyle deli gibi saçmalamasaydık, annemin ölümünde şüpheli bir taraf göremeyecektiniz."

Poirot başını salladı. "Yanılıyorsunuz. Başka bir mesele daha var. Dr. Gerard'ın ilaç çantasından zehir çalınmış."

"Zehir mi?" Raymond hayretle ona baktı. "*Zehir!*" Genç adam sandalyesini hafifçe arkaya itti. İyice afallamıştı. "Siz bundan mı şüphe ediyordunuz?"

Poirot bir iki dakika bekledi. Sonra da sakin, hatta umursamaz bir tavırla, "Demek planınız başkaydı?" diye mırıldandı.

"Tabii..." Raymond dalgın dalgın cevap vermişti. "Bu... bu her şeyi değiştiriyor. Doğru... doğru dürüst düşünemiyorum."

"Planınız neydi?"

"Planımız mı? Bu..." Raymond birdenbire durakladı. Gözlerinde aniden ihtiyatlı ve dikkatli bir ifade belirdi. "Artık başka bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum." Ayağa kalktı.

Poirot omzunu silkti. "Siz bilirsiniz."

Genç adamın odadan çıkışını seyretti. Sonra defteri önüne çekerek, o küçük yazısıyla, "R.B. -saat '55," diye kaydetti.

Sonra bir büyük kâğıt alıp yazmaya devam etti. Listeyi tamamladıktan sonra başını eğip dikkatle inceledi.

Ölümle Randevu

Boyntonlar ve Jefferson Cope kamptan ayrıldılar	3.50 (tahminen)
Dr. Gerard ve Sarah King kamptan ayrıldılar	3.15 (tahminen)
Lady Westholme ve Miss Pierce kamptan ayrıldılar	4.15
Dr. Gerard kampa döndü	4.20 (tahminen)
Lennox Boynton kampa döndü	4.35
Nadine Boynton kampa döndü ve Bayan Boynton ile konuştu	4.40
Nadine Boynton kayınvalidesinin yanından ayrıldı ve büyük çadıra gitti	4.50 (tahminen)
Carol Boynton kampa döndü	5.10
Lady Westholme, Miss Pierce ve Bay Jefferson Cope kampa döndüler	5.40
Raymond Boynton kampa döndü	5.50
Sarah King kampa döndü	6.00
Ceset bulundu	6.30

Bölüm 10

Hercule Poirot, "Acaba," diyerek elindeki listeyi katladı. Sonra kapıya gidip Mahmut'u getirmelerini söyledi. Şişman rehberin gevezeliği üstündeydi. Kelimeler bir sel gibi ağzından akıyordu.

"Her zaman, ama her zaman beni suçlarlar. Ne zaman bir şey olsa suçu hemen benim üstüme atarlar. Her zaman suçlu benim. Kurban yerinden aşağıya inerken Lady Allen Hunt'un ayak bileğini burkması benim suçum. Altmış ya da yetmiş yaşında hâlâ topuklu ayakkabılarla tepelere tırmanıyor. Hayatım ıstırap içinde geçiyor! Ah! Yahudilerin bize çektirdikleri eziyetler..."

Sonunda Poirot bu söz selini kesmeye ve adama bir soru sormayı başardı.

Rehber, "Beş buçuk mu dediniz?" diye mırıldandı. "O sırada hizmetkârların ortada dolaştıklarını sanmıyorum. Çünkü o gün öğle yemeği geç yendi. İkide sanırım. Sonra sofraya toplandı. Ve herkes kestirmeye başladı. Evet, Amerikalılar çay içiyorlar. Saat üç buçukta hepimiz uyumaya başladık... Saat beşte İngiliz leydilerinin çay isteyeceğini düşünerek kalktım. Çünkü ben vazifesini bilen, işine düşkün bir adamım. Fakat ortalıkta kimseler yoktu. Herkes yürüyüşe çıkmıştı. Bu pek hoşuma gitti. Tekrar uykuya daldım. Saat

Ölümle Randevu

altıya çeyrek kala dertler başladı. O iriyarı, İngiliz leydisi gelip çay istedi. Halbuki çocuklar akşam yemeğini hazırlamaya başlamışlardı. Kadın fazla da titizdi. 'Su kaynamalı,' dedi. 'Çayı siz kendiniz yapın.' Ah, beyefendi. Bu da hayat mı? Ben elimden geleni yapıyorum ama daima da suçu bana atıyorlar..."

Poirot adamın sözlerini kesti. "Küçük bir mesele daha var. Ölen kadın sizin hizmetkârlardan birine kızmış. O çocuğun kim olduğunu... kadının neye kızdığını biliyor musunuz?"

Mahmut ellerini gökyüzüne kaldırdı.

"Biliyor muyum? Tabii ki bilmiyorum. O yaşlı kadın bana şikâyetle bulunmadı."

"Bunu öğrenebilir misiniz?"

"Hayır, beyefendiciğim. İmkânsız bir şey bu. Çocuklar böyle bir şeyi kesinlikle itiraf etmezler. Yaşlı kadın kızmış demek? O halde çocuklar bundan hiç bahsetmezler. Abdül, kabahati Mehmet'in üstüne atar. Mehmet, 'Bu işi Aziz yaptı,' der. Aziz, 'Suçlu Kerim'dir,' diye bağırır. İşte böyle. Bu Bedevilerin hepsi de aptal. Hiçbir şey anlamıyorlar."

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Ben misyonerlerden ders aldığım için avantajlıyım. Size 'Keats'den Shelley'den şiirler okuyabilirim..."

Poirot yüzünü ekşitti. İngilizce onun anadili olmadığı halde Mahmut'un garip telaffuzu ile okuyacağı şiirleri dinleyemezdi.

Telaşa, "Harika!" dedi. "Harika bir rehbersiniz. Sizi bütün dostlarıma tavsiye edeceğim."

Poirot sonunda rehberin elinden kurtulabildi. Sonra saatleri gösteren listeyi alıp Albay Carbury'e gitti.

Adam kravatını büsbütün çarpıtarak, "Bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

Agatha Christie

Poirot oturdu. "Size bir önsezimden söz edebilir miyim?"

Albay Carbury içini çekti. "İstiyorsanız, buyrun edin!"

"Benim önsezime göre dünyada en basit ilim kriminolojidir. Katili bırakırsınız, konuşsun. Er veya geç o size her şeyi anlatır."

"Daha önce de buna benzer bir iddiada bulunduğunuzu hatırlıyorum. Size böyle açıklamalarda bulunan kim?"

"Herkes." Poirot kısaca o sabah yaptığı konuşmaları anlattı.

Carbury, "Hım..." diye mırıldandı. "Dikkati çekecek birkaç nokta var. Ne yazık ki bunlar işimize yarayacak gibi değil. Zira hepsi de başkalarıyla ilgili. Elinizde kanıt olduğunu iddia edebilir misiniz?"

"Hayır."

Albay Carbury tekrar içini çekti. "Ben de bundan korkuyordum."

Poirot, "Fakat," dedi. "Akşam olmadan gerçeği öğreneceksiniz."

Carbury başını salladı. "Bana da bunu vaat etmiştiniz zaten. Doğrusu gerçeği öğreneceğinden şüphem vardı. Meseleden emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

"İnsanın böyle hissetmesi pek hoş bir şey olmalı."

Albayın gözlerinde hafif bir pırıltı yanıp söndü ama Belçikalı dedektif onun farkında değilmiş gibi bir tavır takındı. Listesini çıkarıp uzattı.

Albay Carbury takdirle başını salladı. "Çok düzenli." Kâğıdın üzerine eğildi. Bir iki dakika sonra da, "Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?" diye mırıldandı.

"Bana bunu söylerseniz çok memnun olurum."

"Raymond Boynton'un bu işle bir ilgisi yok."

Ölümle Randevu

"Ah! Demek böyle düşünüyorsunuz?"

"Evet. Onun ne düşündüğü meydanda. Onun suçlu olmadığını bilmeliydik. Zira dedektif romanlarında olduğu gibi en şüphe edilecek insan oydu. Yaşlı kadını öldüreceğini itiraf ettiğini kulağınızla duymuştunuz. Bu yüzden genç adamın masum olduğunu anlamalıydık."

"Demek siz dedektif romanları okuyorsunuz?"

Albay Carbury, "Şimdiye kadar belki binlerce okudum," diye cevap verdi. Sonra da adeta bir okul çocuğu hevesiyle, "Kitaplarıdaki dedektiflerin yaptıklarını tekrarlayamaz mısınız?" diye sordu. "Yani üzerinde durulacak aslında çok önemli olan olayları?"

Poirot adeta merhametle ona baktı. "Ah. Böyle şeylerden hoşlanıyorsunuz demek? Pekâlâ. İstedığınızı zevkle yapacağım." Önüne bir kâğıt çekerek, çabucak, düzenli yazmaya başladı.

1. Bayan Boynton içinde digitalis bulunan bir ilaç içiyordu.
2. Dr. Gerard enjektörünü bulamamıştı.
3. Bayan Boynton ailesinin diğer kimselerle ahablık etmesine engel olmaktan büyük bir zevk duyuyordu.
4. Bayan Boynton o gün öğleden sonra ailesinin kendisini yalnız bırakıp gezintiye çıkmasını istedi.
5. Bayan Boynton manevi bakımdan bir sadistti.
6. Bayan Boynton'un oturduğu yerle büyük çadırın arasında hemen hemen iki yüz metrelik bir mesafe vardı.
7. Lennox Boynton önce kampa kaçta döndüğünü bilmediğini söyledi. Sonra annesinin saatini düzelttiğini itiraf etti.
8. Dr. Gerard'la Ginevra Boynton'un çadırları yan yanaydı.
9. Saat altı buçukta yemek hazır olduğu zaman, Bayan Boynton'u çağırması için bir uşağı yolladılar.

Agatha Christie

Albay bu listeyi büyük bir memnunlukla okudu. "Fevkalade! Tam istediğim gibi. Durumu iyice zorlaştırdınız. Görünüşte ilgisiz gibi duran olayları yazdınız. Yalnız... bana bir iki şey eksikmiş gibi geldi. Fakat herhalde bunu karşınızdakinin aklını karıştırmak için yaptınız?"

Poirot'nun gözlerinde alaycı bir pırıltı belirdi ama dedektif cevap vermedi.

Albay Carbury tereddütle, "Mesela ikinci nokta," dedi. "*Dr. Gerard'ın enjektörünü bulamaması*. Fakat adam ilaç çantasından digitalis'li bir ilacın veya buna benzer bir şeyin alındığını da görmüştü."

Poirot başını salladı. "Bu, enjektörün kaybolması kadar önemli değil."

"Fevkalade!" Albay neşeyle gülüyordu. Yüzündeki kırışıklıklar iyice derinleşmişti. "Doğrusu bu işin içinden çıkamadım. Bana sor saydınız, digitalisin içinden daha önemli olduğunu söyledim. Ya şu hizmetkâr meselesi ne olacak? Kadını yemeğe çağırması için bir hizmetkâr yollamışlar... Bayan Boynton, daha önce bir hizmetkâra kızarak, bastonunu sallamış. Kadını, Bedevilerden birinin öldürdüğünü iddia etmeyeceksiniz ya?" Ciddi bir tavırla ekledi. "Eğer böyle bir iddiada bulunursanız, *hile* yapmış sayılırsınız."

Poirot güldü fakat cevap vermedi. Albayın ofisinden çıkarken kendi kendine, "İnanılmaz bu İngilizler hiç büyümeyecekler," diye mırıldandı.

Bölüm 11

Sarah King bir tepede oturmuş, kır çiçeklerini koparıp duruyordu. Dr. Gerard ise kızın yakınındaki kaba taştan yapılmış bir duvara ilişmişti.

Sarah aniden sinirlendi. "Neden bu işe kalktınız?" diye bağırdı. "Eğer *siz* olmasaydınız..."

Dr. Gerard ağır ağır, "Yani sizce..." dedi. "Sesimi çıkarmam mı gerekirdi."

"Evet."

"Bazı şeyleri bilmeme rağmen mi?"

Sarah homurdandı. "Bir şey *bilmiyordunuz* ki."

Fransız içini çekti. "Bilmiyordum. Fakat insanın tamamiyle emin olamayacağını itiraf ediyorum."

Sarah o fikirde değildi. "Bilakis. Emin olabilir."

Fransız omuzlarını silkti. "Mesela siz..."

Sarah, "Ateşiniz vardı," diye cevap verdi. "Onun için bu konuda kesin bir şey söyleyemezsiniz. Herhalde enjektör o sırada da şişelerin arkasındaydı. Belki digitalisin konusunda da hata yaptınız. Veya uşaklardan biri çantanızı karıştırdı."

Agatha Christie

Gerard şaşkınlıkla ona baktı. "Üzölmeyin, canım. Kanıtlar o kadar önemli değıl. Bakın göreceksiniz. Dostlarınız Boyntonlar bu meseleden yakalarını kolaylıkla kurtaracaklar."

Sarah bağırdı. "Ben bunu da istemiyorum."

Fransız başını salladı. "Çok mantıksız davranıyorsunuz."

Sarah, "Kudüs'te başkalarının işine karışmanın doğru olmadığından söz eden siz değıl miydiniz?"

"Ben kimsenin işine karışmadım. Sadece bildiklerimi söyledim."

"Bense hiçbir şey bilmediğinizden eminim... Tanrım! Yine aynı noktaya geldik."

Gerard şefkatle mırıldandı. "Çok üzgünüm, Miss King."

Sarah alçak sesle, "Sonunda yine de *kurtulamadılar*," dedi. "Hiçbiri de kaçamadı. *Kadın* hâlâ aralarında. Mezarından bile uza-nıp onların kurtulmalarına engel oluyor. Bana... bütün bunlar... onun pek hoşuna gidiyormuş gibi geliyor." Sonra daha değışik bir sesle ekledi. "O küçük adam tepeye çıkıyor."

Dr. Gerard dönüp arkaya baktı. "Ah! Sanırım bizi arıyor."

Sarah, "Göründüğü kadar aptal mı?" diye sordu.

Dr. Gerard tüm ciddiyetiyle, "Hiç de aptal değıildir," dedi.

Sarah ciddi ve kederli bakışlarla Hercule Poirot'nun yamaca tırmanışını seyretti.

Belçikalı dedektif yanlarına gelince, "Off..." diye inleyerek al-nını sildi. Sonra üzüntüyle rugan ayakkabılarına baktı. "Yazık... Bu memlekette de ne çok taş var... Zavallı ayakkabılarım."

Sarah merhametsiz bir tavırla cevap verdi. "Lady Westhol-me'dan ayakkabı temizleme kutusunu alabilirsiniz... Toz bezini de unutmayın. Kadın yanında hizmetçilere yakışacak eşyalarla dolaşı-yor."

Ölümle Randevu

"Ayakkabılarımı temizlesem bile üzerindeki çizikleri geçiremem ki, matmazel."

"Belki... Neden böyle bir memlekette bu tip ayakkabılar giyorsunuz?"

Poirot başını yana doğru eğdi. "Zarif görünmek istiyorum da ondan."

"Çölde böyle şeyleri düşünmemiz daha doğru olur."

Dr. Gerard dalgın dalgın mırıldandı. "Kadınlar çölde pek hoş olmuyorlar. Evet, Miss King daima temiz ve zarif... Fakat Lady Westholme'u düşünün... O kalın etek ve ceketler... Kendisine hiç yakışmayan binici kıyafetleri ve uzun çizmeler... Ya zavallı Miss Pierce. Elbiseleri sağdan soldan sarkıyor. Onlarda suyu çekilmiş lahana yaprağı hali var. Gerçekten güzel bir kadın olan Bayan Boynton bile şık sayılmaz. Elbiseleri hiç de ilgi çekici değil."

Sarah sabırsızca başını salladı. "Herhalde Mösyö Poirot buraya elbiselerden söz etmek için çıkmadı."

Poirot, "Doğru," diye cevap verdi. "Buraya Dr. Gerard'la görüşmeye geldim. Onun fikirleri benim için çok kıymetli. Sizinkiler de matmazel. Gençsiniz. Son psikoloji yeniliklerinden haberiniz var. Bana Bayan Boynton hakkında bildiğiniz, düşündüğünüz her şeyi anlatmanızı istiyorum."

Sarah sordu. "Bunları şimdiye kadar ezberlemediniz mi?"

"Hayır. Bana bu konuda Bayan Boynton'un kafası... düşünceleri çok önemliymiş gibi geliyor. Hatta bundan eminim. Herhalde Dr. Gerard onun gibi tiplere hiç yabancı değil."

Doktor, "Doğrusu," dedi. "Bence kadın tetkike değer bir konuydu."

"Bunu bana anlatmaz mısınız?"

Agatha Christie

Dr. Gerard aileye karşı duyduğu ilgiden... Jefferson Cope'la yaptığı konuşmadan, Amerikalının durumu ne kadar ters anladığından söz etti.

Poirot başını salladı. "O halde adam romantiğin biri."

"Aslında öyle. İdealleri derinden derine tembellik arzusu üzerine kurulmuş. Herhalde insanların daima en iyi taraflarına inanmak, dünyanın harikulade bir yer olduğunu düşünmek pek kolaydır. İşte bu yüzden de Jefferson Cope insanların aslında ne biçim karakterlere sahip olduklarını kesinlikle bilmiyor."

Poirot, "Bu bazen tehlikeli sonuçlar doğurabilir," dedi.

Dr. Gerard devam etti. "Bu Boynton meselesinde de kadının çocukları haddinden fazla sevdiğine inanıyor. O gizli nefretin, isyanın, esaretin ve ıstırabın pek farkında değildi."

Poirot dudak büktü. "İşte bu budalalık."

Fransız, "Buna rağmen en inatçı, kalın kafalı ve romantik bir adam bile kör değildir," diye cevap verdi. "Sanırım Petra'ya yapılan yolculuk sırasında da Jefferson Cope'un gözleri yavaş yavaş açılmaya başlamıştı." Bayan Boynton'un öldüğü günün sabahı Amerikalıyla yaptığı konuşmayı tekrarladı.

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı. "Bu hizmetçi kızla ilgili hikâye çok ilginç," diye mırıldandı. "Bu ihtiyar kadının kullandığı metotları iyice aydınlatıyor."

Gerard, "Doğrusu o sabah herkes biraz garipti," diye başını salladı. "Petra'ya gitmediniz değil mi, Mösyö Poirot? Giderseniz, muhakkak kurban yerine çıkın. Orası -nasıl anlatayım bilmem ki?- insanı garip bir şekilde etkiliyor." Manzarayı iyice tarif ettikten sonra Sarah'ya baktı. "Siz de orada yeni karar veren genç bir hakim gibi oturuyordunuz. Hatırladınız mı, Miss King?"

Sarah titredi. "Susun! O günden söz etmeyelim!"

Ölümle Randevu

Poirot atıldı. "Hayır, hayır. Biz daha önceki günlere dönelim. Bayan Boynton'un karakteri hakkında anlattıklarınız ilgimi çekti. Dr. Gerard. Fakat ben ailesini tamamiyle baskı altında tutan bu kadının aniden böyle uzun bir yolculuğa çıkmasının sebebini anlamadım. Zira seyahat sırasında çocukları yabancılarla temas eder ve sonunda ona isyana bile kalkışıldardı."

Dr. Gerard heyecanla öne doğru eğildi. "Mesele de bu ya! İhtiyar kadınlar dünyanın her tarafında aynadırlar. Canları sıkılır. Merakları 'fal' açmaksa, çok iyi bildikleri bu oyundan bıkarlar. Yeni bir fal çeşidi öğrenmek isterler. Aynı, şey insanlara işkence etmekten, onlara ıstırap vermekten hoşlanan ihtiyar bir kadın için de söylenilebilir. Bayan Boynton, kaplanlarını iyice ehlileştirmişti artık. Belki onların yetiştirme çağlarında heyecanlı günler geçirmişti. Lennox'la Nadine'in evlenmeleri bir macera sayılabilirdi. Fakat ondan sonra her şey monotonlaşmıştı. Lennox kendisini melankoliye kaptırmıştı. Onu yaralamak, kızdırmak imkânsızdı. Raymond la Carol'un isyan etmeye niyetleri yoktu. Ginevra ise -ah zavallı Ginevre ise- annesinin görüş açısından onu hiç de eğlendirecek şeyler yapmıyordu. Zira Ginevra onun elinden kurtulmanın, kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Gerçeklerden hayal âlemine kaçırıyordu. Annesi kendisini ezdikçe, o da düşmanlarının eline düşmüş asil bir kız rolü oynamaktan, gizli bir zevk duyuyordu. Yani Bayan Boynton için evde hiçbir eğlence yoktu artık. Onun için İskender gibi fethedilecek yeni ülkeler aramaya başladı. Bu yüzden yolculuğa çıkmaya karar verdi. Tabii ehlileştirdiği hayvanların isyan etmeleri tehlikesi vardı. Ama bu onların canını yakmak için yeni bir fırsat sayılacaktı. Belki bu sözler size saçma gelecek. Ama gerçek bu Kadın, yeni heyecanlar peşindeydi."

Agatha Christie

Poirot derin bir nefes aldı. "Fevkalade! Evet, ne dediğinizi anlıyorum. *Gerçekten öyleydi.* Hepsi birbirine uyuyor. Boynton, ana tehlikeli bir şekilde yaşamak istedi ve bunun cezasını da çekti."

Sarah öne doğru eğildi. Zeki ifadeli yüzü iyice ciddilemişti. "Yani kadın kurbanlarına baskı yapmakta fazla ileri gitti ve o zavallılar isyan ettiler, öyle mi? Veya içlerinden biri böyle yaptı."

Poirot başını eğdi.

Sarah sanki güçlkle nefes alıyormuş gibi, "*Hangisi?*" dedi.

Belçikalı dedektif kıza baktı. Cevap vermedi. Daha doğrusu bu mecburiyetten kurtuldu. Zira aynı anda Gerard omzuna dokundu. "Bakın!"

Dağın yamacında bir kız dolaşıyordu. İnsanda sanki bir hayaletmiş gibi bir etki bırakacak şekilde, garip, ahenkli bir zarafetle yürüyordu. Kızılımsı sarı saçları güneşte parlamaktaydı. Güzel dudakları, garip, esrarlı bir tebessümle aralanmıştı.

Poirot nefesini tuttu. "Ne güzel! İnsanın içine dokunan garip bir güzelliği var. İşte Ofelya böyle oynamalı. Başka bir dünyadan yanlışlıkla gelmiş olan genç bir tanrıça gibi... İnsan saadetleri ve kederlerinin esaretinden kurtulduğu için sevinçli..."

Dr. Gerard, "Evet, evet," diye cevap verdi. "Haklısınız. Bu insanın rüyalarına girecek bir yüz değil mi? Onu rüyamda gördüm. Ateşle yanarken gözlerimi açtım ve o yüzü, o tatlı, garip tebessümü gördüm... Güzel bir rüyaydı bu. Uyanmak hiç hoşuma gitmedi." Sonra o sakın tavrını takındı. "İşte bu kız Ginevra Boynton," dedi.

Bölüm 12

Bir iki dakika sonra genç kız yanlarına gelmişti. Dr. Gerard dedektifi onunla tanıştırdı.

"Miss Boynton, Mösyö Hercule Poirot'yu tanıyor musunuz?"

"Oh..." Ginevra tereddütle ona baktı. Elleri endişeyle birbirine kenetlendi. Sihirli peri, hayaller ülkesinden geri dönmüştü artık. Şimdi o alelade, biraz sinirli ve endişeli genç bir kızdı.

Poirot, "Şansım varmış, matmazel," diye gülümsedi. "Sizinle burada karşılaştım. Daha önce sizinle otelde konuşmak istedim."

"Öyle mi?" Ginevra anlamsız anlamsız güldü.

Poirot, "Benimle biraz yürür müsünüz?" diye sordu.

Genç kız itaatli bir tavırla döndü. Biraz ilerlediler. Sonra Ginevra garip bir sesle, telaşlı telaşlı, "Siz... siz dedektifsiniz değil mi?" dedi.

"Evet, matmazel."

Ginevra hafifçe içini çekti. "Buraya beni korumaya geldiniz değil mi?"

Poirot düşünceli bir tavırla bıyığını düzeltti. "Yani... hayatınız tehlikede mi, matmazel?"

Agatha Christie

"Evet, evet." Genç kız etrafına şüpheyle çabucak bir göz attı. "Kudüs'te Dr. Gerard'a bundan bahsettim. Çok zekice davrandı ve o sırada durumu hiç belli etmedi. Fakat peşimden geldi. Hem de o kırmızı kayalar olan korkunç yere." Titredi. "Beni orada öldüreceklerdi... Sürekli tetikte olmam lazım."

Poirot şefkat ve hoşgörüyü başını salladı.

Ginevra, "O müşfik ve iyi bir insan," dedi. "Bana da âşık!"

"Öyle mi?"

"Tabii. Uykusunda benim adımı sayıklıyor..." Yüzünün hatları yine yumuşadı. O ilahi güzelliğin izleri tekrar görüldü. "Onu gördüm. Yatakta dönüp duruyor ve benim adımı söylüyordu... Yavaşça oradan uzaklaştım." Bir an durdu. "Ben sizi *onun* çağırttığını sandım. Zira bir sürü düşmanım var. Hepsini de etrafımı sardı. Bazen kılık da değiştiriyorlar."

Poirot şefkatle, "Tabii, tabii," diye mırıldandı. "Fakat şimdi emniyetesiniz. Aileniz sizi koruyor."

Genç kız gururla başını kaldırdı. "Onlar benim ailem değil, Boyntonlarla hiçbir ilgim yok. Size kim olduğumu söyleyemem. Büyük bir sır bu."

Poirot yavaşça, "Annenizin ölümü sizi çok sarstı mı, matmazel?" diye sordu.

Ginevra ayağını yere vurdu. "Size söyledim ya. *O benim annem değildi!* Düşmanlarım ona annem rolünü oynaması ve kaçma engel olması için bol bol para veriyorlardı."

"O öldüğü gün öğleden sonra neredeydiniz?"

Kız hemen cevap verdi. "Çadırımda... İçerisi çok sıcaktı ama dışarı çıkmaya cesaret edemedim. *Beni* öldürebilirlerdi." Hafifçe titredi. "Onlardan biri... içeri baktı. Kılığını değiştirmişti ama onu

Ölümle Randevu

tanıdım. Mahsus uyuyormuş gibi yaptım. Onu şeyh göndermişti. Şeyh beni kaçtırttırmak istiyordu tabii."

Poirot birkaç dakika sessiz sedasız yürüdü. Sonra da, "Kendi kendinize anlattığınız bu masallar pek hoş," dedi.

Ginevra bağırdı. "Doğru bunlar! *Doğru!*" Sonra sinirle dönerek, koşa koşu yamaçtan aşağıya indi.

Poirot hareketsiz durarak genç kızın arkasından baktı. Bir iki dakika sonra birinin arkasından, "Ona ne söylediniz?" diye sordüğünü duydu.

Belçikalı dedektif ağır ağır döndü. Hızlı hızlı nefes alan Dr. Gerard arkasında duruyordu. Sarah ise onlara doğru geliyordu. Ama kız ağır ağır yürümekteydi.

Poirot, Gerard'ın sorusuna cevap verdi. "Ona hikâyelerinin hayal mahsulü olduğunu söyledim."

Doktor düşünceli bir tavırla başını salladı. "Ve o da buna kızdı ha? İşte bu iyiye işaret. Kız henüz sınırı aşmamış. Anlattıklarının yalan olduğunu hâlâ biliyor. Onu iyi edeceğim."

"Demek kızı tedavi etmeyi üzerinize alacaksınız?"

"Evet. Bu meseleyi Nadine Boynton ve kocasıyla konuştum. Ginevra benimle Paris'e gelerek, kliniklerimden birine girecek. Ondan sonra da kendisini sahneye hazırlayacağız."

"Sahneye mi?"

"Evet. Onun tiyatrodaki başarıya ulaşacağını sanıyorum. Onun buna ihtiyacı var. Ginevra'ya böyle bir şey lazım. Bazı bakımlardan annesine benziyor o."

Sarah fena halde tiksiniyordu. "Olamaz!" diye bağırdı.

"Bu size imkânsız gibi geliyor ama bazı esas karakteristikler aynı. Her ikisi de önemli insanlar olmak arzusuyla doğmuşlar. Her ikisi de başkalarını etkileri altına almayı istemişler. Bu zavallı ço-

Agatha Christie

cuk her zaman baskı altında tutulmuş. Annesi onun her arzusuna engel olmuş. O müthiş ihtirasını -hayata karşı duyduğu sevgiyi- canlı, romantik şahsiyetini ifade için kendisine fırsat verilmemiş." Hafifçe eğilerek onları selamladı. "İzninizle." Telaşla kızın arkasından ilerledi.

Sarah mırıldandı. "Bu yeni hasta Dr. Gerard'ı çok ilgilendiriyor."

Poirot başını salladı. "Farkındayım."

Sarah kaşlarını çatarak, "Buna rağmen," dedi. "Kızı o korkunç kadınla karşılaştırmasına dayanamıyorum. Halbuki -bir keresinde- Bayan Boynton'a ben de acımuştım."

"Ne zaman oldu bu, matmazel?"

"Kudüs'te. Aniden Bayan Boynton konusunda yanıldığımı düşündüm. Biliyorsunuz, bazen böyle olur. İnsan bir meseleye tamamiyle başka açıdan bakar. İşte o gün ben de öyle oldum. Fena halde heyecanlandım ve gidip kendimi rezil ettim."

"Hayır, hayır. Rezil olmadığınızdan eminim."

Sarah'nın yüzü alev alev yanıyordu. Genç kız Bayan Boynton'la yaptığı konuşmayı her hatırlayışında böyle kıpkırmızı kesilmektedir.

"Sanki hayattaki tek gayem buymuş gibi bir hisse kapıldım. İyice heyecanlanmıştım. Fakat daha sonra Lady Westholme, bir balığinkini andıran gözlerini bana dikip, 'Sizin Bayan Boynton'la konuştuğunuzu gördüm,' dediği zaman çok sarsıldım. 'Herhalde söylediklerimi duydum,' diye düşündüm. İşte o zaman kendimi pek gülünç hissettim."

Poirot sordu. "İhtiyar Bayan Boynton size ne söyledi? Onun söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlayabilir misiniz?"

Ölümle Randevu

"Sanırım. Zira bu sözler bana çok etki etti. '*Ben hiçbir zaman unutmam. Bunu her zaman hatırla. Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi, ne bir ismi, ne de bir yüzü!*'" Sarah irkildi. "Bunu söylerken sesinde öyle bir kin vardı ki. Üstelik... üstelik bana da bakmıyordu. Şimdi bile... onun sesini duyar gibiyim..."

Poirot şefkatle, "Demek bu sözler sizi çok mu etkiledi?" diye mırıldandı.

"Ben öyle kolay kolay korkmam. Buna rağmen bazen rüyamda ihtiyar kadının bu sözleri söylediğini, o zafer dolu iğrenç çehresini görüyorum. Öööö..." Hafifçe titredi. Sonra birdenbire Belçikalıya döndü.

"Mösyö Poirot, belki bunu sormamam gerek. Fakat... bu mesele hakkında bir sonuca vardınız mı?"

"Evet."

Kızın dudakları titremeye başlamıştı. "Nedir bu sonuç?"

"Raymond Boynton'un o gece Kudüs'te kiminle konuştuğunu öğrendim. Kız kardeşi Carol'du bu."

"Carol, tabii." Sonra sözlerine devam etti. "Raymond'a bunu söylediniz mi... ona sordunuz mu..." Boğulur gibi sustu.

Sarah konuşamıyordu. Poirot, ona ciddi fakat merhametli bir tavırla baktı. "Bu sizin için o kadar önemli mi, matmazel?"

Sarah, "Benim için her şey bu," dedi. Sonra da başını kaldırdı. "Fakat gerçeği öğrenmem lazım."

Poirot yavaşça, "Raymond Boynton bana bunun sadece çılgınca bir konuşmadan ibaret olduğunu söyledi," diye mırıldandı. "Kız kardeşiyle sinirleri iyice gerilmiş. Fakat ertesi gün bu düşünceleri ikisine de pek gülünç gelmiş..."

"Anlıyorum..."

Agatha Christie

Poirot şefkatle, "Miss Sarah," dedi. "Bana neden korktuğunuzu söylemeyeceksiniz?"

Sarah'nın bembeyaz kesilen yüzünde müthiş bir ümitsizlik vardı.

"O gün akşamüzeri -beraberdik. Sonra Raymond- o anda yapması gereken bir şey olduğunu söyleyerek, yanımdan ayrıldı. Ben onun... sadece durumu annesine açacağını sanmıştım. Fakat ya Raymond..." Sesi bir fısıltı halini alarak kesildi. Şimdi hareketsiz durmuş, kendisine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bölüm 13

I

Nadine Boynton otelden çıktı ve bir an tereddütle durakladı. Kendisini beklemekte olan genç adam hemen ileri doğru atıldı.

Jefferson Cope, Nadine'in yanına sokularak, "Şu tarafa doğru yürüyelim mi?" diye sordu. "Bence orası pek hoş..."

Nadine evet der gibi başını salladı.

Yoldan ilerlemeye başladılar. Jefferson Cope konuşup duruyordu. Yalnız sesi biraz monotondu galiba. Nadine'in kendisini dinlemediğinin farkında olup olmadığı da belli değildi. Yamaçları çiçeklerle kaplı bir tepeye doğru saptıkları zaman Nadine, onun sözünü kesti.

"Jefferson, çok üzgünüm. Fakat seninle konuşmam lazım." Rengi iyice uçmuştu.

"İstiyorsan konuşalım, yavrum. Arzu ettiğin her şeyi söyle ama kendini üzme."

Nadine mırıldandı. "Sandığımdan daha da zekisin. Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Agatha Christie

Jefferson Cope başını salladı. "Şartlar, durumları değiştirirler,' sözü doğru. Ben de son olaylardan sonra bazı kararların yeniden gözden geçirilmesi lazım geldiğini anlıyorum." İçini çekti. "Yani... istediğin şekilde hareket edebilirsin, Nadine."

Genç kadın büyük bir samimiyetle, "Sen o kadar iyi bir insan-sın ki, Jefferson," dedi. "Çok sabırlısın. Bana, sana karşı çok kötü davranmışım gibi geliyor. Doğrusu çok haksızlık ettim."

"Buraya bak, Nadine. Seninle açık konuşalım. Ben kusurlarımı pek iyi bilirim. Sana her zaman derin bir sevgi ve hürmet besledim. Bütün isteğim seni mutlu görmektir. Bundan başka hiçbir şeyi arzulamadım. Senin mutsuz olduğunu fark ettiğim zaman az kalsın çıldıracaktım. Doğrusunu istersen o zaman bütün suçun Lennox'da olduğunu düşündüm. 'Madem Nadine'in mesut olup olmasına aldırma diye aklımdan geçirdim. 'O halde ona layık değil.'"

Genç adam derin bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Fakat sizinle Petra'ya gittikten sonra Lennox'un sandığım kadar suçlu olmadığını anladım. Sen söz konusu olduğunda hiç de bencil davranmıyordu. Ölülerin aleyhinde konuşmak istemem ama bana kalırsa kayınvaliden pek geçimsiz bir kadındı."

Nadine mırıldandı. "Evet... Öyle denilebilir."

Jefferson Cope, "Her neyse..." dedi. "Dün bana gelip Lennox'u terk etmeye kesin karar verdiğini söyledin. Bu kararını çok beğendim. Yaşadığın hayat hiç de hoş değildi. Benimle açıkça konuştun. Bana karşı sadece dostça hisler beslediğini açıkladın. Bense sadece seni korumak, sana layık olduğun gibi bir hayat sürdürmekten başka bir şey istemiyordum. Dün hayatımın en mutlu günü olduğunu da söylemeliyim."

Nadine bağırdı. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ölümle Randevu

"Üzülme yavrum. Çünkü bana dün sanki rüya görüyormuşum gibi geldi. Nedense bugün fikrini değiştireceğini hissettim. Neyse... Şimdi durum başka artık. Lennox'la sen kendi yaşantınızı sürdürebilirsiniz."

Nadine yavaşça, "Evet," diye cevap verdi. "Artık Lennox'u bırakamam. Beni affet."

Jefferson Cope başını salladı. "Affedilecek bir şey yok ki. Seninle yine dost kalırız. O akşamüzerini unuturuz, olur biter."

Nadine elini şefkatle genç adamın koluna koydu. "Teşekkür ederim, sevgili Jefferson. Ben şimdi gidip Lennox'u bulacağım."

Dönerek uzaklaştı. Jefferson Cope yoluna devam etti.

II

Nadine, Lennox'u Grek-Roma tiyatrosunun kalıntılarında buldu. Genç adam en üst sırada oturuyordu. Karısı nefes nefese yanına oturup, "Lennox," diyene kadar onun farkına bile varmadı.

"Nadine." Adam başını çevirip karısına baktı.

"Şimdiye kadar konuşma fırsatı bulamadık. Fakat seni terk etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Beni gerçekten bırakıp gidecek miydin, Nadine?"

Genç kadın başını salladı. "Evet. Çünkü ondan başka çare kalmamıştı. Senin... peşinden geleceğini umuyordum. Zavallı Jefferson, ona da çok kötülük yaptım."

Lennox birdenbire acı bir kahkaha attı.

"Hiç de etmedin. Jefferson gibi bencil olmayan bir insana ruh asaletini iyice gösterebilmesi için muhakkak fırsat vermelidir... Sen çok haklıydın Nadine. Bana Jefferson'la gideceğini söylediğin za-

Agatha Christie

man feci şekilde sarsıldım. Biliyor musun, ben son zamanlarda herhalde çıldırmaya başlamıştım. Neden, seninle gitmemi istediğin zaman anneme meydan okuyarak bunu yapmadın?"

Nadine şefkatle, "Bunu yapamazdın, sevgilim," diye cevap verdi.

Lennox düşünceli düşünceli mırıldandı. "Annem çok garip bir insandı... Bizi hemen hemen ipnotize etmişti sanırım."

"Evet, öyle."

Lennox bir süre daha düşündü. "Bana gideceğini söylediğin zaman, sanki başıma ağır bir darbe indirmişsin gibi oldum. Kampa geri dönerken bayağı sersemlemiştim. Sonra birdenbire ne kadar budalalık ettiğimi anladım. Seni kaybetmek istemediğim takdirde yapılacak bir tek şey vardı."

Lennox karısının irkildiğini hissetti. Sesi acılaştı. "Ve gittim..."

"Sus..."

Lennox çabucak karısına bir göz attı.

"Gittim... ve onunla münakaşa ettim." Değişik bir tavırla, dikkatle konuşuyordu. Sesi anlamsızlaşmıştı. "Ona seninle kendisi arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledim. Ve, 'Nadine'i seçiyorum,' dedim."

Derin bir sessizlik oldu.

Garip bir şekilde kendisini tebrik eder gibi tekrarladı. "Evet... Anneme böyle söyledim."

Bölüm 14

Poirot dönüşte iki kişiyle konuştu. Bunlardan birincisi Jefferson Cope'du.

"Mösyö Hercule Poirot? Adım Jefferson Cope."

İki adam resmi tavırlarla el sıkıştılar.

Poirot'nun yanında yürümeye başlayan Cope açıkladı. "Eski ahabalarımдан Bayan Boynton'un ölümü hakkında kısa bir araştırma yaptığınızı yeni öğrendim. Çok tatsız bir olaydı. Doğrusunu isterseniz ihtiyar Bayan Boynton öyle yorucu bir yolculuğa çıkmamalıydı. Fakat o çok inatçıydı, Mösyö Poirot. Ailesi ona söz geçiremezdi. Evde acımasız bir diktatördü. Her istediğini yaptırmaya alışmıştı. Asabi bir kadındı. Ne derse o olurdu."

Kısa bir sessizlikten sonra Jefferson Cope devam etti. "Size, Boynton ailesinin eski dostlarından olduğumu söylemek isterim, Mösyö Poirot. Tabii bu olay hepsini üzdü. Üstelik biraz sinirli ve hassas insanlardır. Naaşın Kudüs'e yollanması... cenaze gerekli formalitelerin tamamlanması konusunda onlara yardım etmek istiyorum. Eğer bir mesele olursa, hemen beni çağırın."

Poirot, "Ailenin bu teklifinizi takdirle karşılayacaklarından eminim," diye cevap verdi. Sonra da ekledi. "Siz asıl Bayan Nadine Boynton'un samimi arkadaşısınız sanırım."

Agatha Christie

Jefferson Cope hafifçe kızardı. "Bu konuda fazla bir şey söylemezsek daha iyi olur, Mösyö Poirot. Öğrendiğime göre bu sabah Nadine'le konuşmuşsunuz. Belki o size durum hakkında bir fikir vermiştir. Fakat artık her şey bitti. Nadine mükemmel bir kadın. Annesini kaybeden kocasına karşı bazı görevleri olduğunu düşünüyor."

Bir sessizlik oldu ve Poirot bu haberi nazik bir el hareketiyle karşıladı. "Albay Carbury, Bayan Boynton'un öldüğü gün, öğleden sonra neler olduğunu kesin şekilde anlaşılmasını istiyor. Bana bu konuda bilgi verebilir misiniz?"

"Tabii, tabii. Yemekten sonra etrafı dolaşmaya çıktık. Neyse ki o yapışkan rehberin elinden de kurtulmuştuk. İşte o gezinti sırasında Nadine bana kararını açıkladı. Sonra da meseleyi kocasıyla konuşmak için onunla yalnız kalmak istediğini söyledi. Yanından ayrılarak, ağır ağır kampa döndüm. Yarı yolda o sabahki gezintiye katılan iki İngiliz hanımla karşılaştım. Onlardan biri 'Lady'miş sanırım."

Poirot, "Evet," dedi.

"Fevkalade bir kadın. Çok zeki ve kültürlü. Diğeri bana pek silik gözüktü. Yorgunluktan da bayılmak üzereymiş gibi bir hali vardı. Tabii... Sabahki gezinti o yaştaki bir kadın için bir hayli yorucuydu. Neyse... Onlara Nabateler hakkında bilgi verdim. Biraz dolaştıktan sonra saat altıda hep birlikte kampa döndük. Lady Westhome'la çay içmek şerefine eriştim. Çay biraz açık renkti ama kokusu hoştu. Sonra çocuklar sofrayı hazırladılar. İhtiyar Bayan Boynton'u çağırması için de birini yolladılar. Fakat o sandalyesinde ölmüştü."

"Kampa dönerken onun farkına varmadınız mı?"

Ölümle Randevu

"Bayan Boynton'un orada olduğunu fark ettim. Akşamüzerleri ve geceleri mağarasının önünde otururdu. Fakat doğrusu ona fazla dikkat etmedim. O sırada Lady Westholme'a mali durumumuzu açıklıyor, bir taraftan da Miss Pierce'le uğraşıyordum. Kadıncağız o kadar yorulmuştu ki ayağı burkulup duruyordu."

"Teşekkür ederim, Bay Cope. Bayan Boynton'un büyük bir servet bırakıp bırakmadığını sorabilir miyim?"

"Evet. Hatırı sayılır bir servet bıraktı. Bayan Boynton hayatı boyunca bu paradan faydalanacak, o öldüğü zaman da servet Elmer Boynton'un çocukları arasında paylaşılacaktı. Evet... Hepsi de çok zengin sayılırlar artık..."

Poirot mırıldandı. "Para çok önemlidir. Bu yüzden bir hayli cinayet işlenmiştir."

Jefferson Cope biraz şaşırmıştı. "Evet, orası öyle."

Poirot tatlı tatlı güldü. "Fakat cinayet işlemek için başka sebepler de var, değil mi? Bu yardımınıza çok teşekkür ederim, Bay Cope."

Amerikalı başını salladı. "Rica ederim, rica ederim... Şu yukarıda oturan Miss King mi? Gidip onunla biraz konuşayım."

Poirot tepeden inmeye devam etti. Biraz ilerledikten sonra telaşla yamaca tırmanan Miss Pierce'la karşılaştı.

Nefes nefese kalmış olan kadın onu sevinçle karşıladı. "Ah, Mösyö Poirot size rastladığıma o kadar memnun oldum ki. Boyntonların en küçüğüyle konuşuyordum. Şu acayip kızla... Bana pek acayip şeyler anlattı. Düşmanlar, kendisini kaçırmak isteyen şeyler, etrafını saran casuslar... Doğrusu sözleri çok *romantikti*. Lady Westholme, bütün bunların pek saçma olduğunu söyledi. Vaktiyle onun da öyle kızılımsı sarı saçlı bir hizmetçisi varmış, o da böyle yalanlar uydurmuş. Fakat bence Lady Westholme bazen çok sert

Agatha Christie

davranıyor. Sonuçta kızın anlattıkları doğru olabilir değil mi? Seneler önce çarın kızlarından birinin ihtilalde öldürülmediğini, Rusya'dan gizlice Amerika'ya kaçtığını duymuştum. Sanırım Grand Düşüş Tatiana idi. Belki de bu kız da o kıvı saçlı hizmetçinin kıvı olabilir, değil mi? Asil bir görünümü var. Belki de bir asilzadenin kıvıdır. O çıkık elmacık kemikleri... bir Slov havası var. Ah, ne müthiş bir şey olurdu bu."

Poirot kısaca, "Evet hayatta çok garip şeyler oluyor," dedi.

Ellerini birbirine kenetleyerek, "Doğrusu," diye fısıldadı. "Bu sabah sizin kim olduğunuzu iyice anlayamamıştım. Tabii... Siz o meşhur dedektifsiniz. Çözümlediğiniz son cinayeti gazetelerde okudum. Ne kadar heyecanlı bir şeydi bu. O sırada olayın olduğu yerin yakınındaki bir evde mürebbiyelik yapıyordum."

Poirot bir şeyler mırıldandı.

Miss Pierce gitgide artan bir heyecanla sözlerine devam etti. "İşte bu yüzden... bu sabah... hata etmiş olabileceğimi düşündüm. İnsan her şeyi anlatmalı değil mi? İlgisi yokmuş gibi de dursa en ufak ayrıntıyı bile açıklamalı... Çünkü... bu işe karışmanızdan zavallı Bayan Boynton'un bir cinayete kurban gitmiş olduğu anlaşılıyor. Bunu iyice anladım artık. İşte bu yüzden size o meseleyi açıklamam lazım gelip gelmediğini düşündüm. Sonuçta *pek acayip* bir şeydi bu."

Poirot cevap verdi. "İşte sırf bu yüzden bana meseleyi anlatmalısınız."

"Aslında bu öyle önemli bir şey değil. Sadece... Bayan Boynton öldükten sonra... yani ertesi gün... sabah erkenden kalktım. Ve çadırımın kapısından baktım. Güneşin doğuşunu seyretmek istiyordum..."

"Anlıyorum, anlıyorum. Çadırınızdan bakınca ne gördünüz?"

Ölümle Randevu

"İşin garip tarafı da bu ya. O sırada bu bana öyle önemliymiş gibi gözükmedi. Sadece o kızın çadırından çıkıp dereye bir şey attığını gördüm. Tabii bu anormal bir olay değildi. Yalnız attığı şey... güneşte *parıldadı*."

"Bahsettiğiniz hangi kız?"

"Onun adı Carol sanırım. Güzel bir kız. Tıpkı ağabeyisine benziyor. Hatta insan onları *ikiz* sanıyor... Veya belki de kız küçük kardeşleriydi. Güneş tam gözüme geldiği için iyice göremiyordum. Fakat kızın saçları öyle kıvılcımsı sarı değildi. Açık kumraldı sanırım. Bakır kıvılcı saçları çok severim! Kıvılcı saçlar bana hep havucu anımsatır!" diye şakıdı.

Poirot, "Ve kız dereye pırıldayan bir şey attı, öyle mi?"

"Evet. Tabii *o zaman* buna aldırmadım. Fakat daha sonra derenin kenarında yürüyüşe çıktım. Miss King de oradaydı. Suyun içindeki çöplerin filan arasında garip bir şey gördüm. Küçük, parlak, madeni bir kutuydu bu..."

"Anlıyorum... Kutu şu kadar mıydı?"

"Evet! Ne *zekisiniz!* O zaman, 'Kızın dereye attığı bu sanırım,' dedim. 'Fakat bu güzel bir kutu. Sırf merak yüzünden kutuyu alarak açtım. İçinde bir enjektör vardı. Tıpkı bana tifo aşısı yaptıkları zaman kullandıklarına benziyordu. Kızın, enjektörü böyle kaldırıp atmasını garipsedim. Çünkü kırık filan değildi bu. Ben böyle düşünürken Miss King arkamdan, 'Ah,' diye bağırdı. 'Çok teşekkür ederim. Benim enjektörümü bulmuşsunuz. Ben de onu aramaya gelmiştim.' Tabii kutuyu ona uzattım. Miss King de bunu alıp kampa döndü."

Miss Pierce bir an sustu. Sonra telaşla sözlerine devam etti. "Herhalde aslında bu öyle önemli bir olay değil. Fakat Carol Boynton'un Sarah King'in enjektörünü kaldırıp atması biraz tuhafıma

Agatha Christie

gitti. Sonuçta garip bir şey bu. Fakat bu olayın makul bir açıklaması olduğundan eminim." Susarak ümitle Poirot'ya baktı.

Belçikalı dedektifin yüzü çok ciddiye. "Teşekkür ederim, matmazel. Anlattığınız kendi başına önemli olmayabilir. Fakat bu sayede her şey tamamlanmış oldu. Mesele ortaya çıktı."

"Gerçekten mi?" Bir çocuk gibi sevinen Miss Pierce'in yüzü kızarmıştı.

Poirot yaşlı kadını otele kadar götürdü.

Kendi odasına çıktığı zaman, Albay Carbury için hazırladığı listeye yeni bir cümle ekledi. "*No 10. Ben hiçbir zaman unutmam. Bunu her zaman hatırla. Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi ne bir ismi ne de bir yüzü!*" Başını salladı. "Evet... Artık her şey anlaşılıyor."

Bölüm 15

Hercule Poirot, "Hazırlıklarım tamam," diye mırıldandı.

Hafifçe içini çekerek, bir iki adım geriledi. Boş otel odalarından birinde yaptığı hazırlıklara şöyle bir göz attı.

Bir duvara doğru itilmiş olan bir karyolaya hiç de zarif sayılmayacak bir tavırla dayanan Albay Carbury güldü.

"Siz garip bir adamsınız, Mösyö Poirot. Melodrama kaçan şeylerden hoşlanıyorsunuz."

Ufak tefek dedektif, "Belki... doğru bu..." diye itiraf etti. "Fakat bütün bunların hepsi de kapris değil. İnsan bir komedi oynayacaksa, o zaman sahneyi hazırlamalıdır."

"Bu bir komedi mi?"

"Trajediye de *dekor* yine uygun olmalıdır."

Carbury merakla ona baktı. "Neyse. Her şey size bağlı... Ne yapmak istediğinizi bilmiyorum. Fakat elinizde bir koz olduğunu anlamıyorum."

"Size benden istediğiniz şeyi açıklamak şerefine ulaşacağım. Size gerçeği anlatacağım."

"Tutuklama yapabilecek miyiz?"

"Dostum, bunu garanti edemem."

Agatha Christie

"Pekâlâ. Garanti vermemen belki de iyi oldu."

Poirot, "İleri süreceğim iddialar tamamen psikolojik," dedi.

Albay Carbury içini çekti.

"Ben de bundan korkuyordum."

Poirot, "Ama sizi ikna edecek," diye güvence verdi. "Oh, evet sizi ikna edeceğim. Gerçek her zaman garip ve güzel, diye düşünürüm."

Albay Carbury, "Bazen de çok tatsızdır," diye cevap verdi.

Poirot heyecanla, "Hayır, hayır," dedi. "Burada kişisel görüşünüz söz konusu. Onun yerine görünmeyen sanal noktaya parmak basın. O zaman tüm olaylar mantıklı bir düzenle ortaya çıkıp insanı şaşırtır."

Albay, "Olaya sizin söylediğiniz yönden bakmaya çalışacağım," dedi.

Poirot o garip büyük saatine bir göz attı.

"İşe başlamanın zamanı geldi. Siz, albayım bu masanın başında resmi bir tavırla oturacaksınız."

Carbury, "Pekâlâ," dedi. "Üniformamı da giymemi ister misiniz?"

"Hayır, hayır. İzin verirsiniz kravatınızı düzelteyim," diyerek hemen Carbury'nin kravatını düzeltti. Albay Carbury sırtarak gösterilen iskemleye oturdu ve bir dakika sonra farkında olmadan kravatını sol kulağına doğru kaydırды.

Poirot sandalyelerin durumunu hafifçe değiştirdi. "Buraya Boynton ailesi yerleşecek." İşaret yaptı. "Bu tarafa ise meseleyle ilgisi olan üç yabancıyı geçireceğiz." Sözleri biçim için çok önemli olan Dr. Gerard. Bu olayla iki şekilde ilgisi olan Miss Sarah King. O, bu işe hem cesedi muayene eden doktor sıfatıyla karıştı hem de Raymond Boynton dolayısıyla. Sonra Jefferson Cope var. O da Boyntonlarla çok samimiydi."

Ölümle Randevu

Aniden durakladı. "Hah! İşte geliyorlar."

İçeriye önce Lennox Boynton'la karısı girdi. Onları Raymond ve Carol takip etti. Dudaklarında dalgın bir tebessüm uçuşan Genevra yalnızdı. Dr. Gerard'la Sarah King, en arkadaşydılar. Jefferson Cope ise toplantıya biraz geç kaldı.

O da yerini aldıktan sonra Poirot öne doğru bir adım attı. "Bayanlar, baylar. Bu tamamen resmi olmayan bir toplantı. Buna bir tesadüf sonucu Amman'da bulunmam sebep oldu. Albay Carbury, bana fikrimi sormak lütfunda bulunduğu için..."

Biri Poirot'nun sözünü kesti. Hem de en umulmadık biri.

Lennox Boynton sinirli bir şekilde, "Neden?" diye bağırdı. "Albay sizi bu Tanrı'nın cezası işe karıştırmak gereğini niçin duydu?"

Poirot zarif bir şekilde elini salladı. "Ani ölüm olaylarında genellikle beni çağırırlar."

Lennox Baynton, "Biri kalp krizinden öldüğü zaman doktorlar hemen size haber mi veriyorlar," dedi.

Poirot yavaşça, "Kalp krizi pek de ilmi olmayan bir söz," diye cevap verdi. "Anlamı da çok geniş."

Albay Carbury öksürdü. Bunu tamamen resmi bir tavırla yapmıştı. "Meseleyi iyice açıklamamız daha doğru olacak. Ölüm olaylarının şartları bana bildirildi. Tabii bir olaydı bu. Hava gereğinden fazla sıcaktı. Yolculuk, sağlığı bozuk, yaşlı bir kadına dokunacak kadar uzun ve yorucuydu. Yani olayı normal karşıladım. Fakat Dr. Gerard sonra bana gelerek, kendi arzusuyla bazı şeyler anlattı."

Soru sorar gibi Poirot'ya baktı. Belçikalı başını salladı.

"Theodore Gerard, dünyaca tanınmış bir doktordur. Onun sözleri de daima dikkat ve ilgiyle karşılanır tabii. Dr. Gerard, bana şunları anlattı. Bayan Boynton'un ölümünden sonra ilaç çantasın-

dan, kalbi etkileyen bir madde alınmıştı. Bir gün önce enjektörünü aramış ve bulamamıştı. Fakat bu iğne gece çadırına iade edilmişti. Sonra... Bayan Boynton'un bileğinde iğne yarasına benzeyen bir iz görülmüştü." Albay Carbury bir an durdu. "Bu durum karşısında ölümün iyice soruşturulması gerektiğini anladım. Mösyö Hercule Poirot benim misafirimdi. Büyük bir nezaket göstererek bana yardım edeceğini söyledi. Ben de kendisine ölümü istediği şekilde araştırması için tam bir yetki verdim. Şimdi buraya onun raporunu dinlemek için toplandık."

Uzun bir sessizlik oldu. Öyle derin bir sessizlik ki bu, yere iğne düşse duyulacaktı. Fakat onun yerine yan odada biri yere bir şey düşürdü. Herhalde bir ayakkabıydı bu. O sessizlikte bu bir bomba etkisi yaptı.

Poirot sağındaki üç kişilik gruba çabucak bir göz attıktan sonra sola baktı. Oradaki beş kişi birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı.

Belçikalı dedektif yavaşça, "Albay Carbury bana bu meseleden söz ettiği zaman ben bir uzman sıfatıyla ona bu konudaki düşüncemi söyledim. Belki kanıt bulunamayacaktı ama gerçeği ortaya çıkaracağımdan emindim. Bunu olayla ilgisi olanlarla konuşmak suretiyle yapacaktım. Dostlarım, size bir şey söyleyeyim mi? Bir cinayeti soruştururken suçluyu veya suçluları konuşmaya teşvik etmeniz yeterlidir. Er veya geç size bilmek istediğiniz şeyi açıklayıverirler." Durdu. "Bu olayda da bana bol bol yalan söylemenize rağmen, farkına varmadan bazı gerçekleri açıkladınız."

Birinin hafifçe içini çektiğini duydu. Fakat dönüp bakmadı.

"Önce, Bayan Boynton'un normal bir ölümle can verip vermediği meselesini ele aldım. Fakat kısa bir zaman sonra bu olasılığın üzerinde durmanın gereksiz olduğunu anladım. Kaybolan ilaç, enjektör ve bilhassa ölen kadının ailesinin takındığı tavır bana bunun

Ölümle Randevu

mümkün olmadığını anlatıyordu. Bayan Boynton müthiş bir soğukkanlılıkla öldürülmüştü. Üstelik ailesi de bunu biliyordu. Hepsisi de suçlu gibi hareket etmekteydiler.

"Fakat suç derecesi diye bir şey vardır. Delilleri dikkatle inceledim. Bu cinayet... evet, *olay bir cinayetti!* Bayan Boynton'un ailesinin fertleri tarafından hep birlikte mi işlenmişti? Kadını ortadan kaldırmaları için çok önemli bir sebep vardı. O öldüğü takdirde hepsinin de durumu düzelecekti. Hem maddi hem de manevi. Bayan Boynton'un ölümü üzerine hepsi de mali sıkıntılardan kurtulacak, hatta büyük bir servetten faydalanacaklardı. Ayrıca dayanılamayacak bir acımasız diktatörün elinden de kurtulmuş olacaklardı.

"Devam edeyim. Ben hemen bir cinayetin hep birlikte işlenmemiş olduğunu anladım. Zira Boynton ailesinden olan fertlerin anlattıkları hikâyelerin hiçbiri de birbirini tutmuyordu. Yani cinayetten önce hep bir arada hazırlanmamıştı bu hikâyeler. Aileden bir veya iki kişi Bayan Boynton'u öldürmüş olabilirdi. Tabii diğerleri de bunu anlamışlardı. İş i kapatmaya çalışarak onlara bir nevi suç ortaklığı yapıyorlardı. Ondan sonra cinayeti kimin veya kimlerin işlemiş olabileceğini düşündüm. Şunu da açıklayayım. Bu bakımdan, sadece benim tarafımdan bilinen bir olay dolayısıyla pek de tarafsız bir şekilde davranamadım."

Poirot burada Kudüs'te duyduğu konuşmayı tekrarladı.

"Tabii bu yüzden önce Bayan Raymond Boynton'un üzerinde durdum. Aileyi inceledikten sonra da onun bu sırrını o gece kız kardeşi Carol'la açtığına karar verdim. Onlar hem görünüş hem de huy bakımından birbirlerine çok benziyorlardı. Bu yüzden birbirlerine çok bağlıydılar. Üstelik böyle bir şey yapmayı düşünecek derecede sinirli ve isyankâr gençlerdi. Bir bakıma Bayan Boynton'u hiç de bencilce olmayan maksatlarla ortadan kaldırmayı istiyorlardı.

Agatha Christie

Bütün aileyi ve bilhassa küçük kardeşlerini kurtarmayı arzu etmekteydiler. Bu yüzden planları daha inanılacak bir hal alıyordu." Poirot bir an durdu.

Raymond Boynton ağzını hafifçe açtı. Sonra tekrar kapadı. Israrla Poirot'ya dikmiş olduğu gözlerinde dilsiz bir ıstırap vardı.

"Raymond Boynton aleyhindeki delillere gelmeden önce, bugün Albay Carbury için hazırladığım bir listeyi okumak istiyorum. Cinayetle ilgili en önemli noktaları içeriyor."

Önemli noktalar

1. Bayan Boynton digitalin denilen bir ilaç kullanıyor.
2. Dr. Gerard enjektörünü kaybediyor.
3. Bayan Boynton ailesinin diğer insanlarla arkadaşlık etmelerinden hoşlanmıyor ve onları yanından ayırmamaktan kesinlikle zevk alıyor.
4. Olayın olduğu gün Bayan Boynton öğleden sonra ailesinin istedikleri yere gidebileceklerini söyleyerek onlara izin vermiş.
5. Bayan Boynton bir sadistti.
6. Çadırla Bayan Boynton'un oturduğu yer arası aşağı yukarı ikiz yüz metre uzaklıktaydı.
7. Bay Lennox önce kampa kaçta döndüğünü bilmediğini söyledi. Sonra annesinin saatini ayarladığını söyledi.
8. Dr. Gerard ile Miss Genevra Boynton'un çadırları yan yana.
9. Saat altı buçukta akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için hizmetkârlardan biri Bayan Boynton'a haber vermeye gitti.
10. Bayan Boynton, Kudüs'te şu sözleri kullanmıştı. "Ben asla unutmam. Bunu unutma. Ben hiçbir şeyi unutmam."

Ölümle Randevu

Belçikalı dedektif derin sessizlikte albayı memnun etmek için hazırladığı listeyi okudu.

"İlgili noktaları ayrı ayrı yazdım ama bunlardan bazıları bir araya getirilebilir. Mesela, ilk ikisini birleştirebiliriz. 'Bayan Boynton içinde digitalis bulunan bir ilaç alıyordu. Dr. Gerard enjektörünü bulamamıştı.' İlk dikkatimi çeken de bu iki olay oldu. Çok ilgi çekecek şeylerdi. Üstelik bağdaşmaları da imkânsızdı. Ne demek istediğimi anlamadınız mı? Zararı yok. Bu bahse tekrar döneceğim.

"Şimdi Raymond Boynton'un suçlu olması ihtimali üzerinde duracağım. Onun Bayan Boynton'u öldürmek istediğinden bahsettiğini duymuştum. Genç adam son derece sinirli ve heyecanlı bir durumdaydı. Büyük bir bunalım geçiriyordu. Matmazelin beni affedeceğini umarım..." Sarah'ya bakarak özür diler gibi eğildi. "Yani âşık olmuştu. Hislerinin bu şekilde uyanması onu birkaç şekilde hareket etmeye zorlayabilirdi. Üvey annesi de dahil olmak üzere insanlara karşı daha yumuşak ve iyi bir duygular beslemeye başlayabilirdi. Sonunda Bayan Boynton'a meydan okuma cesaretini bulur ve onun etkisinden kurtulurdu. Veya cinayet arzusunu, bu hayali gerçek haline sokardı. Aşkını onu bu konuda kamçılatabilirdi. Bu psikoloji. Şimdi olayları gözden geçirelim.

"Raymond Boynton, diğerleriyle birlikte üçü çeyrek gece kamptan ayrıldı. O sırada Bayan Boynton sağdı. Kısa bir zaman sonra Raymond'la Sarah King baş başa konuştular. Sonra genç adam, kızın yanından ayrıldı. İddiasına göre altıya on kala kampa döndü. Annesinin yanına çıkarak, onunla birkaç kelime konuştu. Kendi çadırına uğradı. Ve sonunda büyük çadıra indi. Raymond Boynton altıya on kala Bayan Boynton'un sağ olduğunu söylüyor.

Agatha Christie

Fakat şimdi onun iddiasıyla taban tabana zıt bir olaya geliyoruz." Başını salladı. "O gün saat altı buçukta bir uşak Bayan Boynton'un ölmüş olduğunu gördü. Aslında doktor olan Miss King cesedi muayene etti. Şimdi o kadının en geç altıdan bir saat önce ölmüş olduğuna yemin ediyor. O sırada ölüm zamanına pek aldırmamış ama bundan yine de emin.

"Gördüğünüz gibi bu iki iddia birbirine tamamiyle zıt. Miss King'in yanlış yaptığını hiç sanmı..."

Sarah, onun sözünü kesti. "Ben yanlış yapmam... Yaparsam da, bunu açıkça itiraf ederim."

Poirot, ona bakarak kibar bir tavırla reverans yaptı. "O halde şimdi iki ihtimal var. Ya Miss King ya da Raymond Boynton yalan söylüyor. Şimdi Raymond Boynton'un yalan söylemesinin sebepleri üzerinde duralım. Miss King'in yanılmadığını ve mahsus yalan söylemediğini de kabul edelim. O halde olaylar nasıl bir sıra takip etti? Raymond Boynton kampa döndü. Annesinin mağaranın önünde oturduğunu gördü. Yukarı çıktı ve kadının ölmüş olduğunu fark etti. O zaman ne yaptı? Bağırarak yardım mı istedi? Hemen kamptakilere bu olayı haber mi vardı? Hayır... bir iki dakika bekledikten sonra kendi çadırına girdi. Büyük kampa ailesinin yanına indiği zaman da onlara bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bu şekilde hareket etmesi pek garip değil mi?"

Raymond sert ve sinirli bir sesle, "İnsanın bu şekilde hareket etmesi için aptal olması lazım," diye atıldı. "Bundan da annemin o sırada sağ olduğu anlaşılmaz mı? Miss King telaşlanıp üzülmüştü. Bu yüzden bir hata yaptı."

Poirot sakın sakın sözlerine devam etti. "İnsan kendi kendine, 'Raymond Boynton'un bu şekilde hareket etmesinin sebebi ne ola-

Ölümle Randevu

bilir?’ diye soruyor. İlk bakışta Raymond Boynton suçsuzmuş gibi duruyor. Çünkü o gün akşamüzeri üvey annesinin yanına bir defa gitmiş. Ve onun çoktan ölmüş olduğunu görmüş. Kadın öleli epey olmuş. O halde şimdi... onun suçsuz olduğunu kabul edersek, bu şekilde davranmasının sebebini bulabilir miyiz?"

"Evet, bulabiliriz. Çünkü ben hâlâ duyduğum o sözleri hatırlıyorum. *'Anlıyorsun, değil mi? Onun muhakkak öldürülmesi lazım.'* Şimdi meseleye şöyle bakalım. Raymond Boynton o gün kampa dönüyor ve annesini ölü buluyor. O zaman aklına bir şey geliyor. Planı tatbik edilmiş. Bunu kendisi değil, fakat o sözleri söylediği suçortağı yapmış. Yani o kız kardeşi Carol Boynton'un suçlu olduğundan şüphe ediyor."

"Yalan bu!" Raymond'un sesi titriyordu.

Poirot devam etti. "Şimdi Carol Boynton'un katil olması ihtimali üzerinde duralım. Onun aleyhindeki deliller nedir? Onun da huyları ağabeyisine benziyor. Böyle bir hareketi kahramanlık adedebilecek yaradılıştı o. Üstelik Raymond Boynton, Kudüs'te planını ona açmıştı... Şimdi ölüm gününe geliyorum. Genç kız kampa beşi on gece döndü. İddiasına göre gidip annesiyle konuştu. Bunu gören olmadı. Kamp boşalmıştı, uşaklar ise uyuyorlardı. Lady Westholme, Miss Pierce ve Jefferson Cope kampı göremeyecekleri bir yerde kalıntıları dolaşırmaktaydılar. Carol Boynton'un hareketlerine şahit olabilecek kimse yoktu. Zaman gayet uygun. Yani Carol Boynton'un katil olması imkân dahilinde."

Sustu. Carol başını kaldırdı. Üzüntülü bir şekilde ve ısrarla Belçikalı dedektifin gözlerinin içine bakıyordu.

"Bir mesele daha var. Ertesi sabah erkenden Carol Boynton dereye bir şey attı. Bu şeyin bir enjektör olduğu da anlaşılıyor."

Agatha Christie

"Efendim?" Dr. Gerard hayretle onu süzüyordu. "Fakat benim enjektörümü iade ettiler. Evet, evet. Bu bende şimdi."

Poirot başını salladı. "Evet, evet. Bu ikinci enjektör hikâyesi pek garip... pek ilgi çekici. Bana bunun Miss King'e ait olduğu söylendi. Doğru mu bu?"

Sarah bir an tereddüt etti.

Carol hemen atıldı. "Enjektör Miss King'in değil, benimdi."

"O halde bunu dereye attığınızı itiraf ediyorsunuz, matma-zel?"

Kız durakladı. "Evet... Tabii. Neden itiraf etmeyeyim?"

Nadine, "Carol!" dedi. Öne doğru eğildi. İyice irileşmiş olan gözlerinde derin bir üzüntü vardı. "Carol... anlayamıyorum..."

Carol dönerek ona baktı. Gözlerinde düşmanca bir ifade belirmişti. "Anlaşılacak bir şey yok ki. Ben eski bir enjektörü attım. İşte o kadar. O... zehire dokunmadım."

Sarah söze karıştı. "Miss Pierce'in size anlattıkları çok doğru, Mösyö Poirot. O enjektör *benimdi*." Belçikalı dedektif gülümsedi. "Bu enjektör meseleleri insanın aklını karıştırıyor. Fakat... durumu açıklayabileceğinizi sanıyorum. Carol Boynton'un katil olabileceğinden söz ediyorduk. Ben adil bir insanım. Bir de onun masum olması ihtimali üzerinde duralım."

"Genç kız kampa dönerek, üvey annesinin yanına gidiyor. Ve onu ölü buluyor. O zaman aklına ilk gelen şey nedir? Bayan Boynton'u ağabeyisi Raymond'un öldürdüğü tabii. Carol ne yapacağını bilemiyor. Bu yüzden kimseye de bir şey söylemiyor. Bir saat kadar sonra Raymond Boynton geliyor. Güya o da annesiyle konuşuyor ve durumda bir gariplik olduğundan bahsetmiyor. O vakit Carol, katilin ağabeyisi olduğuna büsbütün inanıyor. Hatta belki de Ray-

Ölümle Randevu

mond'un çadırına giderek orada bir enjektör buluyor. Hele o zaman hiç şüphesi kalmıyor. Enjektörü çabucak alarak saklıyor. Ertesi sabah erkenden de bunu kaldırıp atıyor.

"Carol Boynton'un masum olduğunu gösteren bir şey daha var. Genç kız, kendisini sorguya çektiğim zaman bana ağabeyisiyle yaptıkları planı tatbik etmeyi hiçbir zaman ciddi şekilde düşünmediklerini söyledi. Ondan yemin etmesini istedim. Bunu da hemen yaptı. Ciddi bir tavırla üvey annesine bir zarar vermediğine dair yemin etti. Dikkat ediyor musunuz? Carol, sadece kendisi hakkındaki yemin etti. Ağabeyisi adına da değil. Bunun farkına varmayacağımı da sanıyordu.

"İşte Carol Boynton'un masum olma meselesi de böyle... Şimdi geri dönelim ve bu kez Raymond Boynton'un suçlu olması ihtimali üzerinde duralım. Bir an Carol'un doğruyu söylediğini, Bayan Boynton'un beşi on geçte hayatta olduğunu kabul edelim. Raymond, hangi şartlar altında suçlu olabilir? Onun annesini saat altıya on kala kadınla konuşmaya gittiği zaman öldürdüğünü düşünebiliriz. Evet, uşaklar o sırada etrafta dolaşıyorlarmış ama alacakaranlık basmak üzereymiş. Raymond, cinayeti çabucak işlemiş olabilir. Fakat o zaman da Miss King'in yalan söylemiş olması lazım. Onun kampa Raymond'dan beş dakika sonra döndüğünü unutmayın. Uzaktan, genç adamın annesinin yanına gittiğini görmüş... daha sonra Bayan Boynton ölü bulunduğu zaman cinayeti Raymond'un işlediğini anlamıştır. Onu kurtarmak için hemen yalan söylemiştir. Dr. Gerard'ın nöbetinin tuttuğunu, bu planını ortaya çıkaramayacağını bilmektedir."

Sarah açık açık, "Ben yalan söylemedim," dedi.

Agatha Christie

"Bir ihtimal daha var. Dedğim gibi Miss King kampa Raymond'dan beş dakika sonra ulaşmış. Eğer Raymond annesini sağ bulduysa, o zaman kadını enjeksiyonla zehirleyen Miss King demektir... Sonuçta Miss King, Bayan Boynton'un çok kötü bir insan olduğuna inanıyormuş. Genç kız kendisini adil bir cellat gibi görmüş olabilir. Eğer bu doğruysa o zaman Miss King'in ölüm saati konusunda neden yalan söylediğini de kolaylıkla açıklayabiliriz."

Sarah'nın rengi iyice uçmuştu. Hafif fakat sakın bir sesle, "Bazen bir insanın ölümünün iyi bir şey olacağından gerçekten söz ettim," diye cevap verdi. "O kurban yeri aklıma böyle bir şeyin gelmesine neden oldu. Fakat o iğrenç kadına hiçbir zarar vermediğime yemin ederim. Böyle bir şey yapmak aklımın ucundan bile geçmedi."

Poirot yavaşça mırıldandı. "Fakat... ikinizden birinin *yalan söylemiş olması gerek.*"

Raymond sandalyesinde kımıldandı. Sonra da kendisini tutamayarak, "Siz kazandınız, Mösyö Poirot!" diye bağırdı. "Yalan söyleyen benim. Yanına gittiğim zaman annem ölmüştü bile. O zaman iyice sersemledim. Zira onunla kavga etmeye, yüzüne özgür bir insan olduğumu bağırırmaya hazırlanmıştım. Kararım kesindi. Fakat o... sandalyesinde ölüp gitmişti. Eli cansız ve soğuktu. O zaman dediğiniz gibi... düşündüm... Belki Carol... zira... annemin bileğinde iğne izi vardı..."

Poirot çabucak atıldı. "Bu konuda fazla bir bilgim yok. Annenizi nasıl öldürecektiniz? Bir yol bulmuştunuz. Ve bu bir enjektörle ilgiliydi. Bundan emindim."

Raymond hemen, "Bunu bir kitapta okumuştum," diye cevap verdi. "Bir İngiliz polis romanında. Birinin koluna boş bir enjektör

Ölümle Randevu

batırıyordunuz. O da ölüyordu. İlmi bir yola benziyordu... Annemi bu şekilde ortadan kaldırmayı düşündüm."

Poirot, "Ah," dedi. "Anlıyorum. Bu iş için bir enjektör mü satın aldınız?"

"Hayır. Doğrusunu isterseniz, Nadine'in enjektörünü çaldık."

Poirot çabucak kadına bir göz attı. "Kudüs'teki bagajınızda olan enjektör..."

Nadine'in yüzü hafifçe pembeleşti. "Ben... enjektöre ne olduğundan pek emin değilim de..."

Poirot kımıldandı. "Çok zekisiniz, madam."

Bölüm 16

Bir sessizlik oldu. Sonra Poirot mübalağalı bir tavırla öksürerek, sözlerine devam etti. "Böylece bu '*ikinci enjektör*'ün sırrını çözmüş olduk. Bu, Nadine Boynton'undu. Kudüs'ten ayrılmadan önce Raymond enjektörü çaldı. Bayan Boynton'un cesedi bulunduktan sonra Carol bunu Raymond'dan aldı. Tutup dereye attı. Miss Pierce enjektörü buldu. Ama bu kez de Miss King'in iğnenin kendisinin olduğunu iddia etti. Herhalde enjektör şimdi Miss King'de.

Sarah, "Evet," dedi.

"O halde bunun sizin olduğunu iddia ettiğiniz zaman yalan söylediniz. Halbuki demin hiçbir zaman böyle bir şey yapmadığınızdan söz ediyordunuz."

Sarah sakın sakın, "Bu başka tip bir yalan," diye cevap verdi. "*Mesleğimle* ilgili değil bu."

Gerard beğeniyle başını salladı.

"Evet, doğru. Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum matmazel."

Sarah mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Ölümle Randevu

Poirot tekrar öksürdü. "Yolcuların kampa gidiş geliş saatlerini incelediğimiz zaman bir şeyin farkına varıyoruz. Nadine Boynton kayınvalidesinin yanından dördü kırk gece ayrılmış. Carol Boynton ise beşi on gece dönmüş. Yani arada yirmi dakikalık bir zaman var. Eğer Carol doğruyu söylüyorsa, Bayan Boynton'un bu zaman zarfında öldürülmüş olması lazım. Bunu kim yapabilir. O sırada Miss King'le Raymond Boynton beraberlermiş. Jefferson Coupe, Lady Westholme, Miss Pierce'le berabermiş. Zaten onun Bayan Boynton'u öldürmesi için bir sebep yok. Dr. Gerard çadırında ateşle kıvranıyormuş. Lennox Boynton'la karısı büyük çadırdaymışlar. Kamp boşmuş. Çocuklar uyuyormuş. Yani... tam cinayet işlenilecek bir zamanmış bu. Peki... bu işi yapabilecek biri var mıymış?"

Düşünceli düşünceli Ginevra Boynton'a baktı. "*Bir tek kişi varmış.* Ginevra Boynton, bütün gün öğleden sonra çadırındaymış. Bize böyle söylendi. Fakat bütün bu saatler boyunca çadırında oturmadığını gösteren deliller var. Ginevra kendisi de çok dikkati çekecek bir şey söyledi. Dr. Gerard'ın ateşi arasında adını sayıkladığından söz etti. Dr. Gerard ise o ateşi arasında Ginevra Boynton'u rüyasında gördüğünü açıkladı. Fakat aslında rüya değildi bu. Dr. Gerard hastalığı arasında yatağının başucunda duran Ginevra'ya gördü. Kız, onun çadırına girmişti. Belki de kullandığı enjektörü yerine bırakıyordu."

Ginevra pırıltılı kızılımsı sarı saçlarının bir hale gibi çevrelediği başını kaldırdı. O güzel, iri gözleriyle Hercule Poirot'ya baktı. Fakat gözleri çok ifadesizdi. Şimdi onda dalgın bir azize hali vardı.

Dr. Gerard, "İmkânsız!" diye bağırды.

Poirot sordu. "Psikolojik bakımdan gerçekten imkânsız mı?"

Fransız başını eğdi.

Agatha Christie

Nadine Boynton sert bir sesle, "Tamamiyle imkânsız bu," dedi.

Poirot çabucak ona doğru döndü. "İmkânsız mı, madam?"

"Evet." Nadine bir an susarak, dudağını ısırıldı. Sonra sözüne devam etti. "Ginevra'yı itham etmenizi istemiyorum. Hepimiz de onun böyle bir şey yapamayacağını biliyoruz."

Ginevra sandalyesinde hafifçe kıınıldadı. Dudakları hafif bir tebessümle aralandı. Çok genç bir kızın insanın içine dokunan masmum gülüşüydü bu.

Nadine tekrarlardı. "Böyle bir şey yapamayacağını biliyoruz."

Poirot hafif bir reverans yaptı. "Madam çok zeki."

Nadine sakın sakın, "Ne demek istiyorsunuz, Mösyö Poirot?" diye sordu.

"Şunu demek istiyorum, madam. Ta başından beri sizin 'akıllı' bir kadın olduğunuzu biliyordum."

"İltifat ediyorsunuz."

"İltifat değil bu. Bence siz daha başlangıçta durumu sükûnetle karşıladınız. Görünüşte kocanızın annesiyle iyi geçinmeye çalıştınız. Fakat için için onu araştırıp ağır hükümler de verdiniz. Bana kalırsa kocanızın mutlu olması için bir tek çare kaldığını anladınız. Ne olursa olsun onun evden ayrılması lazımdı. Ne kadar güçlük çekerse çeksin hayatını yeniden kurması, çalışması şarttı onun. Siz de her türlü tehlikeye göğüs germeye hazırınız. Kocanızı etkilemeye çalıştınız. Fakat başaramadınız. Zira artık Lennox Boynton'da özgürlüğüne kavuşma arzusu kalmamıştı.

"Şimdi... kocanızı çok sevdiğinizden hiç şüphem yok, madam. Onu terk etme kararınıza başka bir erkeğe karşı duyduğunuz büyük bir aşkın sebep olmadığını da biliyorum. Bence sizin son ümidinizdi bu. Sizin durumunuzdaki bir kadın üç şey yapabilirdi. Yal-

Ölümle Randevu

varırdı. Dedğim gibi bunu yapmış fakat bir sonuç alamamıştınız. Kocasını kendisini bırakmakla tehdit ederdi. Fakat bu tehdidin de Lennox Boynton'u etkilememesi ihtimali de vardı. Bu onun ıstırabını daha da arttırır fakat kendisini isyana teşvik etmezdi. Artık son bir ümit kalıyordu. Başka bir erkekle kaçabilirdiniz. Kıskançlık ve bir kadına sahip olma fikri, erkeklerin ruhuna işlemiştir adeta. Siz de bu derinliklerde uyuklayan vahşi içgüdüsünü canlandırmaya çalışmakla ne kadar akıllı olduğunuzu ortaya koydunuz. Lennox sizin başka bir erkeğe gitmenize engel olmadığı takdirde her şey sona erecekti. Zira bu onun artık yardım edilecek halde olmadığını ortaya koyacaktı. O zaman başka yerde bir hayat kurmaya çalışıcaktınız.

"Fakat bir an bu son yolun da etkisiz kaldığını düşünelim. Kocanız bu kararınız dolayısıyla çok sarsılmıştı, fakat umduğunuz şekilde ilkel bir erkek gibi harekete kalkmadı. Kocanızı gitgide yuvarlandığı bu manevi uçurumdan kurtarmak için başka bir yol var mıydı? Evet... Bir tek ihtimalin üzerinde durabilirdiniz. Kocanız, üvey annesi öldüğü takdirde belki kurtarılabilirdi. Belki henüz geç kalmamıştınız. Lennox Boynton, başka bir yerde kendisine yepyeni bir hayat kurabilir, özgür ve kuvvetli bir erkek gibi hareket etmesini öğrenirdi."

Nadine'in gözleri hâlâ Poirot'ya dikiliydi. Bu sözlerin kendisini etkilemediğini belirten yumuşak bir sesle, "Bayan Boynton'un ölümüne benim sebep olduğumu mu söylemek istiyorsunuz, değil mi, Mösyö Poirot?" diye sordu. "Fakat bunu yapamazsınız. Çünkü Bayan Boynton'a pek yakında oradan ayrılacağımı söyledikten sonra aşağıya inerek büyük çadıra, Lennox'un yanına gittim. Kayınvalidem ölü bulununcaya kadar da bir daha oradan çıkmadım. Evet, Bayan Boynton'u verdiğim haberle feci şekilde sarsmış, bu

Agatha Christie

yüzden onun ölümünü çabuklaştırmış olabilirim. Fakat o zaman bu onun normal bir ölümle can verdiğini gösteriyor. Ama dediğiniz gibi Bayan Boynton bir cinayete kurban gittiye, bunu ben yapmadım. Elime böyle bir fırsat da geçmedi."

Poirot mırıldandı. "Bayan Boynton'un ölüsü bulununcaya kadar büyük çadırdan ayrılmadınız demek? Bu meselede garip bulduğum noktalardan biri de bu, madam."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Listeye yazdığım dokuz numaralı cümleyi kast ediyorum. Buna göre yemek hazır olduğu zaman bir uşağı Bayan Boynton'u çağdırmaya yollamışsınız."

Raymond atıldı. "Bir şey anlamadım."

Carol, "Ben de," dedi.

Poirot bir genç adama bir kıza baktı. "Anlamadınız demek? Bir uşak yollanmış. Neden bir uşak? Hepiniz de ihtiyar kadının etrafında dönmüyor muydunuz? Muhakkak içinizden biri onu yemeğe götürmüyor muydu? Hastaydı o. Kendisine yardım edilmediği takdirde sandalyesinden kalkması imkânsızdı. Muhakkak içinizden biri ona yardıma koşardı. Onun için... yemek hazır olduğu zaman aileden birinin gidip Bayan Boynton'u alması lazımdı. Normal şartlar altında böyle hareket ederdiniz. Fakat hiçbiriniz de böyle yapmadınız."

Nadine sert bir sesle, "Bu sözleriniz çok saçma," diye cevap verdi. "O akşam hepimiz de yorgunduk. Evet, itiraf ediyorum. İçimizden biri gitmeliydi. Fakat o gün nedense... bunu... yapmadık."

"Evet. O gün! O akşam! Siz madam diğerlerinden çok Bayan Boynton'a yardım ediyordunuz. Sessizce kabul ettiğiniz görevlerinizden biri de buydu. Fakat o akşam gidip kayınvalidenizi yemeğe getirmediğiniz. Neden? Kendi kendime bunu sordum. Neden? Size

Ölümle Randevu

bunun cevabını da vereyim. *Çünkü kadının ölmüş olduğunu gayet iyi biliyordunuz.* Hayır, hayır, sözümü kesmeyin madam." Poirot heyecanla elini kaldırdı. "Şimdi beni, Hercule Poirot'yu dinleyeceksiniz. Sizin Bayan Boynton'la konuştuğunuzu görenler oldu. Sizi gördüler, fakat sözlerinizi duymadılar. Lady Westholme'la Miss Pierce bir hayli uzaklardaydılar. Sizin kayınvalidenizle konuşmaya dalmış olduğunuzu fark ettiler. Fakat bu bir anlam ifade etmez ki. Şimdi ben size olasılıklarımı açıklayacağım, madam. Çok haklısınız, madam. O sakın ve telaşsız halinizle kocanızın annesini... ortadan kaldırmaya karar verdiniz diyelim. Muhakkak bunu iyice hazırlandıktan sonra, zekice bir şekilde yapardınız. Dr. Gerard o sabah gezintiye çıkmıştı. Belki çadırına girip enjektörü aldınız. Çünkü sizinki kaybolmuştu. Sonra doktorun ecza çantasını açtınız. Uygun bir madde bulacağınızdan emindiniz. Hemşire okulunda gördüğünüz tahsilin bu işte size faydası dokundu tabii. Digitoksin seçtiniz. Çünkü ihtiyar kadın buna benzer bir ilaç kullanıyordu.

"Planınızı tatbik etmeden önce kocanızı son defa ikna etmeye çalıştınız. Ona Jefferson Cope'le evleneceğinizi söylediniz. Lennox Boynton, son derecede sarsıldı ama istediğiniz şekilde de hareket etmedi. Bu yüzden cinayet planını yerine getirmekten başka çareniz kalmadı. Kampa döndünüz. Önlerinden geçerken Lady Westholme'la Miss Pierce'ye nazik bir iki söz söylediniz. Bayan Boynton'un oturduğu yere çıktınız. İçinde ilaç bulunan enjektör hazırды. Dediğim gibi hemşire okuluna gitmiştiniz. Bu yüzden ihtiyar kadının bileğini tutup iğneyi batırmak sizin için çok kolay oldu. Bu iş, Bayan Boynton daha ne olduğunu anlamadan olup bitti. Uzaklarda, vadidekiler ise sizin onun üzerinize eğilmiş olduğunuzu gördüler. Kendisiyle konuştuğunuzu sandılar. Sonra gidip bir sandalye getirdiniz. Güya kayınvalidenizle dostça bir konuşmaya başladınız.

Agatha Christie

Halbuki ihtiyar kadın iğne yapılır yapılmaz ölmüştü. Yani siz orada sandalyeyi yerine bırakıp küçük çadıra indiniz. Kocanız orada kitap okuyordu. Siz ondan sonra büyük çadırdan çıkmamaya özellikle dikkat ettiniz. Bayan Boynton'un kalp hastalığı yüzünden öldüğünü düşüneceklerinden emindiniz. Zaten o da gerçekten kalpten ölmüştü. Sadece bir noktada planınız altüst oldu. Enjektörü yerine koyamadınız. Zira Dr. Gerard sıtma nöbeti yüzünden alev alev yanarak yatağına serilmişti. Üstelik adam enjektörün yerinde olmadığını da görmüştü. Ama sizin bundan haberiniz yoktu tabii. İşte bu mükemmel cinayetin tek kusuru da buydu, madam."

Uzun derin bir sessizlik oldu. Bir ölüm sessizliği... Sonra Lennox ayağa fırladı. "Hayır," diye bağırды. "Hayır. Yalan bu! Nadine bir şey yapmadı! Yapamazdı! Çünkü annem... çoktan ölmüştü."

"Ah!" Poirot gözlerini adeta şefkatle ona dikti. "Demek aslında annenizi siz öldürdünüz, Bay Boynton?"

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Lennox sandalyesine çökerek titreyen elleriyle yüzünü örttü. "Evet... doğru. Onu... ben öldürdüm."

"Dr. Gerard'ın çadırından digitoksin'i siz mi aldınız?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Söy... söylediğiniz gibi. Sabahleyin."

"Ya enjektörü?"

"Enjektörü mü? Evet, evet."

"Onu neden öldürdünüz?"

"Sorulacak şey mi bu?"

"Soruyorum, Bay Boynton!"

"Fakat biliyorsunuz... karım beni... terk ediyordu. Jefferson Cope'la..."

Ölümle Randevu

"Fakat bunu akşamüzeri öğrendiniz!"

Lennox hayretle ona baktı. "Tabii. Gezintiye çıktığımız zaman..."

"Fakat zehirle enjektörü... sabahleyin, daha bunu öğrenmeden almışsınız."

"Neden bu gereksiz sorularla canımı sıkıyorsunuz?" Durarak titreyen eliyle alnını kuruladı. "Zaten bu o kadar önemli mi?"

"Önemli ya. Bay Boynton size gerçeği söylemenizi tavsiye ederim."

"Gerçeği mi?" Lennox ona hayretle baktı.

Nadine birdenbire sandalyesinde dönerek, gözlerini kocasının yüzüne dikti.

"Evet, öyle dedim. Gerçeği."

Lennox birdenbire, "Evet!" diye bağırdı. "Gerçeği söyleyeceğim! Fakat bana inanıp inanmayacağınızı bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "O gün akşamüzeri Nadine'den ayrıldığım zaman çok sarsılmıştım. Onun başka bir erkek için beni terk edebileceği aklıma bile gelmezdi. Adeta... çıldırmak üzereydim. Sanki sarhoşmuş... veya uzun bir hastalıktan yeni kalkmış gibiydim."

Poirot başını salladı. "Lady Westholme sizin onların yanından nasıl geçtiğinizi anlattı. İşte bu yüzden karınız size gideceğini kampa döndükten sonra anlattığını iddia ettiği zaman ona inanmadım. Devam edin Bay Boynton."

"Ne yaptığımı bilmiyordum... Fakat kampa yaklaşırken aklım başıma gelir gibi oldu. O zaman bütün suçun kendimde olduğunu anladım. Bir böcekten farkım yoktu. Seneler önce üvey anneme meydan okuyarak, evden çıkıp gitmem lazımdı. Sonra, belki henüz geç kalmadım, diye düşündüm. O ihtiyar cadı, uğursuz bir mabut gibi kızıl kayaların önünde oturuyordu. Onunla kavga etmek için

Agatha Christie

hemen yukarıya çıktım. Ona kendisi hakkında düşündüklerimi anlatacak ve çıkıp gideceğimi söyleyecektim. Delice bir fikre kapılmıştım. O gece hemen kaçabileceğimi düşünüyordum. Nadine'le kamptan ayrılacak, hiç olmazsa Ma'an'a kadar gidecektim."

"Ah, Lennox -sevgilim..." Uzun bir iç çekişine benziyordu bu.

Genç adam devam etti. "Sonra... Tanrım!... adeta yüreğime indi. Ölmüştü o. Orada oturuyordu. Ölmüştü... Ne... ne yapacağımı bilemedim. Şaşırmış, sersemlemiştim. Onun yüzüne bağıracağım şeylerin hepsi de gırtlığımda düğümlenmişti sanki. Donmuş kalmıştım. Mekanik bir hareket yaptım. Kucağında duran saatini alarak bileğine taktım. o korkunç, cansız, iğrenç bileğine..." Titrediydi. "Tanrım! Ne korkunç şeydi bu. Sonra sendeleyerek aşağıya indim ve büyük çadıra gittim. Herhalde birini çağırmam gerekti ama... bunu yapamadım. Orada oturup kitabın sayfalarını çevirdim. Bekledim..." Durdu. "Bunlara inanmayacaksınız. İnanamazsınız. Neden birine bağırmadım? Meseleyi Nadine'e anlatmadım? Bilmiyorum."

Dr. Gerard öksürdü. "Sözleriniz inanılacak gibi Bay Boynton. Sinirleriniz iyice bozulmuştu. Arka arkaya iki şok sizi o hale düşürdü. Buna 'Weissenhalter reaksiyonu' denir. "Yani...başka şekilde hareket edemezsiniz. Manen felce uğramıştınız." Poirot'ya döndü. "Durumun böyle olduğuna inanın, dostum."

Poirot, "Zaten bu konuda en ufak bir şüphem yok," diye cevap verdi. "Bay Boynton'un annesinin koluna saatini takmış olması dikkatimi çekmişti. İki anlama gelebilirdi bu. Ya Lennox Boynton annesini öldürmüş fakat bu hareketinin anlaşılmasında için bunu yapmıştı. Veya Nadine Boynton kocasının saati taktığını görmüş ve onun katil olduğundan şüphelenmişti. Nadine Boynton kampa kocasından beş dakika sonra dönmüştü. Yani onun bu hareketi

Ölümle Randevu

fark etmiş olması lazımdı. Kayınvalidesinin yanına gidip onun ölmüş olduğunu ve özellikle bileğindeki iğne izini fark edince, hemen katilin Lennox olduğunu düşünmüştü. Buna onu terk etme kararının sebep olduğunu... kocasının umudundan daha başka bir tepki gösterdiğini sanmıştı. Yani Nadine Boynton, kocasının cinayet işlemesine sebep olduğuna inanmıştı." Nadine'e baktı. "Öyle değil mi, madam?"

Genç kadın başını eğdi. Sonra da sordu. "Benden gerçekten şüphe duydunuz mu, Mösyö Poirot?"

"Katil olabilirdiniz, madam."

Nadine öne doğru eğildi. "*Şimdi... bize işin içyüzünü anlatacak mısınız, Mösyö Poirot?*"

Bölüm 17

Poirot, "İşin içyüzü..." diye tekrarladı. Arkaya uzanıp bir sandalye çekerek oturdu. Şimdi hiç de resmi olmayan, dostça bir tavır takınmıştı.

"Önemli bir soru değil mi bu? Zira çantadan digitoksin alınmıştı. Enjektör kaybolmuştu. Bayan Boynton'un bileğinde iğne izi vardı. Bir iki güne kadar otopsi sonucunu öğreneceğiz ve Bayan Boynton'un fazla dozda digitoksin'den ölüp ölmeyeceğini anlayacağız. Fakat o zamana kadar çok geç kalmış olabiliriz. Katil burada, elimizin altındayken gerçeği bu gece öğrenmemiz daha iyi olur."

Nadine çabucak başını kaldırdı. "Yani... hâlâ... içimizden birinin..." Sesi hafifleyerek sustu.

Poirot ağır ağır başını sallıyordu. "Gerçek... Albay Carbury'e bunu vaat ettim. Şimdi gereksiz ayrıntı ayıkladıktan sonra başladığımız noktaya döndük. Yani önemli noktaları yazdığım listeye. Ve bundaki birbirine zıt iki cümleye."

Albay Carbury ilk defa konuştu. "Bunların ne olduğunu öğrensek..."

Ölümle Randevu

Poirot kibirli bir edayla, "Ben de bunu anlatmak üzereydim," diye cevap verdi. "Yine listenin başındaki iki noktayı ele alacağız. *Bayan Boynton içinde digitalis bulunan bir ilaç kullanıyordu. Dr. Gerard enjektörünü bulamamıştı.* Bir tarafta bu iki mesele. Bir tarafta suçlu gibi hareket eden Boynton ailesi. Yani insan, 'Gerçekten onlardan biri suçlu,' diye düşünüyordu. Fakat söz ettiğim bu iki noktada bu olasılıkla taban tabana zıttı. Evet, digitalis çalmak zekice bir hareketti. Çünkü Bayan Boynton da bu ilacı kullanıyordu. Fakat aileden biri bu maddeyi bulduktan sonra ne yapardı? Zehiri olduğu gibi *yaşlı kadının ilaç şişesine boşalttı.* Akıllı başında olan... *şişeyi her zaman eline geçirebilen* bir insan bu şekilde hareket ederdi.

"Bayan Boynton da er geç o ilaçtan içer ve ölürdü. Şişede digitoksin olduğu anlaşılrsa bile bu eczacının hatası zannedilirdi. Bu bakımdan hiçbir şey ispat edilemezdi.

"O halde *enjektör neden çalınmıştı?*

"Bu olay iki şekilde açıklanabilirdi. Ya Dr. Gerard enjektörü iyi arayamamıştı. Bu yerli yerindeydi. Veya katilin Bayan Boynton'un ilaç şişesini eline geçirmesi imkânsızdı. Yani... yani aileden biri değildi. İşte bu ilk iki nokta cinayeti *aileden olmayan* birinin işlediğini gösteriyordu.

"Bunu hemen fark ettim. Fakat dediğim gibi Boynton ailesinin suçlu gibi hareket etmeleri beni çok şaşırttı. Acaba Boyntonlar *kendilerini suçlu hissetmelerine* rağmen *masum* olabilirler miydi? O zaman onların suçlu değil de *masum* olduklarını ispata çalıştım. İşte şimdi de o noktaya kadar geldik. Cinayet, dışarıdan biri... *Bayan Boynton'la onun mağarasına girecek... şişesini alacak kadar samimi olmayan bir kimse tarafından işlenmişti.*"

Durdu. "Bu odadan aileden olmayan üç kişi var. Önce üzerinde duracağımız Bay Jefferson Cope, Boyntonları bir süreden beri

Agatha Christie

tanıyordu. Peki, onun bu cinayeti işlemesi için bir sebep var mıydı? Görünüşte yoktu. Bilakis Bayan Boyton'un ölümü ona aksi bir etki yapmıştı. Genç adamın bazı ümitlerinin kırılmasına sebep olmuştu. Herhalde Bay Cope başkalarına iyilik yapmak için her şeyi göze alan bir fanatik de değildi. Tabii gizli bir sebep varsa, onu bilmem."

Jefferson Cope, "Sözleriniz hiçbir gerçeğe dayanmıyor, Mösyö Poirot," diye cevap verdi. "Benim cinayet işlemek için fırsat bulamayacağımı hatırlamanız lazım. Üstelik ben insan hayatının kutsal olduğuna inanırım."

Poirot ciddi bir tavırla, "Gerçekten masum olduğunuz belli," dedi. "Eğer bu roman olsaydı, bu yüzden önce sizden şüphe ederlerdi." Sandalyesinde biraz döndü. "Şimdi gelelim Miss King'e. Miss King'in bu cinayeti işlemesi için bir sebep vardı. Gerekli tıbbi bilgiye sahipti. Sonra o çalışkan ve karakter sahibi bir insandı. Fakat kamptan saat üç buçuğa gelmeden diğerleriyle birlikte ayrıldığı ve ancak altıda geri döndüğü için kendisinden şüphe etmek de imkânsızdı. Kadını o öldürmüş olamazdı.

"Şimdi Dr. Gerard'ın üzerinde duralım. Bu kez cinayetin işlendiği esas saati de göz önüne almamız lazım. Bay Lennox Boynton'un son sözlerine göre, saat dördü otuz beş geçe kendisi annesinin ölüsüyle karşılaşmış. Lady Westholme'la Miss Pierce ise saat dördü çeyrek geçe yürüyüşe çıkarlarken kadının sağ olduğunu görmüşler. Böylece arada yirmi dakikalık bir zaman beliriyor. Şimdi Westholme'la, Miss Pierce kamptan uzaklaşırlarken Dr. Gerard'a rastlamışlar. O geri dönüyormuş. Onun kampa ulaştığı zaman ne yaptığını bilen yok. Çünkü iki kadının da arkaları o tarafa dönükmüş. İleri doğru gidiyorlarmış. Yani... bu cinayeti Dr. Gerard pekâlâ işlemiş olabilir. Doktor olduğu için sıtma nöbeti taklidini ko-

Ölümle Randevu

laylıkla yapabiliirdi. Sonra onun Bayan Boynton'u öldürmesi için bir sebep de vardı. Dr. Gerard belli bir kimsenin aklını kaybetmesini istemiyordu. Bu yüzden ihtiyar bir kadını onun uğruna kurban etmekten çekinmemiş olabilir."

Dr. Gerard, "Fikirleriniz pek garip," dedi.

Poirot ona aldırmadan devam etti. "Fakat iş eğer öyleyse, *Dr. Gerard neden ilacın çalınmış olduğuna dikkati çekti*. Zira, o bundan Albay Carbury'ye söz etmeseydi, Bayan Boynton'un normal bir ölümle can verdiği sanılacaktı. Cinayet ihtimalini ilk öne süren de yine Dr. Gerard oldu. Doğrusu bu pek mantıksızca bir şey..."

Albay Carbury homurdandı. "Gerçekten öyle."

Poirot, "Bir ihtimal daha var," diye başını salladı. "Nadine Boynton, biraz önce Ginevra Boynton'un suçlu olamayacağını kesin bir tavırla söyledi. Zira o sırada kayınvalidesinin ölü olduğunu biliyordu. İtirazı bu noktaya dayanmaktaydı. Fakat şunu unutmayın: Ginevra Boynton, bütün akşamüzerini kampta geçirmişti. Lady Westholme'la Miss Pierce kamptan ayrıldıktan sonra ve Dr. Gerard henüz dönmeden önce bir an..."

Ginevra kımıldandı. Öne doğru eğilerek, Poirot'nun yüzüne baktı. "*Ben* mi? Bu işi benim yaptığımı mı sanıyorsunuz?"

Aniden çevik, inanılmayacak kadar güzel bir hareketle yerinden fırlayarak öne doğru atıldı. Dr. Gerard'ın yanında diz çökerek ona sarıldı. Heyecanla adamın yüzüne bakıyordu. "Hayır, hayır! Böyle şeyler söylemelerine engel olun." Tekrar etrafımı yüksek duvarların çevirmesine sebep oluyorlar! Sözleri doğru değil. Ben hiçbir şey yapmadım. Onlar benim düşmanım. Beni hapse atmaya çalışıyorlar. Bana yardım etmelisiniz..."

"Telaşlanma, yavrum. Telaşlanma." Dr. Gerard Poirot'ya baktı. "Fikriniz pek saçma."

Agatha Christie

Poirot kımıldandı. "Herkesin kendisine düşman olduğunu sanıyor, değil mi?"

"Evet. O cinayeti bu şekilde işlemezdi. Dramatik bir yol bulurdu. Mesela bir hançer! Dikkati çekecek, ilgi uyandıracak bir şey. Sonra böyle soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde de hareket edemezdi. Bana inanın, dostum. Bu mantıklı.. zekice planlanmış bir cinayet."

Poirot gülümsedi. Beklenmedik bir şekilde eğildi. "Ben de aynı fikirdeyim."

Bölüm 18

Hercule Poirot, "Haydi," dedi. "Hedefimize varmamız için biraz daha ilerlememiz lazım. Dr. Gerard psikoloji meselesini ileri sürdü. O halde bu olayı psikoloji bakımından inceleyelim. Gerçekleri tetkik ettik, olayları saat sırasına göre dizdik, deliller hakkında konuştuk. Geriye psikoloji kaldı. Tabii en önemli ölen kadının... Bayan Boynton'un psikolojisi.

"Listemdeki üç ve dört numaralı noktalara bakalım. Bayan Boynton, ailesinin başkalarıyla ahabplık etmesine engel olmaktan büyük bir zevk duyardı... Bayan Boynton, o gün öğleden sonra ailesinin gezmeye çıkmasını istedi. Bu iki olay birbiriyle taban tabana zıt. Neden Bayan Boynton o gün aniden değişivermişti? Kadının o taş kalbi aniden yumuşamış mıydı? Merhameti mi uyanmıştı? Duyduklarıma göre bu hiç de imkân dahilinde değildi. Fakat kadının bu şekilde hareket etmesinin bir sebebi de olmalıydı. Neydi bu sebep?"

"Bayan Boynton'un karakterini iyice inceleyelim. Onun hakkında türlü türlü şeyler anlatıldı. Despotun biriydi o. Manevi baskı yapan bir sadistti. Kötülük simgesiydi. Deliydi. Bu görüşlerden hangisi doğrudu? Bana kalırsa Miss Sarah King, Kudüs'te yaşlı

kadını pek zavallı bulduğu an gerçeğe çok yaklaştı. O yalnız zavallı değil aynı zamanda değersiz, gereksiz bir kadındı...

"Bir an Bayan Boynton gibi düşünmeye çalışalım. Müthiş bir hırsla doğmuştu. Diğer insanları idaresi altına almayı... kişiliği ile onları ezmeyi istiyordu. O bu kudret arzusunu yendi mi? Ona hâkim oldu mu? Hayır. Özellikle bu arzuyu besledi. Fakat sonunda... şimdi beni dinleyin... sonunda ne oldu? O herkes tarafından tanınan kudretli bir insan olamadı. Kendisinden korkan veya nefret eden yüzlerce... binlerce kişi de yoktu. O sadece herkesten ayrı yaşayan bir aileyi idaresine almış önemsiz, aksi bir kadındı, işte o kadar. Dr. Gerard'ın da bana söylediği gibi bu oyundan sıkıldı. Her yaşlı kadın gibi bu eğlenceden bıktı. Etki sınırlarını genişletmeyi düşündü. Böylece oyun daha tehlikeli bir hal olacak, o da bundan büyük bir zevk duyacaktı. Fakat... durum hiç de sandığı gibi olmadı. Kadın, yolculuğa çıkmakla ne kadar önemsiz bir insan olduğunu ilk kez fark etti.

"Şimdi listedeki on numaralı olaya geliyoruz. Kadının Kudüs'te Sarah King'e söylediği sözleri kast ediyorum. Anlayacağınız Sarah King, meselenin tam can alacak noktasına parmağını basmıştı. Bayan Boynton'un ne kadar acınacak bir halde olduğunu amansızca kadının yüzüne vurmuştu. Şimdi... hepiniz de beni dikkatle dinleyin. Bayan Boynton'un Sarah King'e söylediği sözleri kelimesi kelimesine tekrarlayacağım. Miss King, ihtiyar kadının sesinde müthiş bir kin olduğundan söz etti. 'Öyle kötü bir hali vardı ki. Üstelik bana değil, omzumun üzerinden bir yere bakıyordu,'" dedi. Bayan Boynton'un sözlerine gelince. "*Ben hiçbir zaman unutmam. Bunu her zaman hatırla. Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi... ne bir ismi... ne de bir yüzü.*" Yaşlı kadın bunları söylemiş işte. Bu sözleri Miss King'i çok etkilemişti. Bayan

Ölümle Randevu

Boynton'un o hırıltılı sesi... Sözlerindeki kin... Bu yüzden de çok önemli bir noktanın farkına bile varmamış. Fakat sizler dostlarım, bütün bu sözlerin Miss Sarah King'in sözlerine uygun bir cevap olmadığıнын herhalde farkındasınız. "*Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi... ne bir ismi... ne de bir yüzü.*" Anlamsız bir şey bu. Kadın mesela, 'Böyle küstahlıkları unutmam,' diye homurdanabilirmiş. Fakat onun yerine 'bir yüz'den bahsetmiş.

Poirot ellerini birbirine vurarak bağırdı. "Ah! Mesele aşikâr. Yaşlı kadın Miss King'le konuşurmuş gibi yapmıştı ama aslında bu sözleri başkasındaydı. Bu sözleri Sarah King'in *arkasında duran birine* söylemişti.

Diğerlerinin yüzlerindeki ifadeleri fark ederek durdu. "Evet bu Bayan Boynton'un hayatının en önemli anlarından biriydi. Zeki, genç bir kız ne olduğunu yüzüne vurmuştu. Yaşlı kadın ümitsiz bir öfkeyle kıvranıyordu. Ve o anda birini tanıdı. Geçmişten bir yüzdü bu."

"Gördüğünüz gibi yine dönüp aileden olmayan birine geldik. Şimdi Bayan Boynton'un öldüğü gün öğleden sonra birdenbire üzülmesinin sebebi de anlaşılıyor. Kadın ailesini başından atmayı istiyordu, çünkü başka bir işi vardı onun. Yeni kurbanıyla konuşabilmek için yalnız kalması lazımdı... Şimdi o gün öğleden sonra olanları bu bakımdan inceleyelim. Boynton ailesi gezintiye çıkıyor. Bayan Boynton mağarasının önünde oturuyor. Şimdi Lady Westholme'la Miss Pierce'in anlattıklarını dikkatle inceleyelim. Miss Pierce aslında güvenilir bir şahit sayılmaz. Fazla dikkatli değil. Hemen etki altında kalıyor. Lady Westholme ise çok dikkatli. Neden bahsettiğini biliyor. İki kadın da bir konuda anlaşılıyorlar. *Bir arabın Bayan Boynton'a yaklaştığı... onu kızdırdıktan sonra telaşla uzaklaştığı* konusunda. Lady Westholme uşağın önce Ginevra Boynton'un

Agatha Christie

çadırına girdiğini de kesin bir şekilde söylüyor. Yalnız Dr. Gerard'ın çadırının Ginevra'nınkinin yanında olduğunu unutmayın... Arabın Dr. Gernard'ın çadırına girmiş olması daha akla yakın..."

Albay Carbury atıldı. "Yani ihtiyar kadını Bedevilerden birinin enjektörle öldürdüğünü mü iddia ediyorsunuz? İnanılacak gibi değil!"

"Acele etmeyin, Albay Carbury. Sözlerimi henüz bitirmedim. Şimdilik arabın Ginevra'nın değil de Dr. Gerard'ın çadırından çıktığını kabul edelim. Sonra? İki kadın da onun yüzünü iyice göremediklerini... sözlerini de duymadıklarını söylüyorlar. Bu makul bir şey. Sonuçta büyük çadırı mağaraların önündeki raf gibi yer arasında iki yüz metrelik bir mesafe var. Yalnız Lady Westolme diğer bakımlardan adamı iyice tarif ediyor. Yırtık pantolonundan, biçimsiz dolaklarından söz ediyor..."

Poirot, ona doğru eğildi. "İşte dostlarım *bu gerçekten pek garip*. Kadın madem adamın yüzünü göremiyor, sesini duyamıyor, o halde arabın pantolonunun ve dolaklarının halini de fark etmesi imkânsız. İki yüz metre ileride olacak bir şey değil bu. İşte bu büyük bir hata. O zaman aklıma garip bir şey geliyor. Lady Westholme yırtık pantolon ve biçimsiz dolaklar üzerinde niçin ısrar ediyor acaba? Bunun sebebi pantolonun aslında yırtık olmaması mı? Dolaklar da hayal mahsulü mü? İki kadın da... yani hem Lady Westholme ve hem de Miss Piecre adamı görüyorlar. Fakat... oturdukları yerden birbirlerini görmeleri mümkün değil. Zaten bu Lady Westholme'un Miss Pierce'in uyanık olup olmadığını anlamak için onun çadırına gitmesinden ve kadını kapıda bulmasından da anlaşılıyor..."

Albay Carbury yerinde dikleşiverdi. "Tanrım! Yani siz..."

Ölümle Randevu

Poirot başını salladı. "Lady Westholme, uyanık olması ihtimal dahilinde bulunan tek şahidin yani Miss Pierce'in ne yaptığını öğrenmek niyetinde... Ondan sonra kendi çadırına dönüyor. Birinci pantolonunu, çizmelerini, haki renkli ceketini giyiyor. Kafasına kareli peçetesini örtüp üstüne biraz yün sararak kendisine araplarınkine benzer bir başlık yapıyor. Bu kılıkta rahat rahat Dr. Gerard'ın çadırına girerek, onun ilaç çantasına bakıyor. Uygun bir ilaç seçerek, enjektöre bundan dolduruyor. Sakin bir tavırla kurbanın yanına çıkıyor. Bayan Boynton kestiriyor belki de. Lady Westholme süratle hareket ediyor. Kadının kolunu yakaladığı gibi iğneyi bileğine batırıyor. Bayan Boynton hafifçe bağılıyor, kalkmaya çalışıyor. Sonra yerine çöküyor. Arap utanmış gibi bir tavırla hızla oradan uzaklaşıyor. Bayan Boynton bastonunu sallıyor, kalkmaya çalışıyor. Sonra arkasına yaslanıp kalıyor.

"Beş dakika sonra Lady Westholme tekrar Miss Pierce'in yanına gidiyor. Kadının biraz önce gördüğü sahneden söz ediyor. Tabii Miss Pierce de istediği gibi bir intiba bırakmak için de elinden geleni yapıyor. Sonra birlikte yürüyüşe çıkıyorlar. Lady Westholme, çıkıntılı kayanın altında durarak güya Bayan Boynton'a sesleniyor. Cevap alamıyor tabii. Zira Bayan Boynton çoktan ölmüş. Fakat Lady Westholme, Miss Pierce'e dönüp, 'Bana böyle homurtuyla cevap vermesi kabalık,' diyor. Miss Pierce buna da inanıyor tabii. Zira Bayan Boynton'un özellikle sorulan sorulara böyle homurtuyla cevap verdiğini duymuş. Yani kadın gereğinde Bayan Boynton'un sesini duyduğuna yemin edecek. Etki altında kaldığı için buna samimiyetle inanıyor. Lady Westholme ise çok kere Miss Pierce gibi kadınların bulunduğu komitelere başkanlık yapmış. Güçlü kişiliği ve şöhreti sayesinde onlara kolaylıkla etki edebileceğini biliyor... Lady Westholme'un planı bir yerde aksıyor. Dr. Ge-

Agatha Christie

rard'ın vaktinden önce dönmesi her şeyi altüst ediyor. Kadın doktorun enjektörün alındığını fark etmeyeceğini umuyor. Ve bunu gece yerine koyuyor."

Sarah, "Fakat... neden?" diye sordu. "Lady Westholme, Bayan Boynton'u öldürmeyi neden istesin?"

"Bana, Kudüs'te Bayan Boynton'la konuştuğunuz zaman Lady Westholme'un bir hayli yakınınızda olduğunu anlatmadınız mı? Bayan Boynton aslında o sözleri Lady Westholme'a söyledi. '*Ben hiçbir zaman unutmam. Bunu her zaman hatırla. Şimdiye kadar hiçbir şeyi unutmadım. Ne bir hareketi... ne bir ismi... ne de bir yüzü.*' Buna şunları da ekleyin. Bayan Boynton, *vaktiyle hapishanede gar-diyandı.* Lord Westholme, karısıyla Amerika'dan dönerken tanış-mıştı. Meseleyi anlıyorsunuz değil mi? Lady Westholme aslında sabıkalıydı. Evlenmeden önce suç işlemiş ve hapis yatmıştı.

"Şimdi kadının ne korkunç bir durumla karşılaştığını anlıyor-sunuz? Mesleği, ihtirasları, cemiyetteki mevkii... her şeyi, her şeyi tehlikedeydi. Hangi suçtan hapse atılmıştı bilmiyorum. Ama bunu yakında öğreneceğiz. Fakat bu duyulduğu takdirde kendisini mah-vedecek bir şeydi herhalde. Şunu da unutmayın: Bayan Boynton alelade bir şantajcı değildi. Para istemiyordu. Bir süre kurbanına işkence ederek eğlenecek, sonra da dikkati çekecek bir şekilde ka-dının içyüzünü dünyaya ilan edecekti. Hayır! Bayan Boynton, yaşa-dığı sürece Lady Westholme güvencede değildi. Bayan Boyn-ton'un Petra'da buluşmaları emrine uyarak kalkıp oraya gitti... Doğrusunu isterseniz daha başlangıçta kendisini bu kadar beğenen Lady Westholme'un alelade bir turist gibi seyahat etmesi çok tu-hafıma gitmişti. Fakat o sırada herhalde kafasında Bayan Boyn-ton'u nasıl öldüreceğini tasarlıyordu. Fırsat bulunca planını büyük bir cesaretle uyguladı. Sadece iki hata yaptı Lady Westholme. Bi-

Ölümle Randevu

rincisi, gereğinden fazla konuşmasıydı. Yırtık pantolonu tarif etmesi dikkatimi üzerine çekmesine sebep oldu. İkincisi ise Dr. Gerard'ın çadırını şaşırarak, Ginevra'nın kapısından içeriye bakmasıydı. Genç kız yarı uykulu bir durumda yatıyordu. İşte o hikâyeyi de bu yüzden anlattı. Yarı gerçek, yarı hayaldi bunun. Ginevra kılık değiştirmiş bir şeyhten söz etti. Gerçeği daha dramatik yapma arzusuna uyarak, hikâyeyi tersine anlattı. Fakat ben durumu sezdim."

Durdu. "Neyse... Pek yakında yanılıp yanılmadığımı anlayacağız. Bugün belli etmeden yavaşça Lady Westholme'un parmak izlerini aldım. Bunları Bayan Boynton'un bir zamanlar gardiyanlık yaptığı hapishaneye gönderince durum meydana çıkacak." Sustu.

O ani sessizliğin ardından müthiş bir gürültü duyuldu.

Dr. Gerard, "Bu da nesi?" diye sordu.

Albay Carbury çabucak ayağa fırladı. "Tabanca sesine benziyor. Yandaki odadan geldi. Orada kim kalıyor acaba?"

Poirot mırıldandı. "Yanılmıyorsam... orası Lady Westholme'undü..."

SONUÇ

Evening Shout gazetesinden:

"Milletvekili Lady Westholme'un acı bir kaza sonucunda hayata gözlerini yumduğunu üzülererek bildiririz. Her zaman uzak memleketlere gitmekten zevk duyan Lady Westholme bu seyahatlerinde yanına her zaman küçük bir tabanca almaktaydı. Bugün silahını temizlerken silah ateş almış ve maalesef Lady Westholme hemen ölmüştür. Lord Westholme'a başsağlığı dileriz."

Beş sene sonra ılık bir haziran akşamı Sarah Boynton'la kocası, Londra'daki bir tiyatrodaki, ön sırada oturuyorlardı. Sahnelenen oyun *Hamlet*'ti. Sarah heyecanla Raymond'un kolunu sıktı.

Aslında da çok güzel olan o büyüleyici, tatlı, ahenkli ses iyice terbiye edilmiş ve fevkalade etkili bir hale sokulmuştu. Eserin sonunda perde inerken Sarah kesin bir tavırla, "Ginevra gerçekten büyük bir sanatkâr," dedi.

Daha sonra Savoy'da bir masanın başında toplandılar. Hafifçe dalgın bir tebessümle oturan Ginevra yanındaki kısa sakallı adama

Ölümle Randevu

döndü. Meşhur Doktor Gerard'dı bu. "İyi dim, değil mi Theodore?"

"*Fevkaladeydin, chérie.*"

Ginevra'nın dudaklarında mutlu bir tebessüm uçtu. "Sen bana her zaman inandın... Büyük şeyler yapabileceğimi... binlerce kişiyi etkim altına alabileceğimi biliyordun."

Ginevra'nın karşısında oturan Nadine, "O kadar heyecanlıyım ki," diye mırıldandı. "Londra'ya geldik. Ofelya rolünde Ginevra'yı seyrettik. O çok meşhur artık."

Genç kız yavaşça, "Amerika'dan kalkıp buralara kadar geldiğiniz için teşekkür ederim..." dedi.

"Tam bir aile toplantısı." Nadine etrafına bakarak gülümsedi. Sonra da Lennox'a döndü. "Çocuklar matineye gidebilirler sanırım. Sen ne dersin? Artık o kadar küçük sayılmazlar. Ginevra hallerini sahnede görmeye de can atıyorlar."

Lennox kadehini kaldırdı. Her halinden çok mutlu olduğu anlaşıyordu. Gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. "Yeni evlilerin... yeni Bay ve Bayan Jefferson Cope'un şerefine içiyorum."

Jefferson Cope'la Carol, ona döndüler.

Carol bir kahkaha attı. "Jefferson, sen de hiç sadık değilmişsin, canım. Bak eski sevgilin karşında oturuyor. İstersen onun şerefine de iç."

Raymond neşeyle, "Jefferson kıpkırmızı kesildi," diye bağırdı. "Eski günleri hatırlamak hoşuna gitmiyor." Birdenbire tebessümünü söndürdü.

Sarah uzanıp yavaşça onun elini tuttu. Genç adamın o hüznü hali hemen geçti. Sarah'ya bakarak hafifçe güldü. "Sadece bir kâbustu o."

Agatha Christie

Şık bir adam masalarının yanında durdu. Kusursuz ve zarif bir elbise giymiş, posbıyıklarının ucunu da gururla iyice burmuş olan Hercule Poirot asil bir tavırla eğildi. "Tebrik ederim, matmazel. Harikuladeydiniz."

Belçikalı dedektifi sevgiyle selamlayarak ona Sarah'nın yanından yer açtılar. Poirot hepsine de şefkatle tebessüm etti. Daha sonra diğerleri konuşmaya dalınca, hafifçe yana doğru eğilerek, "Boynton ailesi pek mutlu görünüyor..." diye fısıldadı.

Sarah başını kaldırdı. "Bunu size borçluyuz."

"Kocanız da çok meşhur oldu. Bugün son kitabı hakkında çıkan yazıları okudum. Onu öve öve göklere çıkarıyorlardı."

"Eser gerçekten güzel. Böyle söylediğim için beni ayıplamaya çağınızı umarım. Biliyor musunuz? Sonunda Jefferson Cope'la Carol evlendiler. Lennox'la Nadine'in ise iki çocuğu var. Pek güzel şeyler. Raymond onları çok şirin buluyor. Ginevra'ya gelince... Bence bir dâhi o..."

Masanın diğer ucunda oturan genç kadın güzel yüzüne yumuşak kıızılımsı sarı saçlarına baktı. Sonra da hafifçe irkildi. Bir an yüzünde çok ciddi bir ifade belirdi. Kadehini ağır ağır dudaklarına götürdü.

Poirot, "Birinin şerefine mi içiyorsunuz madam?" diye sordu.

Sarah yavaşça mırıldandı. "Birdenbire... o... aklıma geldi. Ginevra'ya bakarken ilk defa onunla aralarındaki benzerliği fark ettim. Aynı şey... Fakat sadece Ginevra güneşte yaşıyor. O ise her zaman karanlıktaydı..."

Karşıdan Ginevra aniden beklenmedik bir şey söyledi. "Zavalı annem... O biraz garipti. Şimdi... Hepimiz de çok mutluyuz.

Ölümle Randevu

Onun için bir an anneme acıdım. O hayatta istediğini hiçbir zaman elde edemedi. Feci bir şey olmalı bu."

Sonra herkesi büyüleyen o dokunaklı sesiyle şu dizeleri okudu:

*"Güneşin sıcaklığından artık korkma
Ne de kışın kopan fırtınalardan
Sen dünyadaki görevini tamamladın
Yuvadan göçüp gittin..."*

SON

